

ကြိတ်

လူသားစား ရေလက်ကြား

BURMESE
CLASSIC

၁၉၅-၁၃

မြို့စကား

လူသားစားရေလက်ကြား/မြို့စကား - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၁၆၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။

(၁) မြို့စကား

ထူးခြားစွာ ။ ။ ပြီးအောင်မြင်း၊
အထူးခြားစွာ ။ ။ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
မြန်မာ့စာပေ ။ ။ အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်-၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ (သြဂုတ်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

BURMESE CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး

✿ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း စက်ဝိုင်းသည်
သာမန်နှင့်တော့ မမြင်ရပေ။
အတွင်းဝင်ကြည့်မှ မြင်နိုင်ပေ၏။
ဝင်ပြီးလျှင်တော့ ပြန်ထွက်ရန် ခက်ခဲလှသည်။

✿ အချစ်ကြောင့် ချစ်သူဖြစ်ကြရတယ်။
ထိုမှတစ်ဆင့်...
အိမ်ထောင်ရေးခရီးအထိ သွားမယ်ဆိုရင်တော့
အချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်သော
အကြောင်းအရာများကို
စဉ်းစားကြရပါတော့တယ်။

✿ အတိတ်က ရှုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်းများက
ပစ္စုပ္ပန်မှာ အထောက်အကူ မရစေကာမူ
အနာဂတ်ခရီးမှာတော့
ဆင်ခြင်မှုများကို
လက်ဆောင်ပေးတတ်ပါတယ်။

အသုဘကံအောင်

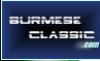
❁ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းက
မိတ်ဆွေများကို ရွေးချယ်ပေးပါတယ်။
ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းတွေကလည်း
အချစ်ကို ရွေးချယ်ပေးတတ်ကြပါတယ်။

❁ မီးခြစ်ဆံတစ်ခုတည်းနှင့်တော့
အခန်းတစ်ခုလုံး မလင်းနိုင်ပါဘူး။
အခန်းတစ်ခုလုံး
အလင်းရောင် ပြန့်ဖို့ဆိုရင်တော့
ဖယောင်းတိုင်နဲ့ ပူးပေါင်းရမှာပါပဲ။

❁ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ
လူအတော်များများ လက်လျှော့ထားတာကို
ကိုယ်က ဖြစ်အောင်လုပ်ပြရတာမျိုးပါပဲ။
ဒါပေမယ့် အခက်အခဲနဲ့
ဖျက်ဆီးမှုတွေတော့ မလွဲမသွေ
တွေ့ရတတ်ပါတယ်...။

(ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သော အခန်းများ)

- အခန်း(၁) လူသားစားသော ဖာယာရှင်များ
- အခန်း(၂) ရေလက်ကြားမှ စတေးခံ လူများ
- အခန်း(၃) ပင်လယ်ရေအောက်မှ ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်
- အခန်း(၄) လူသားစားရေလက်ကြားမှ ကျိန်စာ
- အခန်း(၅) ကျိန်စာသင့်နေသည့် မိသားစု
- အခန်း(၆) သေမင်းကျော့ကွင်းကို တိုးဝင်မိကြခြင်း
- အခန်း(၇) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့၏ ခရီးအစ
- အခန်း(၈) မြေအောက်ခန်းတွင်းမှ မိစ္ဆာ
- အခန်း(၉) ဖာရီယာနှင့် အန္တရာယ်လည်ဆွဲ
- အခန်း(၁၀) မိစ္ဆာဘဝရောက်နေရသူ
- အခန်း(၁၁) ရေအောက်မှ အကျဉ်းစံ ဝိညာဉ်များ
- အခန်း(၁၂) ဘဝမလှသူ၏ နိဂုံး
- အခန်း(၁၃) ဖျော်ရွှင်ခြင်းနိဒါန်း

အခန်း[၁]

လူသားစားသော မာယာရှင်များ

BURMESE
CLASSIC

ပင်လယ်ပြင် ကမ်းရိုးတန်းများတွင် သွားလာနေကြသော စက်
 လှေ၊ ရွက်လှေနှင့် ကတ္တူလှေများတွင် လိုက်ပါလာကြသော သင်္ဘော
 သားများလောကတွင် “တစ္ဆေရေလက်ကြား” နာမည်ကို မကြားဖူးသူ
 မသိသူ မရှိသလောက် နာမည်ကြီးလှသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။
 ‘ရေလက်ကြား’ ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ရေကြောင်းသွားလာသူ
 တို့ အသုံးပြုကြသော အရပ်စကားဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ပင်လယ်
 ကမ်းခြေနှင့် မဝေးလှသောနေရာ၌ရှိသော ကျွန်းနှစ်ခုကြားမှာရှိသော

မြစ်ကျဉ်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမြစ်ကျဉ်းမျိုးကို 'ရေလက်ကြား' ဟု အလွယ်တကူ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြား ဒါမှမဟုတ် ကမ်းခြေနှင့်ကျွန်းကြား ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာမျိုးလည်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာများမှာ ပင်လယ်သွားလာနေသော သင်္ဘော၊ စက်လှေ၊ ကတ္တူလှေများအတွက် လေမိုးပြင်းထန်သောအချိန်မျိုးတွင် ဝင်ရောက်နားခိုစရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ရေစီးကြမ်းသောနေရာမျိုးဖြစ်လေသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းလာသောရေသည် ကျဉ်းမြောင်းသော ရေလက်ကြားသို့ ရောက်သောအခါ ရေစီးအား ပိုများလာတတ်သည်။

အချို့နေရာများမှာ ရေအောက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ရှိနေတတ်သောကြောင့် ရေစီးပိုကြမ်းခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အချို့ရေလက်ကြားနေရာများမှာ အကွေ့အကောက်များပြီး ရှည်လျားလေသည်။

ရေအောက်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ပေါ်လှသဖြင့် အန္တရာယ်လည်းများသည်။

ပင်လယ်တွင် သွားလာနေသော စက်လှေများ၊ ကတ္တူလှေများမှာ လေမိုးပုံမှန်ရှိလျှင်တော့ ရေလက်ကြားများကို ရှောင်ပြီး ပင်လယ်ရေကြောင်းမှသာ သွားလာကြလေသည်။

ယခု တစ္ဆေရေလက်ကြား ရှိသောနေရာမှာ စစ်တကောင်းမြို့နှင့် ကုလားတန်မြစ်အကြားတွင် တည်ရှိလေသည်။

စစ်တကောင်းမြို့မှာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံအတွင်း၌ ပါဝင်သော်

လည်း ရှေးအခါကတော့ ရခိုင်ဘုရင်လက်အောက်မှာရှိသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက ရခိုင်ဘုရင် စီမံအုပ်ချုပ်သောနေရာများမှာ စစ်တကောင်းမြို့သာမက ပါကစ္စတန်နိုင်ငံအတွင်းမှာရှိသော ဒီယင်းဂါးမြို့အထိ ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ထိုအချိန်က ရခိုင်ပြည်၏ဘုရင်က စီမံခန့်ခွဲပေးထားသော လက်အောက်ခံဘုရင်ခံများက ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

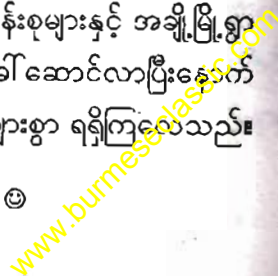
စစ်တကောင်းမှာ ရခိုင်ဘုရင်၏လက်အောက်ခံ ဘုရင်တစ်ပါး ရုံးစိုက်ရာနေရာဖြစ်ပြီး ကာနာဖူလီမြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိလေသည်။

ဒီယင်းဂါးမြို့ကတော့ စစ်တကောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်ရှိလေသည်။

နှစ်ပေါင်း(၄၀၀)ကျော်အချိန် (၁၆၀၀)ခုနှစ်လောက်က ထိုဆိပ်ကမ်းမြို့များမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့ အဝင်အထွက် ရှုပ်ထွေးခဲ့ပြီး ကျွန်ကုန်ကူးသောလုပ်ငန်းအတွက် အဓိကကျသောနေရာများလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နှင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်တို့တွင် သွားလာနေကြသော ကုန်သည်များမှာ အခြားကုန်ပစ္စည်းများကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းထက် ကျွန်ကုန်ကူးခြင်းအလုပ်ကိုသာ အဓိကထားပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ကုန်ကူးသူတို့မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နှင့် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင် နေရာအနှံ့အပြားမှာရှိကြသော ကျွန်းစုများနှင့် အချို့မြို့ရွာများမှာ နေကြသောလူမည်းများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပြီးနောက် ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချကြရာမှ အကျိုးအမြတ်များစွာ ရရှိကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ကပ္ပလီကျွန်းစုများ၌ နေကြသော . .
ကပ္ပလီလူမည်းများ၊ လူရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်
သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်ကုန်ကူးခြင်းအလုပ်မှာ အခြားကုန်ပစ္စည်း
များ ဝယ်ယူရသကဲ့သို့ ငွေအရင်းအနှီး မလိုပေ။

ပင်လယ်ထဲမှာရှိသော ကျွန်းများပေါ်၌ နေထိုင်ကြသူများ၊
အချို့ရွာငယ်မြို့ငယ်များ၌ နေထိုင်ကြသူများတို့အား လက်နက်အားကိုး
ဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆီးကာ လှေကြီးများဖြင့် တင်ဆောင်လာခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်၏။

ဒီယင်းဂါး၊ စစ်တကောင်း အစရှိသောမြို့ကြီးများ ရောက်
သောအခါ ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းချကြလေသည်။ ကျွန်အဖြစ်
ရောင်းချမည့်သူများအား ငွေပေး၍ ဝယ်ယူရခြင်း မဟုတ်ပါဘဲ (တစ်
ဆင့်ဝယ်ယူရောင်းချကြသူများကတော့ ငွေပေးဝယ်ယူကြရသည်။)
ပင်လယ်ကျွန်းစုများမှာ သွားရောက်ကာ တိရစ္ဆာန်များဖမ်းသလို ဖမ်း
ဆီးခေါ်ဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့အတွက် ငွေမဟုတ်စေကာမူ အခြား
အရင်းအနှီးတော့ ပြုကြရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

အသက်ပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းအတွက် အဆင်မသင့်ပါက ၎င်းတို့အသက်ပေးကြရသည်။

သူတို့ သွားရောက်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြသူများမှာ အရိုင်းအစိုင်း
များဆိုစေကာမူ တိရစ္ဆာန်များ မဟုတ်ကြပေ။

လူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သာမန်လူများထက် စဉ်းစားမျှော်မြင်မှုများ နိမ့်ကျသည် ဆိုစေ
ကာမူ လူတစ်ယောက်လို အသိဉာဏ် ရှိကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များထက်
တော့ အသိဉာဏ် ပိုရှိကြလေသည်။

တောထဲမှာနေသော တိရစ္ဆာန်များပင် ၎င်းတို့အား အန္တရာယ်
ပေးလာပါက အစွမ်းကုန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မတတ်သာ
သောအခါမှသာ အလျှော့ပေးရသည်ရှိသော်လည်း အခွင့်အရေးရပါက
တော့ သူ့သေကိုယ်သေ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

လူရိုင်းကပ္ပလီများမှာ ကျွန်းစုများနှင့် တောတွင်းမှာနေကြသူ
များဆိုစေကာမူ လူများသာဖြစ်သည်။

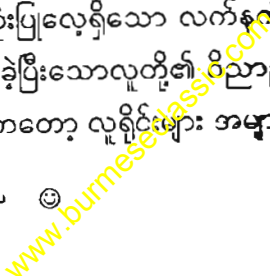
သို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏လွတ်လပ်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်လာပါက
သူ့သေကိုယ်သေ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ကုန်
ကူးသူများမှာ ခေတ်မီသေနတ်များပါကြသည်။ လက်နက်ချင်းယှဉ်၍
တိုက်ခိုက်လျှင်တော့ ကြောက်စရာမရှိပေ။

လူရိုင်းများကလည်း ထိုလက်နက်များကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။
၎င်းတို့မှာရှိသော ဓား၊ လှံ၊ အဆိပ်လူးမြား စသောလက်နက်တို့မှာလည်း
အန္တရာယ်များသည်။

အဆိပ်လူးမြား ထိပါက ချက်ချင်းသေဆုံးနိုင်သည်။ ထို့ထက်
ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းသော အခြားလက်နက်များလည်း ရှိသေး
သည်။

မှော်ပညာနှင့် ကျိန်စာတို့ပင်ဖြစ်သည်။

မှော်ပညာမှာ နတ်ဆရာတို့ အသုံးပြုလေ့ရှိသော လက်နက်
ဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့်တော့ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသောလူတို့၏ မိညာဉ်
တို့ကို အသုံးပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျိန်စာကတော့ လူရိုင်းများ အများ

ဆုံး အသုံးပြုကြသည့် လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။
 ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ဆေးပညာထဲတွင် သမရိုးကျကုထုံး၊ ဘုရား
 တု ကုသောကုထုံးနှင့် မှော်ပညာဖြင့် ကုသသောကုထုံးများ ပါဝင်သည်။
 နောက်ပိုင်းမှာတော့ မှော်အတတ်ပညာကို ဆေးကုသရာတွင်
 သာမကဘဲ ပြုစားရာတွင်မှာပါ အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။ ရောဂါကု
 သည့်နေရာမှာရော ပြုစားသည့်နေရာမှာပါ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ လက်ဖွဲ့
 အစရှိသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။
 ဆေးကုသရာမှာ မှော်ပညာ အသုံးပြုခြင်းကတော့ လူနာမှာ
 ပူးကပ်နေသော မကောင်းဆိုးဝါးများအား နှင်ထုတ်ရာ၌ အသုံးပြုကြ
 လေသည်။
 လူနာတို့တွင် ပူးကပ်နေသော အစိမ်းသရဲကို နှင်ထုတ်ရာတွင်
 မှော်ဆရာ ရွတ်ဆိုသောဂါထာ သို့မဟုတ် မန္တန်သည် . . .
 ပူးကပ်နေသော အစိမ်းသရဲအား အမိန့်ပေးခြင်း . . .
 သို့မဟုတ် ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်ခြင်း . . .
 (အစိမ်းသရဲကို ခြောက်လှန့်ရာတွင် မစင်ကျွေးမည်ဟု ခြိမ်း
 ခြောက်မှုကို အကြောက်ရှုံ့ဆုံးဖြစ်သည်။)
 ထို့ပြင် သူတို့ရွတ်ဆိုသော ဂါထာမန္တန်များထဲတွင် အစိမ်းသရဲ
 နှင်ထုတ်ပေးရန်အတွက် နတ်ဒေဝတို့အား ပင့်ဖိတ်သော ဂါထာမန္တန်
 အစရှိသည်တို့ ပါဝင်ကြလေသည်။
 အခြားနည်းကတော့ မှော်အတတ်ပညာ တတ်ကျွမ်းသူသည်
 နတ်ဒေဝတာတစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ပူးကပ်နေ
 သည့် အစိမ်းသရဲကို နှင်ထုတ်ခြင်းမျိုးလည်း ပါဝင်လေသည်။
 ရှေးအခါကတည်းက တောတွင်းမှာနေကြသော လူရိုင်းများ

သည် မှော်အတတ်ပညာကို သင်ယူကြရာတွင် တစ္ဆေ့ သရဲ အစရှိသော
 ဝိညာဉ်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိအောင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြရလေသည်။
 မှော်ပညာကို သင်ယူလိုသူသည် ဆရာထံမှာ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို
 အပ်နှံရသည်။
 ဆရာက ထိုသူကို လက်ခံလျှင် ဦးစွာသုသာန်သို့ ခေါ်ဆောင်
 သွားရသည်။
 သုသာန်စောင့်များ၊ ထိုသုသာန်မှာရှိကြသော သရဲ တစ္ဆေ့များ
 နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးရသည်။
 ထို့နောက် တောထဲသို့ ခေါ်သွားရသည်။ တောထဲမှာရှိကြသော
 တစ္ဆေ့သရဲများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးရသည်။
 တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များအား ပူဇော်ပသနည်း
 များကိုပါ တပါတည်း ပြောပြထားရလေသည်။
 အာဖရိကတောနက်ထဲမှာ နေကြသော လူမည်းများ၊ လူရိုင်း
 များသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ မှော်ပညာမျိုးကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။
 တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားထားကြသည်။
 အချို့မှော်ဆရာများမှာ ကျိန်စာဆိုခြင်း၊ ကျိန်စာတိုက်ခြင်းများ
 ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။
 ၎င်းတို့မိသားစုများအား လာရောက်နှောင့်ယှက် ဒုက္ခပေးပါက
 ကျိန်စာဆိုလေ့ရှိကြသည်။
 အချို့ကတော့ ကျိန်စာဆိုခြင်းကို ခြောက်လှန့်ခြင်းတစ်မျိုးဟု
 လူဆထားကြသည်။
 ဘုရားကျောင်းကန် အစရှိသောနေရာများတွင် လျှာပြားထားမှု
 အစုစုတို့အား ဖျက်ဆီးပါက ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီး

အပါယ်ငရဲကျပါစေသားဟု ကျိန်စာအမျိုးမျိုး ထားခဲ့ကြသည်။
အချို့ကလည်း မယုံကြည်သဖြင့် ဖျက်ဆီးကြရာ ဆိုခဲ့သည့်အ
တိုင်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့်တွေ့ပြီး အသက်သေဆုံးကြရလေ
သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြုံရခြင်းကိုပင် အယူသီးသူများက ဥပါဒါန်ကြောင့်
ဥပဒ်ဖြစ်ရသည်ဟု ယူဆကြသည်။

တောတွင်းမှာနေကြသော လူမည်းများ၊ လူရိုင်းအတော်များ
များတို့မှာ ပြုစားတတ်သော မှော်ပညာကို တတ်ကျွမ်းကြလေသည်။
၎င်းတို့အနေဖြင့် ထိုပညာကို သင်ကြားကြခြင်း၏ အဓိကရည်
ရွယ်ချက်မှာ ဆေးကုပေးရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ မှော်ပညာဖြင့်
ဆေးကုကြရာမှာလည်း နည်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကြသည်။

အချို့က သဘာဝပစ္စည်းတို့ကို(ဥပမာ - သဲ၊ ငါးရိုး၊ ဆံပင်၊
အရိုးခေါင်း)အသုံးပြုကြသည်။

အချို့က စီမံပြုလုပ်ထားသော ဆေးဝါးနှင့် အခြားပစ္စည်းတို့ကို
အသုံးပြုကြသည်။

အချို့ကတော့ ဂါထာမန္တန်တို့ဖြင့်အသုံးပြုပြီး ကုပေးကြရာ
ရောဂါပျောက်ကင်းမှု အတော်ရှိကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရောဂါပျောက်ကင်းမှု များရခြင်းမှာလည်း လူနာက
ဆေးကုပေးသော ဆေးဆရာအပေါ် ယုံကြည်အားကိုးကြသောကြောင့်
လည်း တစ်ကြောင်းပါဝင်လေသည်။

ပင်လယ်ပြင် နေရာအနှံ့အပြား ကျွန်းများ၊ တောနက်များထဲမှာ
နေကြသော လူမည်းများထဲတွင် မှော်ပညာနှင့် ပြုစားတတ်သောပညာ
တတ်သော နတ်ဆေးဆရာများရှိပေရာ ၎င်းတို့ကို ကျွန်အဖြစ် ရောင်း

ချရန် ခေါ်လာမိပါက ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပေသည်။
ကျွန်ကုန်ကူးသူများကတော့ နတ်ဆရာရော၊ ယောက်ျား မိန်းမ
မှန်သမျှ တွေ့သမျှကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာတတ်ကြသည်။

၎င်းတို့သည် ကပ္ပလီနှင့် လူမည်းများကို ဖမ်းမိသောအခါ လက်
ဝါးများကို ဖောက်၍ နွယ်ကြိုးဖြင့် သီတွဲကာ လှေဝမ်းထဲ ထည့်ကာ
ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် အံဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အပေါ်မှ ကြက်စာပက်
ကျွေးသကဲ့သို့ ဆန်များ ပက်ချပြီး ကျွေးလေသည်။

ပြီးပါက အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ထားလေသည်။

အထဲမှာတော့ ခွေးနံ၊ သွေးနံ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်နံများ လှိုင်
နေတော့သည်။

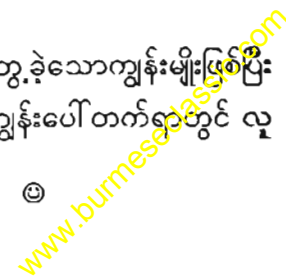
တစ်နေ့သ၌ ပင်လယ်ထဲမှာရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ကျွန်
ကုန်ကူးသော ကတ္တူလှေတစ်စင်း ရောက်လာလေသည်။

ထိုကျွန်းသို့ မရောက်ခင် အဝေးမှ မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်
စဉ်က ကျွန်းပေါ်မှာ လူအချို့ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချရာတွင် ဈေးကောင်းရနိုင်သည့် လူမည်း
များ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ဖွံ့ဖြိုးလှသော မိန်းမများကို တွေ့ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းအနီးသို့ကပ်ပြီး ကမ်းပေါ်တက်ကြလေသည်။
ထိုသို့တက်ရန် ကတ္တူလှေကို ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျောက်ချထား
ပြီး အချို့က လှေတစ်စင်းဖြင့် ကူးသွားကာ ကျွန်းပေါ် တက်ကြခြင်းဖြစ်
၏။

ကျွန်းမှာ သူတို့ တစ်ကြိမ်မှ ရှာမတွေ့ခဲ့သောကျွန်းမျိုးဖြစ်ပြီး
သစ်တောကြီးများဖြင့် ညှို့နေလေသည်။ ကျွန်းပေါ်တက်ရာတွင် လူ

ပေါင်း ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး သူတို့မှာ သေနတ်အချို့ ပါသွားကြသည်။
ကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ တစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့တော့ပေ။
ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာနေကြသူများမှာ ကျွန်းအနီးသို့ သင်္ဘောများ၊ စက်
လှေနှင့် ကတ္တူလှေတို့ ချဉ်းကပ်လာပါက ၎င်းတို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်
သွားတော့မည်ကို သိနေသောကြောင့် ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးကြသည်။
မမြင်အောင် ရှောင်ပုန်းကြသည်။

သင်္ဘောသားများကလည်း မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေ
ပြီး တွေ့သမျှယောက်ျားတို့ကို တိရစ္ဆာန်များဖမ်းသကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်ကြသည်။

ထိုသို့ဖမ်းဆီးရာမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မရွေးဘဲ တွေ့သမျှ
ဖမ်းဆီးကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခုလည်း သင်္ဘောသားများမှာ ကျွန်းပေါ်ရောက်သည်နှင့်
တောနင်းပြီး ရှာသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ကြပေ။

သို့သော်လည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ
ညနေပိုင်းအချိန်လောက်တွင် လူများနေရန် ပြုလုပ်ထားသော တဲအုံ
အချို့ တွေ့ရလေသည်။

ထိုတဲများ ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်သောအခါ ယောက်ျားများ
တို့ မတွေ့ရဘဲ မိန်းမများသာ တွေ့ကြရသည်။

မိန်းမများမှာလည်း အသားမည်းများဖြစ်ပြီး အရွယ်ကောင်း
များဖြစ်ကြသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်မရှိဘဲ မြက်ပင်များကို သီပြီး ဝတ်ထားကြ
သည်။

သင်္ဘောသားများမှာ မိန်းမများတွေ့သည်နှင့် နှစ်သက်သူများ
ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ခေါ်ပြီး စိတ်ကြိုက်ပျော်ပါးကြသည်။

ထိုသို့ပျော်ပါးနေစဉ်မှာပင် အမှောင်ရိပ်များသမ်းလာလေ
တော့သည်။

စိတ်ရှိသလောက် ပျော်ပါးပြီးမှ အားလုံး ကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီး
နောက် သင်္ဘောရှိရာသို့ ခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့သင်္ဘောရှိရာ ပြန်ရောက်တော့ အတော်မှောင်စပြုနေပြီ။
ထိုအချိန်မှာပင် သင်္ဘောပေါ်မှ မီးရောင်မမြင်ရသောကြောင့်
အံ့ဩနေကြသည်။

သူတို့ သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ ထိုထက် အံ့ဩစရာကောင်း
သော မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

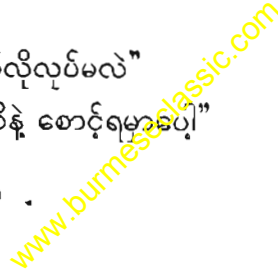
သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ နေရာအနှံ့အပြားတွင် သွေးကွက်
ကြီးများကိုသာ တွေ့ရပြီး လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ကြရတော့ပေ။

“ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”
“ငါတို့ အပေါ်တက်နေတုန်း ရန်သူတွေရောက်လာပြီး အား
လုံးသတ်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ခုခံကြမှာပေါ့၊ သေနတ်သံ ကြားရမှာပေါ့၊
အခု ဘာသံမှလည်း မကြားရတာကတော့ အတော်ဆန်းတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“ဒီညတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေရမှာပဲ၊ မနက်လင်းတော့မှ အခြေ
အနေ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ”

“ရန်သူတွေ ထပ်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“ငါတို့မှာ သေနတ်တွေ ရှိတာပဲ၊ သတိနဲ့ စောင့်ရမှာပေါ့”

ဤကော

ဟု ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ပြောပြီး ဖမ်းမိလာသော မိန်းမများ
တို့ လှေဝမ်းထဲ ထည့်ကာ အံဖုံးပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုညအဖို့မှာတော့ တစ်ယောက်မှမအိပ်ကြဘဲ အရက်
သောက်ရင်းနှင့် စောင့်ကြလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်သောအခါ လှေဝမ်းအတွင်းမှ အော်သံ
ဟစ်သံများ ကြားရလေသည်။

၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသော
ကြောင့် နားမလည်သော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့
နေမှန်း သိကြသဖြင့် ကပျာကယာ ထသွားကာ အံဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လှေဝမ်းထဲမှာ သူတို့ ဖမ်းထည့်ထားသောမိန်းမများက
ဆံပင်ဖားလျား အစွယ်အဖွေးသားဖြင့် အပေါ်သို့ တက်လာတော့သည်။

ထို့ပြင် လှေနံရံကို တွယ်တက်လာကြသည့် ကြောက်စရာ
ကောင်းသော မည်းမည်းသတ္တဝါများကိုပါ တွေ့မြင်ရလေသည်။

အားလုံးမှာ ဘီလူးမျက်နှာမျိုးဖြစ်နေကြပြီး အစွယ်အဖွေးသား
နှင့် ရှိကြလေသည်။

သည်တော့မှ သူတို့လူများ ဖျောက်သွားသော တရားခံကို တွေ့
မြင်ကြရသဖြင့် သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

ကျည်ဆန်များက ထိမှန်သော်လည်း အရာမထင်တော့ပါချေ။
မကြာခင် အန္တရာယ်များက သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေတော့
သည်။

အခန်း(၂)

ရေပေကီကြားမှ
ခတေးခံလှေများ

(၁၆၂၉)ခု (၁၆၃၀)ခုနှစ် အကျော်ကာလများက အိန္ဒိယ ပင်
လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်နှင့် ရခိုင်ကမ်းမြောင်ဒေသများ တစ်
လျှောက်မှာ ကျွန်ကုန်ကူးသောလှေများ၊ ကုန်အရောင်းအဝယ်များသော
လှေများ အသွားအလာ အဝင်အထွက် များခဲ့ကြလေသည်။

ဒက္ကာ၊ စစ်တကောင်း၊ ဒီယင်းဂါး၊ လွန်လဲမှစပြီး မဏိပူရ
တိုင်အောင် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိကြသော
နေရာအတော်များများမှာ စည်ကားခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တူဂီသင်္ဘောများ၊ ကုန်သည်လှေများ၊ ကျွန်ကုန်ကူးသော လှေသင်္ဘောများ အဝင်အထွက်များခဲ့ကြသည်။

စစ်တကောင်းနှင့် ဒီယင်းဂါးမြို့များသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် နီးသောကြောင့် စခန်းထောက်၊ စခန်းချရန် အကောင်းဆုံးနေရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒီယင်းဂါးမြို့သည် ယခင်က ပါကစ္စတန် နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ရှိပြီး ကာနာပူလီမြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်၌ရှိကာ စစ်တကောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမျိုး ရှိသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည်ပင် ထိုအခါက မြန်မာတို့နှင့် တန္တယ်တည်း ဖြစ်သော မွန်ဂိုလီယံအနွယ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဘုရင်များ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။

ရခိုင်မင်းတို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက် တပင် စစ်တကောင်းကို သိမ်းယူအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပြီး တောင်ဘက်တွင် လည်း မြန်မာဘုရင်များ၏ပိုင်နက်နယ်စပ်အထိ ပင်လယ်ကမ်းတစ် လျှောက်ကို မိုင်ပေါင်း(၆၀၀)ခန့်အထိ စိုးပိုင်ခဲ့ကြသည်။

စစ်တကောင်း၊ ဒီယင်းဂါးနှင့် ဟူးဂလီမြို့ ဆိပ်ကမ်းများတွင် ကျွန်ကုန်ကူးသော ရွက်လှေကြီးများ အဝင်အထွက်များလေသည်။

ဟူးဂလီမြို့သို့ ရောက်လာသော လှေကြီးများမှာလည်း ၎င်းတို့ လှေများပေါ်၌ ပါလာသော ရောင်းကုန်မှာ အများအားဖြင့်တော့ ကျွန် များသာဖြစ်သည်။

ဒီယင်းဂါးမြို့ရှိ ပေါ်တူဂီတို့သည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တစ် ဝိုက်ရှိ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများမှ လူများကို ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ရခိုင် ပြည်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဟူးဂလီမြို့သို့ သွားရောက်ရောင်းချ

ကြသည်။

အမှန်တော့ ဒီယင်းဂါးမြို့မှာ ရခိုင်ဘုရင်က ပေါ်တူဂီတို့အား ဆိပ်ကမ်းမြို့အဖြစ် အသုံးချရန် ခေတ္တငှားရမ်းထားသောမြို့ဖြစ်သည်။

ပေါ်တူဂီတို့မှာ ယခင်ကတော့ ကုန်သည်အလုပ်ကို အယောင်ဆောင် ဟန်ပြလုပ်ကာ ရောက်လာကြသည်။

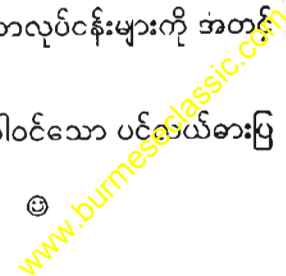
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အကျိုးအမြတ်များစွာ ရရှိသော ကျွန်ကုန် ကူးခြင်းနှင့် ပင်လယ်စားပြုအလုပ်တို့ကို ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေ သည်။

သို့သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူတော့ ရကြသည် မဟုတ်ပေ။ လှိုင်းလေပြင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေသောကြောင့် လှိုင်းလေမုန်တိုင်းအန္တရာယ်များကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများ ရှိကြလေ သည်။

သို့သော်လည်း ဂင်္ဂါမြစ်၏ အနောက်ဘက်လက်တက်ဖြစ် သော ဟူးဂလီမှ အစပြုပြီး အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး၌ ရှိသော ဂင်္ဂါမြစ် မကြီး၊ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်နှင့် မေယုမြစ်များသို့ ရောက်အောင် ပင်လယ် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာရှိသော ကျွန်းကြီးကျွန်းကြား၊ ရေလက်ကြား တို့ကို အကာအကွယ်ပြုကာ သွားလာကြလေသည်။

ရှေးက ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ပေါ်တူဂီနယ်ချဲ့များသည် မူလက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်များက ထိထိရောက်ရောက် အရေးမယူနိုင်မှန်း ရိပ်မိသောအခါ ပင်လယ်စားပြုလုပ်ငန်းနှင့် ကျွန်ကုန်ကူးသောလုပ်ငန်းများကို အတန် ရဲစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ပေါ်တူဂီနှင့် တိုင်းရင်းသားအချို့ပါဝင်သော ပင်လယ်စားပြု

တို့သည် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လုယက်ကြပြီးလျှင် တိန္ဒူနှင့် မူစလင်လူမျိုးများကို အများဆုံး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကြလေသည်။

၎င်းတို့က ဖမ်းမိသူများကို လက်ဝါးပြင်ကိုဖောက်၍ ကြိမ်နွယ်ဖြင့် သီပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်အောက်ဘက် အမှောင်ခန်းတွင်းမှာ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် အနေအထားမျိုးဖြင့်ထည့်ကာ ယူဆောင်သွားကြလေသည်။

ထိုသို့ ယူဆောင်သွားစဉ် နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း အံ့ဖွေတံခါးကို ဖွင့်၍ အပေါ်မှ ကြက်စာကျွေးသကဲ့သို့ ဆန်စေ့များကို ကျဲပက် ပစ်ချကျွေးကြလေသည်။

ထိုသို့ အဖမ်းခံရသူများထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးများလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

ယောက်ျားများမှာ ကျွန်များဘဝရောက်ရုံသာ ရှိသော်လည်း မိန်းမများကတော့ ကျွန်ဘဝသာမက အဖျော်မယားများအဖြစ် ဦးစွာ ရောက်ကြရလေသည်။

မိန်းမများမှာ ခြေတော်တင် မယားဘဝ ရောက်ပြီးမှ အခြားအလုပ်ကို လုပ်ရသော ကျွန်ဘဝကို ရောက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချို့မှာ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးကြရသည်။ တပုလီမများကတော့ ထိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရသည်ကိုပင် နှစ်သက်သဘောကျကြသော်လည်း ဂုဏ်သရေရှိသော အမျိုးသမီးများမှာတော့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေရသကဲ့သို့ ရှိပေတော့သည်။

အဖမ်းခံသွားရသော အမျိုးသမီးများမှာ လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘဲ ၎င်းအတွက် ဆိုးဝါးသောဘဝမျိုးများဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ကြရသည်။

ပင်လယ်စားပြများအနေဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသများသို့ လှည့်လည်၍ လုယက်တိုက်ခိုက်သောလုပ်ငန်းမှာ အကျိုးအမြတ်များစွာရသည်ဆိုသော်ငြားလည်း လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ပေ။

ဒေသခံများ၏လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်သော အန္တရာယ်များ၊ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် မုန်တိုင်းများ အန္တရာယ်နှင့်တွေ့ပြီး သေကျေပျက်စီးခြင်းများအပြင် ဒဏ္ဍာမြို့မှာ အခြေစိုက်စခန်းရှိသော ရေတပ်သင်္ဘောများ၏လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း စသော အန္တရာယ်များဖြင့်လည်း တွေ့ကြုံရပေသည်။

ထိုအန္တရာယ်များကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါမှ မိမိတို့ အလိုရှိသော မြို့များသို့ အရောက်သွားနိုင်ကြသည်။

ပင်လယ်စားပြလှေများ ဝင်လာသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

ကျွန်ဝယ်လိုသူများကလည်း ဆိပ်ကမ်းမှ ဆင်းစောင့်ကာ နေကြသည်။

ထိုသို့ လာစောင့်နေမှသာ ဦးဦးဖျားဖျား ရောက်လာသော လှေများပေါ်မှာ ပါလာသည့်ကျွန်များကို မိမိတို့နှစ်သက်သလို ရွေးချယ်ဝယ်ယူနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ကပူလီများထက် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကမ်းခြေများဘက်မှ ချောမောလှပသောမိန်းမများ ပါလာတတ်သည်။

ထိုမိန်းမများမှာ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချလျှင်ပင် ဈေးကောင်းရကြလေသည်။

ဝယ်ယူသွားကြသူများက ဦးစွာ အဖျော်မယားအဖြစ် အသုံးပြုကြပြီး ကျေနပ်တော့မှ အခြားနေရာများတွင် အသုံးပြုလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အချို့ဆိုလျှင် ပြည့်တန်ဆာများအဖြစ် ခိုင်းစေကာ ငွေရှာ တတ်ကြသည်။

ကျွန်များ သယ်ဆောင်လာသောလှေကြီးများမှာ ဆိပ်ကမ်းများ သို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ လှေဦးတွင် အောင်ပွဲခံအလံများ ထိုးလာ သည်။

အောင်မြင်စွာ လူယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အထိမ်းအမှတ်အ ဖြစ် အမြောက်သံများပေးကာ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူအုပ်ကြီးကလည်း ဆိပ်ကမ်းမှ ကောင်းဆိုးဩဇာများ ပေးပြီး ဆီးကြိုနေကြသည်။

ကျွန်ဖမ်းသမားများမှာ ထိုအချိန်တွင် သူတို့အတွက် အပျော် ဆုံးအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အော်ဟစ်သူက အော်ဟစ်၊ သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး မြောက်သူက မြောက်ကြသည့်အပြင် အချို့ဆိုပါက လှေပေါ်မှာပင် ကျွမ်းပစ်သူ ပစ်ကြလေသည်။

အချို့ကတော့ လှေပေါ်မှာပင် ကခုန်နေကြသည်။

ကမ်းစပ်သို့ လှေဆိုက်ပြီး အထဲမှာ ပိတ်လှောင်လာသော ကျွန် များကို ကြမ်းတမ်းစွာ ထုတ်ယူကြသည်။

လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ်၊ အစာရေစာ ဝအောင် မစားရသည့်ဒဏ်၊ အမှောင်ခန်းထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ပိတ်လှောင်လာခဲ့သောဒဏ် များကြောင့် ဟိုယိုင်ဒီယိုင်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်ဖမ်းသမားများက ၎င်းတို့ကို ကြိုးများဖြင့်ချည်ပြီး ကမ်း ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လာတော့သည်။ အချို့မှာ အလင်းရောင်ဒဏ် မခံနိုင် အောင်ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်များကို အတန်းလိုက်ကြီး ဆွဲယူသွားပြီး ကျွန်များရောင်း

ချသောနေရာရောက်မှ ရောင်းချကြသည်။ ထိုသို့ဆွဲယူသွားပုံမှာ သား သတ်ရုံသို့ ပို့မည့်တိရစ္ဆာန်များကို ကြိုးဖြင့် အတန်းလိုက် ဆွဲခေါ်သွား သည်နှင့် တူနေတော့သည်။

လူများပင်ဖြစ်စေကာမူ မိမိတို့အား တိရစ္ဆာန်များပမာ ပြုမူခြင်း ခံနေရသောကြောင့် အဖမ်းခံလာရသူများမှာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည် သို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေကြတော့သည်။

မြို့လယ် ပန်းခြံနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်များ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သောနေရာတစ်ခုကို သီးသန့်ပြုလုပ်ထားပြီး ထိုနေရာမှာပင် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားများနှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမများကတော့ လိုချင်ဝယ်ချင်သူ မရှားဘဲ ချက်ချင်းအရောင်းအ ဝယ်ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ၊ ပိန်လှီနေသူ၊ ရုပ်မလှသူ၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်မပြေသူများကတော့ လိုချင်သူနည်းသော ကြောင့် ချက်ချင်းအရောင်းအဝယ် မဖြစ်ကြပေ။

ထိုကျွန်များကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရောင်းရသည်။ နံ နက်ပိုင်း လူစည်ကားသောအချိန်မျိုး ရောက်လာလျှင် ရောင်းချမည့် ကျွန်များကို ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်ဝယ်မည့်သူများ ရောက် လာသောအခါ ကျွန်များက တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစားများကိုချွတ်ပြီး ရပ်ပြရသည်။

ဝယ်မည့်သူက မိမိဝယ်လိုသောကျွန်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနိုင် သည်။

အပြစ်အနာအဆာ ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး သဘောကျမှ

ဝယ်ယူလေသည်။

အပြစ်အနာအဆာများကို များများပြင်နိုင်လေ ဈေးလျှော့လေ ဖြစ်ရာ အလကားရသည့်နွား သွားဖြူကြည့်သကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။

အချို့အမျိုးသမီးများမှာ လူစည်ကားသောနေရာတွင် အဝတ် မဲ့ နေရသဖြင့် များစွာရှက်ရွံ့ကြသော်လည်း ယခုနေရသောဘဝမှ တစ် နေရာသို့ လွတ်မြောက်သွားလျှင် သက်သာခွင့်ရမည်ကို တွေးမိသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး နေကြရလေသည်။ ကပ္ပလီမများကတော့ အခြားဘာမှ မလုပ်တတ်သောကြောင့် ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ကို သဘောကျသည်။

အခြားအမျိုးသမီးများကတော့ မလွဲသာ၍သာ နေကြရသော် လည်း မနှစ်သက်သဖြင့် အချို့လွတ်မြောက်အောင် ကြံစည်ကြသည်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ပင်လယ်ဓားပြများကို ပေါ်တူဂီ တို့က အားပေးအားမြှောက်ပေးနေကြသဖြင့် ထင်တိုင်းပြုလုပ်နေကြ သော်လည်း အချို့နေရာများက တွေ့သည်နှင့် လိုက်လံပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး ကြသည်။

အဖမ်းမခံပါက လူနှင့်လှေများကို အမြှောက်များဖြင့် ပစ်ကာ ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။

အကယ်၍ ဖမ်းမိသွားလျှင် ဒက္ကာမြို့ စသော ဆိပ်ကမ်းမြို့များ သို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ထောင်ချခြင်း၊ သေဒဏ်ပေးခြင်း စသောပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်လေသည်။

သို့ကြောင့် ရေတပ်သင်္ဘောများ လိုက်လျှင် အမိမခံဘဲ ထွက် ပြေးကြသည်။

ရင်ဆိုင်တိုးလျှင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မတတ်သာတော့မှသာ အဖမ်းခံကြရလေသည်။

ထိုသို့အဖမ်းခံသော်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရှိအောင် တော့ ကြိုးစားကြသည်။

အခြားပစ္စည်းများက အရေးမကြီးသော်လည်း ဖမ်းခေါ်လာ သောကျွန်များနှင့် လှေပေါ်မှာ လက်ပူးလက်ကြပ် မမိဖို့တော့ အရေး ကြီးသည်။

ပစ္စည်းတွေ့ရုံနှင့်တော့ ကုန်သည်လှေဟု လိမ်ညာပြော၍ ရနိုင် သော်လည်း လှေပေါ်မှာ ကျွန်များတွေ့လျှင်တော့ အပြစ်ကကြီးသည်။

သို့ကြောင့် ရေတပ်သင်္ဘောများ လိုက်လံဖမ်းဆီးသည့်အခါ မလွတ်နိုင်တော့မှန်း သိသောအခါ ကျွန်များနှင့် မမိစေရန် စီစဉ်ပုံက လည်း ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ပင်လယ်ဓားပြလှေများသည် နောက်မှ ရေတပ်သင်္ဘောများ လိုက်လာသောအခါ သင်္ဘောကြီးများ ရုတ်တရက်ဝင်ရန် မလွယ်ကူ သော ကျွန်းကြိုကျွန်းကြား၊ ရေလက်ကြားများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပြေးကြသည်။

အချို့ ကျွန်းကြား၊ ရေလက်ကြားများမှာ ကျဉ်းသောကြောင့် ရေတပ်သင်္ဘောကြီးများ ဝင်လိုက်မလာနိုင်ကြပေ။

ရေလက်ကြားထဲ ဝင်သွားပြီးမှ ဟိုဘက်ထိပ်နှင့် သည်ဘက် ထိပ်ပိတ်ပြီး အဖမ်းခံရသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။

ရေလက်ကြားထဲ ရောက်သွားသည့်အခါ သူတို့အတွက် လွတ် မြောက်စရာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိသည်။

တစ်နည်းက လှေနှင့်ကုန်ပစ္စည်းများကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ် ရုန်းကာ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးသောနည်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်နည်းက တော့ စက်လှေပေါ်မှာပါသော ကျွန်များကို ရှင်းလင်းလျက်သာက

အစဖျောက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .
 လှေပေါ်တွင် ကျွန်များမတွေ့ပါက ၎င်းတို့အတွက် အပြစ်မ
 ကြီးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 ကျွန်များနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိပါက ထောင်ဒဏ်နှင့်
 သေဒဏ်မှလွဲပြီး အခြားမရှိပေ။
 သို့ကြောင့် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဖမ်းမိလာသောကျွန် များလျှင်တော့ ဖျောက်ဖျက်ရန် မလွယ်
 တူသော်လည်း နည်းလျှင်တော့ အားလုံး သံကြိုးဖြင့် တွဲချည်ပြီး လေးလံ
 သောသံတုံးဆွဲကာ ရေအောက်သို့ ပစ်ချခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။
 ရက်စက်လှသော အစဖျောက်နည်းကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသော
 လူများမှာ မနည်းလှပေ။
 ရေအောက်တွင် သူတို့၏ရုပ်ခန္ဓာများနှင့်အတူ ကြောက်စရာ
 ကောင်းသော ဝိညာဉ်တို့လည်း ရှိနေကြသည်။

အခန်း(၃)

ပင်ပယ်ပယ်ရေအောက်မှာ ဝိညာဉ်လှောင်ခိခိ

တကယ်တော့ လူများကို ဖမ်းဆီးပြီး လက်ဝါးကို အပေါက်
 ဖောက်ကာ နွယ်ကြိုးများဖြင့် သီဆွဲခြင်း၊ လှေဝမ်းထဲမှာ တိရစ္ဆာန်များ
 ပိတ်လှောင်ထားသကဲ့သို့ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း၊
 လူပေါင်းမြောက်မြားစွာရှေ့တွင် အဝတ်အစားများ ချွတ်ပြီး
 ကျွန်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခြင်းများ၊ မိန်းမများကို အပျော်မယားအ
 ဖြစ် အသုံးပြုခြင်း စသောအဖြစ်များမှာ လူမဆန်သောသူများသာ ပြု
 လုပ်လေ့ရှိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ထက်ပိုပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရက်စက်မှုများ မှာ နောက်မှလိုက်လံဖမ်းဆီးသူများ လိုက်လာပြီဆိုသည်နှင့် လက်ဆုပ် လက်ကိုင်မမိစေရန် လှေပေါ်မှာပါလာသောကျွန်များကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပြီး အစဖျောက်ခြင်းများ ရှိသည်။

ထိုအထဲတွင် လူအားလုံးကို သံကြိုး၊ သံကွင်းများနှင့် တသီ ချည်း တွဲချည်လျက် လေးလံသော သံတုံးကြီးများ ဆွဲကာ ပင်လယ်ရေ အောက်သို့ ပစ်ချကာ အစဖျောက်ဖျက်ခြင်းမှာ ကြောက်စရာအကောင်း ဆုံးနှင့် အရက်စက်ဆုံးဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ ကမ္ဘာနေရာအနှံ့အပြား၌ ဖြစ်ပျက် ခဲ့ရာ "50 Ghost Stories" စာအုပ် စာမျက်နှာ(၂၄)၌ 'Thorpe Mc Clusky' ရေးသားသော 'Black Gold' အမည်ရှိ မှတ်တမ်းမှာ စိတ်ဝင် စားဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် မြန်မာမှုပြုကာ ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက် ပါသည်။

ဟင်နရီကေဘော်ဝိတ်(ဒ်)သည် နှစ်ပင်တိုင်ရွက်လှေ မာရင်းနီ ၏ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော ပင်မကေပင်ခန်းထဲ၌ မတ်တတ်ရပ်နေ ရင်း သူ့လက်အောက်ရှိ အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော မြေပုံတစ်ခုပေါ်ရှိ ပဟေဠိဆန်စွာ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသား ပြထားသည့်နေရာက လေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြလိုက်သည်။

အဆိုပါ ကေပင်ခန်းကလေးသည် မျက်နှာကြက် နိမ့်သော ကြောင့် ဟင်နရီကေဘော်ဝိတ်(ဒ်)၏ပခုံးများကို ရှေ့သို့ကုန်းထားရ၏။

ဝိတ်(ဒ်)မျိုးနွယ်၏နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်သော ဝိတ်(ဒ်)သည် ၎င်း၏ဘိုးဘေးဘီဘင်များကဲ့သို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း မရှိတော့ပါ။

မိသားစု၏စည်းစိမ်များသည် ကျုံ့၍လျော့နည်းသွားခဲ့သလို

ရွက်လှေကလေးသည်လည်း သေးငယ်သွားခဲ့ရလေပြီ။
“ကျုပ်ကတော့ ဟောဒီနေရာပဲလို့ ထင်တယ် ကက်ပီတန်မင် လီ”

ဂျီရီမီးယားမင်လီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဒီကျွန်းနှစ်ကျွန်းက ဒီမြေပုံပေါ်မှာ ပြထား တဲ့ ကျွန်းတွေပါပဲ၊ ဒီကျွန်းနှစ်ခုကြားက ရေလက်ကြားကလေးကလည်း ရှိသင့်တဲ့ ငြက်အတိုင်း ရှိနေပါတယ်၊ ရေအနက်ကို တိုင်းလိုက်တော့ လည်း ခြောက်ဖာသမ် ရှိနေပါတယ်”

ဝိတ်(ဒ်)က ခြောက်သွေ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။
“ဒီကနေတော့ ရှာဖို့ အချိန်နှောင်းသွားပြီလို့ ထင်တယ်”

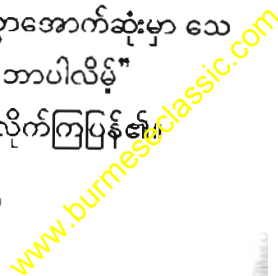
“ဟုတ်ပါတယ်. . . နေရောင်ခြည်လည်း ဖျော့သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ ကျောက်ဆူးချပြီး ဒီညတော့ နေလိုက်ကြတော့မယ်၊ နက် ဖြန် ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့”

ဝိတ်(ဒ်)က အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။
“ဒါဆိုရင် ရေလက်ကြားကလည်း သိပ်မကျယ်တော့ အဖြေကို ခပ်မြန်မြန် သိရမှာပဲ”

သူသည် မြေပုံကို တစ်ချက်ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ရွှေမည်းတဲ့. . . ကျုပ်တို့ ဘာတွေကို ရှာတွေ့ရလိမ့်မယ်ဆို တာ သိချင်လိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်မှာ အဘေးကလည်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တယ်ဗျာ၊ ရွှေမည်း ဆယ်တန် တဲ့၊ ပြီးတော့လည်း ဒီမြေပုံကို သူ့ကိုယ်ပိုင်သေတ္တာအောက်ဆုံးမှာ သေ သေချာချာ ဝှက်ထားခဲ့တာဗျ၊ ရွှေမည်းဆိုတာ ဘာပါလိမ့်”

နှစ်ယောက်စလုံးက မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

ကျွန်းကလေးနှစ်ကျွန်း၏အလယ်၌ ရှိနေသော ကျဉ်းမြောင်းသည့် ရေလက်ကြားအဝ၌ ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသား ပြထားသည်မှာ ပဟေဠိ ဆန်လွန်းလှသည်။

သို့သော် ပိုပြီးပဟေဠိဆန်သောအချက်မှာ အဆိုပါမြေပုံပေါ်၌ လေးထောင့်ကျသော မညီမညာလက်ရေးများနှင့် ငလုံးပထွေး ရေးသားထားသည့်စာများပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဤနေရာ၏အောက်ဘက် ခြောက်ဖာသမ်အနက်တွင် ရွှေဓည်းဆယ်တန် ရှိသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် ဤပြစ်မှုအတွက် ကျိန်စာသင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိပါပြီ။ ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်အပေါ်၌ သနားကြင်နာမှု ရှိပါစေသတည်း”

ကက်ပီတန် မင်လီက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဘေးတော်သူ အီဘင်ဇောဝိတ်(ဒ်)က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချမ်းသာလာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့နော်”

“အင်း... သိတာပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျွန်ကုန်ကူးတယ်၊ ကျွန်တွေကို အာဖရိက အနောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ ဝယ်ပြီး ဆဗန်နားနဲ့ နယူးအော်လင်းဒေသတွေမှာ ပြန်ရောင်းတယ်၊ ငွေကြေးအများကြီး ရတယ်၊ ရှယ်ယာဈေးကွက်တွေပေါ်လာမှ ဝင်ကစားရင်း ကျုပ်တို့စီးပွားပျက်သွားရတာဗျာ”

ကက်ပီတန်မင်လီက မြေပုံကို ကြည့်နေရင်းက...

“ဒီမှာ မစွတာဝိတ်(ဒ်)... ခင်ဗျားရဲ့ဘေးက တစ်ခါတုန်းက စစ်သင်္ဘောတစ်စီး သူတို့သင်္ဘောနောက်က လိုက်လာလို့ သူ့သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ကပ္ပလီအားလုံးကို ရေထဲ ပစ်ချခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေ

ပြောစကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနောက်တော့ သူလည်းပင်လယ်ကို ပြန်မသွားတော့ဘူးလို့ လူတွေက ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ”

ဝိတ်(ဒ်)က လှောင်ရယ်၊ရယ်လိုက်၏။

“ဝိတ်(ဒ်)မျိုးရိုးထဲမှာ ဘယ်ဝိတ်(ဒ်)ကမှ အဲဒီလောက် သွေးမကြောင်ကြပါဘူးဗျာ”

ကက်ပီတန်မင်လီက ၎င်း၏မုတ်ဆိတ်ဖြူကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း..

“ဒီနေရာက ကျဉ်းမြောင်းပြီး ရေတိမ်တဲ့ ရေလက်ကြားကလေးဗျာ၊ ပေါ့ပါးတဲ့သင်္ဘောတစ်စင်းဟာ သူ့ကို အလိုက်ခံရရင် ဒီနေရာမှာ ဝင်ခိုလိုက်မှာပဲ၊ စစ်သင်္ဘောလို ကြီးမားတဲ့သင်္ဘောမျိုးကတော့ လေကိုလည်း ဆန်နေရမယ်ဆိုရင် ဝင်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ပစ်ချဖို့ အချိန်ရမှာပဲ၊ ကပ္ပလီဇော်နံတယ်ဆိုတာက အရေးယူလို့ရတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာဗျာ”

ထိုခဏတွင် ကာဗင်ခန်းကလေးထဲ၌ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ပြီးမှ ဝိတ်(ဒ်)က ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တစ်ယောက်က သင်္ဘောပေါ်က ကပ္ပလီတွေကို ရေထဲ ပစ်ချတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာကို မြေပုံဆွဲပြီး ပြထားခဲ့ရလောက်အောင် မိုက်မဲတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောချင်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ဝိတ်(ဒ်)တွေအကြောင်း သိပ်မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဝိတ်(ဒ်)တွေဟာ လူသားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် လူအတော်များများက ပြောခဲ့ကြတာပဲ၊ ကဲ... ကျုပ်တော့ အီဗလင်ဂ်တို့ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တက်လိုက်ဦးမယ်”

ရွက်လှေပိုင်ရှင်သည် ခါးကို ကုန်း၍ လှေကားမှတစ်ဆင့် ကုန်း

ပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ကက်ပီတန်မင်လီက မြေပုံကို ပြန်လိပ်လိုက်၏။

“တော်ပါသေးရဲ့ . . အန်ဘီလီယိုနာ စောစောအိပ်ရာဝင်သွား

လို့”

အီဗလင်ပုံလ်၏နှုတ်ဖျားမှ ချိုလွင်သောအသံကလေး ပေါ်ထွက်လာ၏။ သူမ၏ချစ်သူက ကျေးဇူးတင်သည့်ရယ်သံဖြင့် သူ့ကုလားထိုင်ကို ချစ်သူနှင့်ပို၍နီးအောင် ရွှေ့လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ပခုံးကလေးကို တယုတယ ဖက်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏နောက်ဘက်တွင် ရွက်လှေ၏ရှေ့ဘက်ရွက်တိုင်သည် လက်ညှိုးမည်းမည်းကြီးတစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်သို့ ထောင်ပြနေသလို ရှိ၏။

အနီးရှိ ကုန်းမြေပေါ်မှ မွှေးပျံ့သောရနံ့နှင့် ထုံသင်းနေသော လေနှုအေးအေးလေးက သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်နှာအနီးတွင် ပွတ်သပ်ကျီစယ်နေသည်။

ရွက်လှေဦးပိုင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထွက်လာသော လမင်းကြီးသည် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးထက် အနည်းငယ်မျှသာ ပို၍ကြီးမားလေသည်။

ဟင်နရီကတော်ဝိတ်(ဒ်)က အားရပါးရ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုညမျိုးမှာ အထိန်းတော်တစ်ယောက် ရှိနေတာက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာပဲကွ”

အမျိုးသမီးလေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သက်ပြင်းချလိုက်အောင် စိတ်လေးလံဖွယ်ကိစ္စများကလည်သူတို့တွင် ရှိနေကြသည်။

“ဒီညကလေးက လှပလွန်းပြီး ချစ်ဖို့မကောင်းဘူးလား၊ ဘော့စတွန်မြို့ကြီးက အဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့ ငွေကြေးဆိုတာလည်း ဒီမှာ သိပ်အရေးမကြီးတော့သလိုပဲနော်”

ထိုအခိုက်တွင် နှစ်ဦးသား နှုတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဖက်မိသားစုများအကြားတွင် ငွေကြေးနေဥစ္စာက ခြောက်လှန့်နေသည်။

အကယ်၍သာ ရွှေမည်းကို ရှာဖွေနေသည့် ဟင်နရီကတော်ဝိတ်(ဒ်)၏ကိစ္စ မအောင်မြင်ခဲ့သော် သူမ၏ချစ်သူနှင့် လမ်းခွဲကာ အခြားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရလိမ့်မည်ဆိုသောကိစ္စကို နှစ်ဦးလုံးက သိနေကြသည်။

ဟင်နရီကတော်ဝိတ်(ဒ်)က စိတ်အားထက်သန်စွာ အခိုင်အမာ ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့က ဒီရေလက်ကြားလေးကို တစ်လက်မမကျန် မြေလှန်ပြီး ရအောင်ရှာမယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့က အကောင်းဆုံး ရေငုပ်သမားတွေ ငှားလာတယ်၊ ဒိုင်းနမိုက်တွေကိုလည်း အလုံအလောက် သယ်လာတယ်”

ထို့နောက်တွင်ကား ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် ရှိနေကြသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဝိတ်(ဒ်)သည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတောင့်တင်းသွားပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုကို ကြည့်စမ်း”

သူက ရှေ့တည့်တည့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိတော့ဘူး... မင်းရော မြင်လိုက်သေးလား”

သူမက ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လက်နှင့် ပြန်၍ပြုပြင်နေသည်။

“ဘာရှိလို့ ဘာကိုမြင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမှ မမြင် လိုက်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ ဟိုလက်ရန်းပေါ်က ခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ အဲဒါက မည်းမည်းအလုံး ကြီးတစ်လုံးပဲ၊ မျက်စိအာရုံလှည့်စားတာပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝိတ်(ဒ်)က ချစ်သူကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြန်ရာ သူမက လိုလိုလားလားပင် ဝိတ်(ဒ်)၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာပြန်သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ကြည်နူးနေကြသည်မှာ အချိန်အ တန်ငယ် ကြာသွားပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ဝိတ်(ဒ်)သည် ဗြုန်းခနဲ သူမနှင့် ခွာလိုက်ပြီး ဦး ခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် နောက်ဘက်မှ ခပ်ဖွဖွ နင်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝိတ်(ဒ်)၏နှုတ်မှ လည်ပင်းအညှစ်ခံရသော ကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သံမျိုး အော်ဟစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ ဝိတ်(ဒ်)သည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ကြိုးစားပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖွေးကာ သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်နှင့်မျက်စိများမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပုံပျက်ပန်းပျက်

ဖြစ်နေကြသည်။

“အီဗလင်ရေ... ဝေးဝေးပြေးတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝိတ်(ဒ်)သည် လရောင်အောက်တွင် လက်သီး နှင့် ထိုးနေသည်။ ဘာကိုမျှမမြင်ရဘဲ လက်သီးနှင့် ထိုးနေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အကောင်အထည်ကို မမြင်ရသည့်လေကို ထိုးနေသည် နှင့် တူလှ၏။

သူမသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ချစ်သူထံ ခြေတစ်လှမ်း ထိုးသွားလိုက်သည်။

သို့သော် ဝိတ်(ဒ်)က လက်ကာပြု၍ အတင်းနှင့်လွတ်ပြန် သည်။

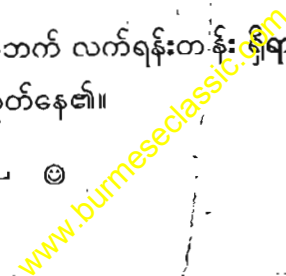
“အီဗလင်ရေ... ခပ်မြန်မြန်ပြေးပြီး ကက်ပီတန်မင်လီတို့ ခေါ်လာခဲ့၊ ကိုယ် ဒီမှာတတ်နိုင်သလောက် သူတို့ကို ထိန်းထားမယ်”

“ဒီမှာ ဟင်နရီကေဘော်ဝိတ်(ဒ်)... ရှင် ရူးသွားပြီလား၊ အ ချိန်အခါမဟုတ် ကျွန်မကို နောက်ပြောင်နေတာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးနော်” သို့သော် သူမ၏ပြောစကားသံကို သူမ၏ချစ်သူ ကြားပုံမရ ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမသည် ကြက်သီးထလာ၏။ သူမ လက် သီး ထိုးနေသည့်ချစ်သူကို ဆက်လက်ကြည့်နေမိသည်။

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ထိုးလိုက်သော ဝိတ်(ဒ်)၏ညာလက်သီး က သူမ မမြင်ရသောအရာတစ်ခုနှင့် ထိတွေ့လိုက်သလို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဝိတ်(ဒ်)သည် နောက်ဘက် လက်ရန်းတန်း ၎င်းရာ နေရာဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်နေ၏။

ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ချစ်သူဝိတ်(ဒ်)၏မျက်နှာကို တစောင်းအနေအထားနှင့် မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

ဝိတ်(ဒ်)သည် ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ အမှန်တကယ် ခံစားနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့သိမြင်လိုက်ရပြီ။

ဝိတ်(ဒ်)သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ့လက်သီးများနှင့် ဇွတ်ထိုးနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သူ့ဘယ်ဘက်လက်သည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပူးကပ်သွားပြီး ဝိတ်(ဒ်)က ရုန်းကန်နေသော်လည်း မမြင်ရသော လက်များက သူ့ကို ချုပ်ထားကြသကဲ့သို့ ခွာ၍မရနိုင်တော့ချေ။

သူ၏စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံများကြားတွင် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော စကားလုံးများ ပါလာ၏။

“အီဗလင်ရေ . . . မြန်မြန်ပြေးတော့၊ ဘုရား . . . ဘုရား၊ အကူအညီ ပြေးခေါ်ပေးစမ်းပါ အီဗလင်၊ ဒီကောင်တွေ လက်ရန်းတန်းပေါ်ကို ကျော်တက်လာနေကြပြီ၊ အင်မတန် သန်မာထွားကြိုင်းလှတဲ့ တပုလဲကြီးတွေ အများကြီး ရောက်လာကြပြီ၊ သူတို့ကို သံချေးတက်နေတဲ့ သံကြိုးတွေနဲ့ ချည်ထားတာကွ၊ အမလေး . . . အား”

ဝိတ်(ဒ်)သည် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ညည်းတွားရင်း ညာဘက်လက်နှင့် သူ့လည်ပင်းကို ပြန်၍ကုတ်ခြစ်နေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကြိုးနှင့် ဆွဲမြှောက်သည်ကို ခံလိုက်ရသော ရုပ်သေးရုပ်ကလေးပမာ နောက်ပြန် မြှောက်တက်သွားပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဝုန်းခနဲ ရေထဲသို့ ကျသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အီဗလင်နှုတ်မှ ကယောင်ကတမ်း ပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူမကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေရ၏။

မည်သူမျှ လက်ရန်းတန်းပေါ်ကို ထိုကဲ့သို့ ကျော်၍ ခုန်ချနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူမ သိလိုက်၏။

အီဗလင်သည် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။ ထို့အပြင် မည်သည့်အရာမျှမရှိသော ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လ

ရောင်သည် အေးငြိမ်းငြိမ်သက်စွာ ကျဆင်းနေပါ၏။

နားကြပ်များကို နားရွက်ပေါ်၌ တပ်ထားသည့် ကပ်ပီတန်ဂျီရီမီးယားမင်လီသည် မာရင်းနီရွက်လှေ၏လက်ရန်းတန်း နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေပြီး အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေ၏။

အရုဏ်တက်ချိန် ခပ်စောစောကာလတွင် သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖွေးနေ၏။

အောက်ဘက်ရှိ ရေငုပ်သမားထံ လှမ်းပြောနေသော သူ့အသံကလည်း တုန်ယင်နေ၏။

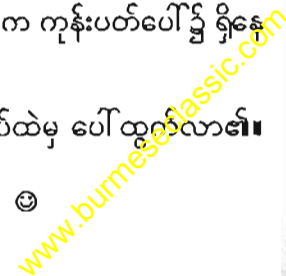
စိုးရိမ်စိတ် လွှမ်းနေသည်လည်း ပါမည်။

စည်းချက်ကျနစွာ ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်နှင့် မြည်နေသည့် လေမှုတ်စက်၏အသံနှင့် ခပ်ဆိုးဆိုး ပြောနေသော စကားသံများသည်သာ မာရင်းနီ၏ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရှိနေ၏။

အီဗလင်ဝဲ(လ်)ကို သူ့အဒေါ်က အိပ်ဆေးထိုးပေးထားသောကြောင့် ရွက်လှေအောက်ဘက်အခန်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ကျန်ရွက်လှေအဖွဲ့သား သုံးယောက်က ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရှိနေသော်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေကြ၏။

ရေငုပ်သမား၏အသံသည် နားကြပ်ထဲမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကြီးကွေ

“ရပြီ ဆရာရေ၊ သူ့ကို ဆွဲတင်လိုက်တော့၊ ပြီးရင်ကျုပ်ကိုလည်း ဆွဲတင်ပေးတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်လာပြီ”

မိနစ်ဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ချိုင်းအောက်မှ လျှို၍ ကြီးနှင့် ချည်ထားသော ဝိတ်(ဒ်)၏အလောင်းကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချထားလိုက်ပြီး တာလပတ်စနှင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေငုပ်သမားကို ဆွဲတင်ကြပြန်သည်။

ရွက်လှေပေါ်သို့ ရောက်လာသည့် ရေငုပ်သမား၏လေးလံလှ သော ရေငုပ်ဝတ်စုံနှင့် ခေါင်းစွပ်ကြီးကို သင်္ဘောသားများက ချွတ်ပေး ကြရသည်။

ခေါင်းစွပ်ကြီး ကျွတ်သွားမှ ရေငုပ်သမားက သူ၏ရေအောက် အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်ပြောပြနိုင်သည်။

“သူတို့က အောက်ဘက်မှာ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေကြတယ်၊ ငါးမန်းတွေနဲ့ ငါးလွန်းတွေ အကိုက်ခံထားရလို့ အဲဒီလူတွေက အရိုးစု အဖြစ်ပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်၊ အားလုံးကို သံကြိုးကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ဆက် ပြီးချည်နှောင်ထားတာ၊ ပြီးတော့လည်း သံကြိုးကြီးရဲ့ထိပ်မှာ တန်ဝက် လောက်လေးတဲ့ သံလုံးကြီးတစ်လုံး ရှိနေသေးတယ်”

“အထူးအဆန်းပဲနော်... ဆက်ပြောပါဦး၊ ဝိတ်(ဒ်)က ရေထဲ မှာ ဘယ်လိုခြေအနေ ရှိနေတာလဲ”

“ဝိတ်(ဒ်)က ရေအောက်မှာ အဲဒီအရိုးစုတွေနဲ့ လုံးထွေးနေ တယ်၊ အားလုံး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်၊ ဝိတ်(ဒ်)က သူတို့အားလုံးရဲ့ အောက်မှာ ရောက်နေတယ်၊ ကျုပ်က လက်နဲ့ ထိလိုက်တော့ အဲဒီအရိုး တွေအားလုံး ကြွေကျသွားတယ်”

“ဒါပေမယ့် အောက်ဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အရိုးစုတစ်ခုက ဝိတ်(ဒ်)ရဲ့

လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတယ်၊ သူ့လက်ချောင်းတွေကို အတင်းဆွဲဖယ် ပစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဝိတ်(ဒ်)ရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတဲ့အရိုးစုက ဟောဒါကို ဝတ်ထားတယ်”

ရေငုပ်သမားက ထူးဆန်းသောပစ္စည်းတစ်ခုကို ကက်ပီတန် မင်လီထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

၎င်းမှာ အလွန်ကြီးမားသည့် သွားကြီးတစ်ချောင်းကို ထူးဆန်း စွာ ထွင်းထုထားပြီး သေးသွယ်သော ရွှေကြိုးကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

ကက်ပီတန်မင်လီက လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်၏။

သူ့ပါးစပ်သည် ထူးဆန်းစွာ ခြောက်သွေ့နေသလို ခံစားနေရ သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... အဲဒီလူက ရှာမင်လို့ခေါ်တဲ့ မှော် ဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်က အမျိုးသားပထဝီဝင် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အဲဒီ အကြောင်းတွေ ဖတ်ဖူးတယ်၊ သူက ဝိတ်(ဒ်)ဆွေမျိုးတွေကို ကျိန်စာ တိုက်ခဲ့ပုံရတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာမှာ “50 Ghost Stories” စာ အုပ်၌ ဖော်ပြထားသော အကြောင်းအရာပင်ဖြစ်သည်။ ရှေ့အခန်းမှာ တော့ ထို့ထက်ပိုမိုရက်စက်သော၊ ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသော ‘လူသားစားရေလက်ကြား’ အကြောင်းကို ဆက်လက်ရေးသားပါမည်။

အခန်း(၄)

လူသားစားရေလက်ကြားမှ ကချီနီစာ

'လူသားစားရေလက်ကြား'ဟု အမည်ရှိခဲ့သောနေရာမှာ စစ်တကောင်းမြို့နှင့် ကုလားတန်မြစ်အကြား၌ ရှိသော ရေလက်ကြားပေါင်းများစွာတို့အထဲမှ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

'လူသားစားရေလက်ကြား' ဟူသောအမည်ထက် 'တစ္ဆေ ရေလက်ကြား' ဟူသောအမည်က ပိုပြီးလူသိများသောအမည် ဖြစ်လေသည်။

အချို့က ထိုနေရာတွင် ဝင်ရောက်ခိုနားမိသူများ ဘေးအန္တရာယ်

ရာယ် မြင်တွေ့ကာ သေကျေပျက်စီးမှု များသောကြောင့်လည်း 'မရဏ ရေလက်ကြား' ဟု အချို့ကလည်း ခေါ်ကြသေးသည်။

မရဏရေလက်ကြားဟုပဲခေါ်ခေါ်၊ တစ္ဆေရေလက်ကြားဟုပင် ခေါ်ခေါ်၊ လူသားစားရေလက်ကြားဟုပဲခေါ်ခေါ် ထိုအမည် သုံးမျိုး စလုံး ထိုရေလက်ကြားနှင့် လိုက်ဖက်လှသော အမည်ပင်ဖြစ်သည်။

မရဏရေလက်ကြားဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ထိုရေလက်ကြားသို့ ဝင် ရောက်သူတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်နှင့်တွေ့ကာ သေဆုံးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေရေလက်ကြားဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ထိုရေလက်ကြားတစ်ဝိုက် တစ္ဆေသရဲကြမ်းသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အချို့လေ့၊ သင်္ဘောများမှာ လှိုင်းလေပြင်းထန်သောအချိန်တွင် နီးစပ်ရာ ရေလက်ကြားများအတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ခိုနားကြရလေသည်။

မုန်တိုင်းနှင့် တွေ့ပြီဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှာ မနေဝံ့ကြဘဲ နီးစပ် ရာ ရေလက်ကြားများအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြရသည်။

မုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလျှင် နီးစပ်ရာကျွန်းများသို့ ရောက် အောင် ဝင်ပြေးကြရသည်။

နောက်က အန္တရာယ်ကနီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရှေ့မှာရှိသော ကျွန်းတွင် သရဲခြောက်နေလျှင်လည်း အရေးမကြီးတော့ပေ။

ထိုကျွန်းကြားရောက်တော့မှ အပြင်ပြန်မထွက်နိုင်မချင်း သရဲ ခြောက်သမျှ ခံကြရလေတော့သည်။

ထိုရေလက်ကြားအတွင်းမှ တစ္ဆေခြောက်ပုံများကတော့ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။

ညအချိန်ရောက်လာလျှင် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ အဆက်

မပြတ် ကြားရခြင်း၊

သံကြိုးများအချင်းချင်း ထိသံ၊ လှုပ်ခတ်သံများကို ကြားကြရ ခြင်း၊

ရေပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်ကြီးများ ပေါ်လာခြင်း၊

ရေအောက်မှ ထမင်းအိုး ဆူပွက်သကဲ့သို့ ရေပွက်များထလာ ပြီး ထိုရေပွက်များနှင့်အတူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော အလောင်း များ ပေါ်လာခြင်း။

ထို့ထက် ညအချိန်ရောက်လာလျှင် ရေထဲမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော လူမည်းကြီးများ လှေပေါ်တက်လာလေ့ရှိသည်။

အချို့ မျက်လုံးအဖောက်ခံထားရသည်။

အချို့မှာ လျှာအဖြတ်ခံထားရသည်။

အချို့ကျတော့လည်း . . . ခြေလက်များ အဖြတ်ခံထားရသော ကြောင့် ပါမလာကြပေ။

အချို့ကျတော့ ဝမ်းဗိုက်ဟောင်းလောင်းပွင့်နေပြီး အထဲမှ ကလီစာများ ထွက်ကျနေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ . . . အားလုံးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေ ကာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် အချို့က ထိုရေလက်ကြားကို တစ္ဆေရေလက်ကြား ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ထက် ကြောက်စရာကောင်းသောအမည်ကတော့ 'လူသား စားရေလက်ကြား' ဟူသောအမည်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအမည်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကလည်း အကြောင်းရှိလေသည်။

အိန္ဒိယနှင့် ရခိုင်ကမ်းမြောင်ဒေသများတွင် ပေါ်ထွက်များ ခြေ

စွပ်နေသောအချိန်က ၎င်းတို့ သွေးထိုးမြောက်ပင်ပေးထားသော ပင်လယ်စားပြများနှင့် ကုန်သည်များရှိလေသည်။

ထိုအထဲတွင် 'ရာဂျူး' ဆိုသော ကုန်သည်တစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ရာဂျူးမှာ ပေါ်တူဂီသွေးပါသော ကုလားလူမျိုးဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်ရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိသူဖြစ်သည်။ သူ လက်ရွေးစင်မွေးထားသော သင်္ဘောသားများမှာလည်း

လူဆိုးလူမိုက်များချည်း လက်ရွေးစင်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရာဂျူးမှာ ကုန်သည်လုပ်ငန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားချမ်းသာလာပြီးနောက် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ဖြည့်ဆည်းပြီးနောက် ပင်လယ်စားပြအလုပ်နှင့် ကျွန်ကုန်ကူးသောအလုပ်များကို

ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရာဂျူးအနေဖြင့် သာမန်ကုန်သည်အနေဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က

သာမန်အကျိုးအမြတ်မျှသာ ရသည်။ နောက်တော့ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ပင်လယ်စားပြအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဘေးအန္တရာယ်များသော်လည်း အကျိုးအမြတ်များစွာရလေသည်။ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား တောင့်တင်းလာသည်နှင့်အမျှ အောင်မြင်မှုရလာခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ပင်လယ်စားပြအလုပ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေသော ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ များစွာ

အကျိုးအမြတ်ရခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်စားပြလုပ်ငန်းသက်သက်မှာ လူယက်တိုက်ခိုက်ပြီး ပစ္စည်းများသာ ယူသည်။

ပင်လယ်မှာ သွားလာနေသော ကုန်သည်လှေများကို လူယက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက် ရင်းနှီးရသည်ဆိုသော်လည်း အောင်မြင်ပါက အကျိုးအမြတ်များစွာရသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ တွင်ကျယ်လာသည်။

နယ်ချဲ့ပေါ်တူဂီများက မြို့ရွာများ မငြိမ်မသက်ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပင်လယ်စားပြများနှင့် ကျွန်ကုန်ကူးသူများကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့သည်။

လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားများ အထောက်အပံ့ ပေးခဲ့ကြသည်။ အချို့ပေါ်တူဂီများဆိုရင် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ထိုအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ပင်လယ်စားပြများသည် ကုန်သည်လှေများနှင့် တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ရသောအခါ လှေပေါ်မှာ ပါလာသမျှပစ္စည်းများကို ယူကြလေသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်ကုန်ကူးသောအလုပ်များ ကောင်းလာသောအခါ လှေပေါ်မှာ ပါလာသူများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချကြသည်။

နောက်ပိုင်း ကုန်သည်လှေများမှ မရတော့သောအခါ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာ နေကြသော မြို့ငယ်၊ ရွာငယ်များကို ဝင်ရောက် လူယက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တုန်းကူးသူများ အန္တရာယ်များသဖြင့် ကမ်းခြေမှာ နေသူများ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးကြသောအခါ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချရန် လူမရတော့ပေ။

ထိုအခါ ပင်လယ်ထဲမှာ ရှိသော ကျွန်းစုများအထိ အရောက်သွားကြပြီး ကပ္ပလီလူရိုင်းများကို အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပြီး ရောင်းချကြသည်။

ရာဂျူးအနေဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ကုန်သည်အလုပ်ထက် ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်နှင့် ကျွန်အရောင်းအဝယ်အလုပ်က ပိုပြီးလိုက်ဖက်လေသည်။ တပည့်များအပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်ရာမှာလည်း ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ အုပ်ချုပ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ရာဂျူးသည် နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာသောအခါ ရခိုင်ပြည်နယ်စပ်၊ ကုလားတန် မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ရှိသော 'သက္ကလမြို့' တွင် အခြေချနေထိုင်ရန် စီမံလေသည်။

ထိုမြို့မှာ ပေါ်တူဂီတို့ ကြီးစိုးနေသောမြို့လည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမြို့တွင် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ယူပြီး မိသားစုများကို ခေါ်ထားလေသည်။

ရာဂျူးမှာ ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း အဖမ်းမခံရပေ။

ပေါ်တူဂီများ အကာအကွယ်ပေးထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပင်လယ်ရေကြောင်းနှင့် နေရာဒေသများ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပိုင်းကာလများမှာတော့ သက်ဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ရေး တာ

ဝန်ယူထားကြသူများက ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ငန်းများနှင့် ကျွန်တုန်းကူးသူများကို ထိရောက်စွာဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ကြလေသည်။

ယခင်က ရခိုင်ကမ်းမြောင်ဒေသများ၌သာမက မြိတ်ကျွန်းစုများဘက်မှာလည်း ပင်လယ်ဓားပြများ မြောက်မြားစွာပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

မြိတ်ကျွန်းစုများတွင် ပင်လယ်ဓားပြများအပြင် ဆာလီတား (ခေါ်) ရေတွင်ကျွမ်းကျင်လှသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လူမျိုးတစ်မျိုးရှိခဲ့ကြောင်း အေဒီ(၁၆၇၅)ခုနှစ်တွင် ဘိုးရေး အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ၎င်းရေးသားသောစာအုပ်တွင် . . .

'ဆာလီတားလူမျိုးများသည် ပင်လယ်ဓားပြအစစ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကမ်းခြေနှင့် အနီးအနားမှာရှိသော ဂျန်းဆီလုံကျွန်းနှင့် ပူလိုဆစ်ဘီလုံကျွန်းများတစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စားတတ်ကြလေသည်။

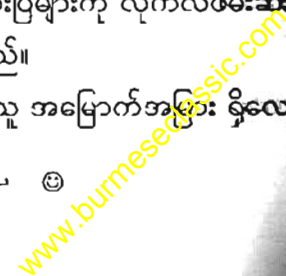
၎င်းတို့မှာ အုပ်ချုပ်သည့်ခေါင်းဆောင်(ဘုရင်)မရှိဘဲ ပုန်းလှိမ့်ကွယ်လျှိုးနေတတ်ကြသည်။'

ဆာလီတားဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသူများမှာ ပင်လယ်ဂျစ်ပဆီတု ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဆလုံများပင်ဖြစ်သည်။

နောက် မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ ဝင်ရောက်လာပြီး ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ငန်းကို ဖမ်းဆီးနှိမ်နင်းသောအခါ ကမ်းခြေနှင့် ဝေးသော ကျွန်းများတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်များ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မင်းမူနေသော ပင်လယ်ဓားပြများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနှိမ်နင်းပစ်ရာ များစွာအထိနာကြလေသည်။

ပင်လယ်ထဲမှာ သေကျေပျက်စီးသူ အမြောက်အမြား ရှိလေ

သည်။

အသက်မသေဘဲ အဖမ်းခံရသူများမှာ သေဒဏ်ပေးခံရခြင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်နန်းစံကြရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခင်က ပင်လယ်နေရာအနှံ့အပြားမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့ကြသော ပင်လယ်ဓားပြများတို့မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော လုပ်ငန်းဖြစ်သောကြောင့် တော်ရုံနှင့်တော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ကြပေ။

ယခင်က အကျိုးအမြတ်များများ ရခဲ့ကြသောကြောင့် ယခင်က လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မလုပ်ဝံ့ကြသော်လည်း ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့်တော့ လုပ်မြဲလုပ်ကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ရာဂျူးတို့လည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောများ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသည့်ကြားမှပင် အခွင့်အရေးကို စောင့်ကြည့်ပြီး လုပ်ကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပင်လယ်ထဲမှာ ရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ လူရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးပြီးနောက် လှေဝမ်းထဲ ထည့်ကာ တင်ဆောင်လာလေသည်။

သူတို့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာစဉ်မှာပင် ရာသီဥတုမကောင်းလှပေ။

မုန်တိုင်းကျတော့မည့်အလား ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းညှို့နေသည်။

သို့ကြောင့် ကမ်းခြေဘက်သို့ ခိုးနိုင်သမျှခိုးအောင် မောင်းကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သင်္ဘောမောင်းနေသူထံမှ နောက်ထပ် သတင်းဆိုးတစ်ခု ဝင်လာလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့နောက်ကို ရေတပ်သင်္ဘောတစ်စင်း လိုက်လာတာ မြင်ရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကမ်းခြေဘက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်းကြားတွေထဲ ရောက်အောင် မောင်းပေတော့ဟေ့ . . . ကျွန်းကြားတွေက ကျဉ်းတော့ သူတို့ သင်္ဘောကြီးတွေ ဝင်လိုက်မလာနိုင်ဘူး”

ဟု ရာဂျူးကပြောသဖြင့် ကမ်းခြေဘက်သို့ ဦးတည်ကာ မောင်းပြေးကြလေသည်။

ရာဂျူးတို့စက်လှေသည် ကံအားလျော်စွာပင် နောက်မှ ရေတပ်သင်္ဘော မမီလာခင်မှာပင် ရေလက်ကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးနိုင်ကြသည်။

ထိုရေလက်ကြားမှာ အတော်ကျဉ်းသောကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာသော ရေတပ်သင်္ဘောမှာ ဝင်လိုက်မနိုင်ပေ။

ထို့အတွက်ကပင် သူတို့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကံကောင်းသည်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့ ရေလက်ကြားအတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီး အချိန်သိပ်မကြာခင်မှာပင် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။

မုန်တိုင်းမှာ အတော်ကြမ်းသည်။ အကယ်၍သာ ရေလက်ကြားအတွင်းသို့ အချိန်မီ ဝင်ရောက်မလာနိုင်ပါက ပျက်စီးမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်မှာ မလွဲပါချေ။

မုန်တိုင်းက ချက်ချင်းရပ်တန့်မသွားဘဲ အဆက်မပြတ် တိုက်

ခတ်နေသည်။
 ရက်ရှည်လာသည်။
 ထိုအခါ အစားအသောက်များ ကုန်ခမ်းစ ပြုလာချေပြီ။ ဖမ်းထားသောကျွန်များကိုပင် ကျွေးစရာ မရှိတော့ပေ။
 ရာဂျူးတို့လည်း ယခုတစ်ခေါက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ကြရာတွင် မမျှော်လင့်ပါဘဲ ရက်ကြာသွားသောကြောင့် စားနပ်ရိက္ခာက ပြတ်လုပြတ်ခင် ဖြစ်နေသောကြောင့် အခက်တွေ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။
 သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာမှာလည်း လူသူမရှိသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် အစားအသောက်များ မရနိုင်တော့ပေ။
 မုန်တိုင်းကလည်း မစဲသေး။
 သူတို့နှင့်အတူ မုန်တိုင်းမိနေသော ရေတပ်သင်္ဘောမှာလည်း ကျွန်းပေါက်ဝမှ မခွာနိုင်သေးပေ။
 နောက်ဆုံးမှာတော့ ရာဂျူးတို့ ရိက္ခာပြတ်သွားလေတော့သည်။
 ဖမ်းထားသော ကျွန်များကိုပင် ကျွေးဖို့ အသာပင်ထား၊ သူတို့စားစရာ မရှိတော့ပေ။
 ထိုအခါ ဖမ်းထားသောကျွန်များမှာ သေကျေပျက်စီးကြတော့သည်။
 ရာဂျူးက သေဆုံးသွားသော ကျွန်များကို ကြီးများဖြင့် တွဲချည်ပြီး ကျောက်တုံးဆွဲကာ ရေထဲ ပစ်ချလိုက်လေသည်။
 သေဆုံးသောကျွန်များကို သင်္ဂြိုဟ်သောနည်းမှာ ဤနည်းမှာ အလွယ်ကူဆုံးဖြစ်လေသည်။
 တစ်နေ့တော့ တပည့်တစ်ယောက်က လာပြောသည်။ ထိုတပည့်၏အမည်မှာ ယက္ခဖြစ်သည်။

ယက္ခသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ရာဂျူးက လက်ရုံးသဖွယ် အားကိုးအားထားပြုရသောသူလည်း ဖြစ်သည်။
 “ဆရာကြီး. . . ကျုပ်တို့မှာ စားစရာ မကျန်တော့ဘူး”
 ရာဂျူးက တစ်ချက်ကြည့်သည်။
 “စားစရာမပေးနိုင်လို့ ဖမ်းလာတဲ့ကျွန်တွေလည်း သေကြတယ် သိပ်မကျန်တော့ဘူး”
 “ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
 “ဒီအတိုင်း စားစရာမရှိဘဲ ကြာကြာနေရင် ကျုပ်တို့လည်း သေမှာပဲ”
 “မုန်တိုင်းကမှ မလျော့သေးတာ၊ ငါလည်း မကြိတ်တတ်ဘူး နောက်ပြီး ရေလက်ကြားအပေါက်ဝမှာ ရေတပ်သင်္ဘောကလည်း ရှိနေသေးတယ်”
 “နည်းလမ်းရှိပါတယ်”
 “ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ”
 ယက္ခက ရာဂျူးအနီး ကပ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကပ်ပြောလိုက်လေသည်။
 ပထမတော့ ရာဂျူးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
 နည်းနည်းတော့ လန့်သလို ဖြစ်သွားသည်။
 “ဖြစ်ပါ့မလား”
 “သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ထားရင်လည်း အစာငတ်လို့ သေတာနဲ့ ရေထဲပစ်ချနေရတာပဲ၊ တစ်နေ့ တစ်ယောက်လောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် ရိက္ခာရနိုင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာ ယက္ခ၏မျက်နှာအမူအရာမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် . . မတတ်သာကော့ပေ။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းဆိုသော စကားအတိုင်း မိမိတို့ အသက်အန္တရာယ်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့လာသောအခါ . . လွတ်မြောက်ခွင့်ရမည်ဆိုပါက ဘာမဆို လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

“ကောင်းမယ်ဆိုရင် မင်းပဲ စီစဉ်ပေတော့”

ထိုသို့ ခွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ယက္ခက လှေဝမ်းအတွင်းမှ လူမည်းတစ်ယောက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ ခေါ်လာသည်။ ထိုသူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လည်ပင်းမှာလည်း တိရစ္ဆာန်တို့၏ အစွယ်များကို သီဆွဲထားသည်။ ထိုကပ္ပလီကြီးက ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီး ခေါ်လာသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ဟန် မရှိပေ။

ရာဂျူးကို မြင်သောအခါ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ငါ့နာမည် ဆာလူဝါးလို့ ခေါ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က သေမင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါက ကျွန်းမှာ နေတဲ့လူတွေရဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလို နတ်ဆရာလည်း ဖြစ်တယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ ရာဂျူးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မော့ကြည့်နေသည်။

“ငါတို့ကို နှိပ်စက်တဲ့အတွက် မင်းနဲ့မိသားစုတွေအားလုံး ကျိန်စာသင့်အောင် ငါကျိန်စာထားခဲ့ရမယ်၊ ငါတို့ခံစားရသလို မင်းတို့ ပြန်ပြီး ခံစားရမယ်၊ ငါတို့ ဒုက္ခတွေ့သလို မင်းတို့လည်း ဒီဒုက္ခမျိုးတွေနဲ့ တွေ့

ကြရမယ် . . .

နောက်ဆုံး ငါတို့ အသက်သေသလို မင်းနဲ့မင်းမိသားစုတွေပါ သေကြရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မှင်တက်မိနေသကဲ့သို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ခါတိုင်း ကျွန်တစ်ယောက်က ထိုသို့ပြောလာလျှင် ချက်ချင်း ထပြီး သတ်လိုက်မှာ သေချာသော်လည်း ယခုတော့ ရာဂျူးကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်မှန်းမသိရဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို နံဘေးမှာ ရှိနေသော တပည့်အချို့ကပင် ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြလေသည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ ချက်ချင်း သေချင်လို့လည်း မရသေးဘူး၊ ငရဲသားတွေလိုပဲ ငါတို့ခံစားခဲ့ရသလို ဒုက္ခဆိုးတွေကို အထပ်ထပ် ခံစားပြီးမှ သေရမယ်၊ မင်းသေကာနီးတဲ့အချိန်ကျရင် ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်က လာခေါ်လိမ့်မယ်၊

အခုချိန်ကစပြီး မင်းတို့အားလုံး ငါ့ရဲ့ကျိန်စာသင့်သွားကြပြီ . . . ကျိန်စာသင့်သွားကြပြီ . . . ကျိန်စာသင့်သွားကြပြီ . . . ”

ဟု ကြောက်စရာကောင်းသောအသံကြီးဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုနေတော့သည်။

ထိုအသံကို ကြားသောအခါ ရာဂျူးအပါအဝင် ယက္ခတို့တစ်တွေမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။

နောက်မှ ရာဂျူး အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ယက္ခတို့က နတ်ဆရာဆိုသော ကပ္ပလီကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ညက သင်္ဘောသားများအတွက် စားသောက်စရာ

www.burmeseclassic.com

အသားဟင်းတစ်ခွက်တော့ ရကြလေသည်။

သို့သော် . . .

ရာဂျူးကိုယ်တိုင် ထိုအသားဟင်းခွက်ကိုကြည့်တိုင်း နတ်ဆရာ
ဆိုသော ကပ္ပလီကြီးမျက်နှာက ဟင်းခွက်ထဲ ပေါ်နေသောကြောင့်
မစားဝံ့တော့ပေ။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုရေလက်ကြား၏ အ
မည်မှာ လူသိများလာလေတော့သည်။

“လူသားစားရေလက်ကြား” ဟူသောအမည်ပင် ဖြစ်တော့
သည်။

အခန်း(၅)

ကချီနိဗာသဇိနေသော ပိသားစု

မုန်တိုင်းစဲသွားသောအခါ ထိုရေလက်ကြားအတွင်းမှ ခက်ခက်
ခဲခဲလွတ်မြောက်ခဲ့ကြသော်လည်း ရာဂျူးတို့အတွက်ကတော့ အန္တရာယ်
ဆိုးကြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

သင်္ဘောတစ်ခေါက်ထွက်တိုင်း အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် တွေ့ပြေ
သင်္ဘောသားများ သေကျေပျက်စီးကြတော့သည်။ အခြားထိခိုက်မှုများ
ကြောင့် သေကျေပျက်စီးမှုများအပြင် တစ္ဆေသရဲတို့၏ ခြောက်လှန့်မှု
ပျက်ဆီးမှုများကြောင့် သေကျေပျက်စီးမှုများပါ ရှိလာသည်။

www.burmeseclassic.com

ညအချိန်ရောက်လာလျှင် သင်္ဘောပေါ်သို့ လူမည်းကြီးများ တက်လာပြီး သင်္ဘောသားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ဖြတ်သွားလေသည်။

မည်သို့မည်ပုံ သတ်ဖြတ်သွားသည်ကို မမြင်ရသဖြင့် မသိရသော်လည်း သတ်ဖြတ်မှုများမှာ ရက်စက်လှသည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် သင်္ဘောကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားသော သွေးကြောင်းကြီးကို အရင်တွေ့ရသည်။

ထိုအတိုင်း လိုက်ကြည့်ပါက သွေးကြောင်းဆုံးသောနေရာတွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသော အလောင်းတစ်လောင်းကိုတွေ့တွေ့ကြရလေသည်။

ဦးခေါင်းဖြတ်ထားခြင်း၊ မျက်လုံးဖောက်ထုတ်ထားခြင်း၊ လျှာဖြတ်ထားခြင်း၊ ခြေလက်တို့ကို အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ဖြတ်ထားခြင်း၊ ရင်ကိုခွဲပြီး ကလီစာများကို နုတ်ယူသွားသော အခြေအနေများကို တွေ့ရသောကြောင့် သင်္ဘောသားများမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်လာကြသည်။

၎င်းတို့အားလုံးမှာ လုယက်တိုက်ခိုက်၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းအလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းများဖြစ်ကြသည်။

လူတစ်ယောက်အသက်ကို သတ်ဖြတ်ရမှာ ရေထဲမှ ငါးတစ်ကောင် သတ်ရသည်လောက် မခက်ခဲကြသူများဖြစ်၏။

ကြောက်မွေးပါလျှင် ဇာဂနာဖြင့် ဆွဲနှုတ်မည်ဆိုသော လူမျိုးချည်းဖြစ်ကြသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ သူတို့အလှည့်သို့ တစ်ကျော့ရောက်လာသောအခါ ကြောက်ရွံ့စွာ ပြုလာကြလေပြီ။

ပင်လယ်တွင်းသို့ ရောက်နေသောအချိန်များတွင် ညအချိန်

ရောက်လာလျှင် ရေအောက်မှ လူမည်းကြီးများ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသို့တက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်လျှင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်များ၊ သွေးစီးကြောင်းများနှင့် တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားသော စွတ်ကြောင်းများကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ တွေ့ရပြီးလျှင်တော့ သင်္ဘောသားများထဲမှ တစ်ယောက်ပျောက်နေတတ်သည်။

လိုက်ရှာကြည့်သောအခါ တစ်နေရာမှာတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသောအလောင်းကို တွေ့ကြရသည်။ ထူးခြားသောအချက်မှာ အသတ်ခံထားရသောအလောင်းကို ရေထဲ ပစ်မချခဲ့ခြင်းပင်။

ထိုကဲ့သို့ သတ်ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာပင် ထားခဲ့ခြင်းမှာ သူတို့တို့တွေ့မြင်အောင် တမင်ထားသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ကြာတော့ သင်္ဘောသားများမှာ ညအချိန်ရောက်လာသောအခါ မအိပ်ဝံ့အောင်ဖြစ်လာကြသည်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာ မိမိအလှည့် ရောက်လေမလဲဟု ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။

သို့သော်လည်း ပင်လယ်ခရီးထွက်လာပြီဆိုလျှင်တော့ မိမိတို့လေ့၊ သင်္ဘောများကို ကမ်းသို့ ပြန်မကပ်မချင်း ကမ်းပေါ် တက်ခွင့်မရတော့ပေ။

ကမ်းပေါ်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် တွေ့ရပါက ထွက်ပြေးရှောင်သော်လည်း ပင်လယ်ပြင် ရောက်နေလျှင်တော့ ပြေးစရာမြေ မရှိပေ။

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောသားများမှာ ညဘက်များတွင် မအိပ်ဝံ့သဖြင့် အရက်
သောက်ခြင်း၊ ဆေးခြောက်၊ ဘိန်းရှူခြင်းများ အလွန်အကျွံ ပြုလုပ်ကြ
လေသည်။

တစ်ညမှာတော့ ပင်လယ်စုန်း ဝင်ရောက်ပူးကပ်လေတော့
သည်။

ရှေးအခါက ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေကြသူများအဖို့ ပင်
လယ်စုန်းမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အန္တရာယ်တစ်ခုအနေဖြင့်
ပါဝင်လေသည်။

ပင်လယ်စုန်းမှာ အကောင်အထည်မရှိသော်လည်း ကြောက်
စရာအလွန်ကောင်းသည်။

၎င်းဝင်ရောက်ပူးကပ်ခံရပါက လှေပေါ်ရှိ လူများအားလုံး
သေကျေပျက်စီးရခြင်းသို့ ရောက်ကြလေသည်။

နွေရာသီ ပင်လယ်ရေပြင်သည် ရေငန်ဓာတ်များပြီး မီးစုန်း
ဓာတ်များ တောက်ပနေလေ့ရှိသည်။

ညအချိန် ရေပြင်ကို ကြည့်ပါက ဝင်းလက်နေသည်ကို တွေ့
မြင်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မီးလုံးကြီးများသဖွယ် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံ
တက်လာသည်။

အလင်းရောင် တောက်ပနေသော မီးလုံးကြီးများမှာ တစ်နေ
ရာမှ တစ်နေရာ ရွေ့လျားနေကြသည်။

ဒါကိုပင် ပင်လယ်ပြင် သွားလာနေကြသူများက 'ပင်လယ်စုန်း'
ဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြသည်။

ထိုအရာများကို သာမန်ကြည့်လျှင်တော့ နွေရာသီ ရောက်လာ

လျှင် ပင်လယ်ရေ အငန်ဓာတ် ပိုမိုများလာရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
မီးစုန်းဓာတ်များဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။

သို့သော် ထို့ထက်ကြောက်စရာကောင်းသော အကြောင်း
အရာများက တစ်ပါတည်း ပါလာတတ်သည်။

ဒေသခံများ၊ ပင်လယ်ပိုင်းမှာ အနေများသူများက ထိုမီးစုန်း
ဓာတ်များမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ ပါလာသည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

ထိုမီးစုန်းဓာတ်များ လှေသို့သော်လည်းကောင်း၊ လူကိုသော်
လည်းကောင်း အကပ်ခံရပါက မကောင်းဆိုးဝါး အကပ်ခံရသည်ဟု
အယူရှိကြသည်။

ထိုသို့ အကပ်ခံရပါက အကပ်ခံရသူမှာ မူလစိတ်ပျောက်ကာ
လှေပေါ်မှာရှိသော တွေ့သမျှလူတို့ကို အန္တရာယ်ပေးလေတော့သည်။

ဓားလုံများဖြင့် ထိုးခုတ်တတ်လေသည်။

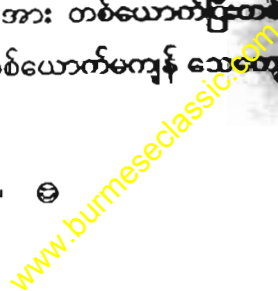
ထိုအခါ မိမိတို့အချင်းချင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ ယုတ်စွအဆုံး
ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းပင်ဖြစ်စေကာမူ ပင်လယ်စုန်း အကပ်ခံရသူတို့
မညှာနိုင်တော့ပေ။

သူ့ကို ဦးအောင်သတ်ပြီး ရေထဲ ပစ်ချရသည်။

ထိုသို့မှ မလုပ်လျှင် ထိုသူက လှေတစ်စင်းလုံးမှာ ရှိသူများထံ
လိုက်လံသတ်ဖြတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပင်လယ်စုန်းက ရွက်တိုင်ကို အရင်လာ
ကပ်သည်။

ပြီးမှ လှေပေါ်မှာ ရှိသောလူများအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် လိုက်ကပ်ရာ လှေတစ်စင်းလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေတော့
ပျက်စီးရခြင်းမျိုးလည်း ရှိကြသည်။

ရာဂျူ၏သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာကြသူများမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုသလို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသောကြောင့် အရက်၊ ဘိန်း၊ ဆေးခြောက် စသော မူးယစ်စေသောအရာများကို အလွန်အကျွံ သုံးစွဲကြစဉ် သူတို့လှေပေါ်သို့ ပင်လယ်စုန်းကလာရောက်ကပ်လေတော့သည်။

ထိုအခါ မူးမူးရှူးရှူး၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ကြရာ အတော်များများ သေခဲ့ကြရသည်။

ရာဂျူက ပင်လယ်စုန်း ပူးကပ်နေသူများကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်တော့မှ အေးသွားတော့သည်။

သူတို့မှာ လူအင်အား အတော်နည်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ငန်းများကိုပင် ဆက်မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ နေရပ်ပြန်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လာကြစဉ်မှာ ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာ၌ ကျောက်ချရပ်နားစဉ် နောက်ထပ်အန္တရာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ထပ်မံကြုံတွေ့ကြရပြန်လေသည်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ပင်လယ်ရေပြင်တစ်ဝိုက်မှာ လှည့်လည်သွားလာနေကြသော စမင်ဟု ခေါ်သော ရေဘီလူးများ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းများကို ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

စမင်များမှာ ကပ္ပလီမျိုးနွယ်များဖြစ်ကြပြီး ကမ်းရိုးတန်းမှာ သွားလာနေကြသော လှေနှင့်သင်္ဘောများကို အခွင့်သာသည်နှင့် တက်ရောက် ဒုက္ခပေးလေ့ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး

အသားမှန်သမျှ လူသားအပါအဝင် အာလုံးအစိမ်းပင် စားကြသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့ကို ရေဘီလူးများဟု ခေါ်ကြသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က မည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် ခြေတံလက်တံများ ရှည်သည်။

ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါး ငြက်ကျယ်သည်။

ဦးခေါင်းတွင် နီကျင်နေသော ဆံပင်အချို့ ရှိပြီး မျက်လုံးမှာ နီရဲလျက်ရှိသည်။

ထိုမျက်လုံးမှာ အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေပြီး နှာခေါင်းက အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေသည်။

ပါးစပ်မှာလည်း သာမန်ထက် ပိုကျယ်ပြီး သွားနှင့်အစွယ်များက အပြင်သို့ ငေါထွက်နေသည်။

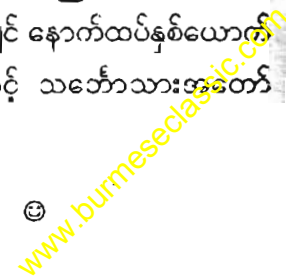
ရုတ်တရက် တွေ့ရလျှင်တော့ ၎င်းတို့ကို လူတစ်ယောက်ဟု မထင်ဘဲ တစ္ဆေသရဲ ဒါမှမဟုတ် ဘီလူးတစ်ကောင်ဟုသာ ထင်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ ရေထဲ၌ ကူးသန်းသွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်သူများက ရေသရဲ၊ ရေသူမများဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

တကယ်တော့ စမင်များမှာ သာမန်ရေသတ္တဝါများထက် ပိုမိုအန္တရာယ်များသော ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသော မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေကြသည့်လူများပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ လှေပေါ်သို့ စမင်များ ရောက်လာလေအခါ သင်္ဘောသားများက သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်သေလျှင် နောက်ထပ်နှစ်ယောက် တက်လာပြီး သတ်ဖြတ်ကြလေသောကြောင့် သင်္ဘောသားအတော်များများ သေဆုံးသွားကြလေသည်။

ကြီးကော့

ရာဂျူးနှင့် သင်္ဘောသားအချို့က သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ပုန်းနေခဲ့ သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ကြရသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရာဂျူးတစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ မထွက်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့ကြောင့် သက္ကလမြို့သို့ ပြန်ကာ မိသားစုနှင့် အေးအေးဆေး ဆေးနေရန်ပင် စိတ်ကူးခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးတော့ နေလို့မရခဲ့ပါချေ။

သက္ကလမြို့တွင် သူနေရန် ဆောက်ထားသောအိမ်ကြီးမှာ မြို့ စွန်ဘက်တွင် ရှိလေသည်။

သူ့မိန်းမ မာရီနှင့်အတူ သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးပျိုနှစ် ယောက်လည်း ရှိကြသည်။

သားအမည်မှာ အိုင်ဂျားဖြစ်ပြီး သမီးပျိုနှစ်ယောက်၏အမည် မှာ မာရီယာနှင့်မေရီယာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သားက ဆယ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း သမီးနှစ်ယောက် ကတော့ အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။

မာရီယာက အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး မေရီယာက ဆယ့်ရှစ် နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ချောမောလှပသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ရာဂျူးမှာ ကျွန်အရောင်းအဝယ်ဖြင့် ကြီးပွားလာသူဖြစ်သောကြောင့် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား အတော်များများ စုဆောင်းထားမိလေ သည်။

သို့သော်လည်း ရာဂျူးက ထိုရတနာပစ္စည်းများနှင့် ရွှေငွေ ရတနာများအား အိမ်ကလူများပင် အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်း

ထားလေသည်။

ရာဂျူးမှာ ကျွန်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းနေအိမ်တွင် ကပ္ပလီလူမျိုး ယောက်ျား၊ မိန်းမအချို့ကို ကျွန်အဖြစ် စေခိုင်းထားလေသည်။

တစ်နေ့တော့ သားဖြစ်သူ အိုင်ဂျားအခန်းဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားရသဖြင့် အားလုံးပြေးသွားကာ တံခါးဖွင့်ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခါ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ထိုင်နေသော အိုင်ဂျားကို တွေ့ကြရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတုန်း အခန်းထဲကို ကပ္ပလီကြီးတစ် ယောက် ဝင်လာတယ်”

“အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့လူတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဘယ်က လာတာလဲ မသိဘူး၊ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး ရေတွေ သွေးတွေ စို၍နေတယ်၊ သူ့ပါးစပ်ထဲကလည်း သွေးတွေ စီးကျနေတယ်”

“ဟင်... ”

“နောက်တော့ သူက ပါးစပ်ဟပြတယ်၊ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ လျှာ အဖြတ်ခံထားရလို့ မရှိဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်လျှာကို အတင်းဖြတ်ဖို့ လုပ်နေတာနဲ့ အော်လိုက်တာ”

ဟု အိုင်ဂျားက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောပြလေ သည်။

“မင်း အိပ်မက်၊မက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီအတိုင်း မြင်နေရတာ၊ ဟိုမှာ သူ့စင်လာတဲ့

ခြေရာတွေ”

ဟု အိုင်ဂျားက ပြသဖြင့် ကြည့်သောအခါ အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တင်နေသောရေများ၊ သွေးများနှင့်အတူ ရွှံ့များ ပေနေသည့် ခြေရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။

ခြေရာကလည်း သာမန်ခြေရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အတော်ကြီးသည်။

ရွှံ့များကလည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာသာ တွေ့နိုင်သော နန်းမြေမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုခြေရာများကို မြင်သောအခါ အိုင်ဂျားပြောသည်ကို ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်သွားကြသည်။

ရာဂျူးစိတ်ထဲမှာတော့ လွန်ခဲ့သောအချိန်များက ယခု လူသားစားရေလက်ကြားဟု နာမည်ကြီးနေသော ရေလက်ကြားအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်သတိရနေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်များက ရာဂျူးတို့အိမ်မှာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပျက်နေရာ အိမ်သားများမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြတော့သည်။

“ဦးရာဂျူး . . . ဒီအိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရောက်နေကြပြီ၊ ကျွန်မတို့တော့ မနေဝံ့တော့ဘူး၊ ကလေးတွေလည်း ကြောက်နေကြပြီ၊ တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းနေရင် ပိုကောင်းမယ်”

ဟု ဇနီးဖြစ်သူ မာရီက ပြောသဖြင့် ရာဂျူးလည်း ထိုအိမ်ကြီးကို ရောင်းချပြီး တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် စီစဉ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအိမ်ကြီး၏ခြောက်လှန့်မှု သတင်းဆိုးများကို ကြားကြရသဖြင့် မည်သူမျှ မဝယ်ဝံ့ဘဲရှိရာ အချိန်အတော်ကြာမှ

အခြားမှ ရောက်လာသည့် ကုလားသူဌေးတစ်ယောက်ကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ရောင်းချလိုက်လေသည်။

သူတို့မိသားစုမှာ ထိုမြို့မှာပင် မနေဝံ့တော့ဘဲ အခြားမြို့များသို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းရွှေ့နေကြသော်လည်း အန္တရာယ်များနှင့် မလွတ်ကင်းခဲ့ပေ။ ညအချိန်ရောက်လာလျှင် လူမည်းကြီးများ ရောက်လာပြီး ခြောက်လှန့်ကြပြန်လေသည်။

ခြောက်လှန့်မှုများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြင်းထန်လာသောကြောင့် ဘယ်နေရာမှ နေစရာမရှိအောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ရာဂျူးကိုယ်တိုင်လည်း များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေလေသည်။

အချိန်တိုင်း သူ့နားမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်ပြီး မကြာခင်မှာ သူ့အသက်ကို နုတ်ယူတော့မည်ကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ရိပ်မိနေသည်။

သေမိန့်ပေးမည့် သေမင်းက နံဘေးမှာ အမြဲလိုက်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

တစ်နေ့တော့ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က နှိုးသဖြင့် နိုးလာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခုတင်နံဘေးမှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ကြောင့် ကပျာကယာ ထကြည့်လိုက်သည်။

ခုတင်နံဘေးမှာ ရပ်နေသူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ နတ်ဆရာဆာလူဝါးပင်ဖြစ်သည်။

သူက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ရာဂျူးကို

www.burmeseclassic.com

ငုံကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“သိပ်ကြောက်နေသလား... ငါ့ကိုရော သိတယ်မဟုတ်လား၊ အရှင်လတ်လတ် သတ်ဖြတ်ပြီး မင်းတို့ ချက်စားခဲ့တဲ့ နတ်ဆရာဆာလူ ဝါးပါပဲ”

“ဟင်... မင်း... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်သွားဖို့ပါပဲ၊ မင်းက ငါ့ကျိန်စာသင့်နေပြီ ဆိုတော့ သေရမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မကြောက်ပါနဲ့၊ အခုချက်ချင်း မသေ ရသေးပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်း မသေခင်မှာ မင်းရဲ့မိသားစုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် သေရတာကို မင်းမြင်သွားပြီးမှ သေရမှာ၊ သူတို့ ပြီးရင် မင်းအ လှည့်ရောက်လာမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး အခန်းအပြင်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ထွက်သွားလေ တော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ သွေးစက်ရေစက်များအပြင် ရွံခြေရာ များပါ တွေ့ရလေသည်။

အခန်း(၆)

သေမင်းကျော့ကွင်းသို့ တို့ဝင်းကြွကြွ

အန္တရာယ်များက ကျရောက်လာပြီဟုဆိုလျှင် တစ်ခုတည်း လာသည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ အပေါင်းအဖော်နှင့် လာတတ်ပေသည်။ ယခု လည်း ရာဂျူးတို့အဖြစ်က ထို့ထက်ဆိုးပြီး သူတို့ခံရမည့်အလှည့် ရောက် သောအခါ အန္တရာယ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာလေတော့ သည်။

သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့နေရသောကြောင့် ယခင်ကလို အလုပ်ပင် မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေရာမှာ နေကြည့်ပြီး အန္တရာယ်များ ရောက်လာသည်နှင့် မိသားစုများက မနေဝံ့ကြလျှင် အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရပြန်သည်။

အခြားတစ်နေရာရောက်တော့လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော အန္တရာယ်များက ရပ်တန့်မသွားဘဲ ရောက်မြဲရောက်လာသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးကတော့ နတ်ဆရာ ဆာလူဝါး ဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းများ ကျရောက်နေပြီး စားသောက်စရာများ ပြတ်သွားသောအချိန်က သူ့အပါအဝင် သင်္ဘောသားများက ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချရန် ဖမ်းခေါ်လာသော ကပ္ပလီအချို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ဟင်းအဖြစ် စားခဲ့ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် နတ်ဆရာ ဆာလူဝါးလည်း ပါဝင်လေသည်။ ဆာလူဝါးက သူမသေခင် ကျိန်စာဆိုသွားခဲ့ရာ ယခု နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ထိုကျိန်စာအတိုင်း အန္တရာယ်များက ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခုအခါ နေရာအတော်များများသို့ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ စစ်တပ်များ ဝင်ရောက်လာပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးစိုးနေကြသော ပင်လယ်စားပြန်နှင့် ကျွန်ကုန်ကူးသူများကို ခေတ်မီလက်နက်များ၊ အမြောက်များ တပ်ဆင်ထားသည့် ရေတပ်သင်္ဘောများဖြင့် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးရာ အတော်များများ အထိနာခဲ့ကြသည်။

အချို့လည်း ပင်လယ်ပြင်မှာပင် သေကျေပျက်စီးသွားခဲ့ကြသည်။

အချို့လည်း အဖမ်းခံရသဖြင့် သေဒဏ်ပေးခံရသူကခံရ၊ အ

ကျဉ်းထောင်များထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေရသူကနေရနှင့် ပင်လယ်မထွက်ဝံ့ကြတော့ပေ။

ရာဂျူးတို့လည်း သင်္ဘောပျက်သွားသဖြင့် ထိုအလုပ်များကို ရပ်လိုက်ကာ လူစုခွဲခြေရာဖျောက် နေကြရလေတော့သည်။

ထိုကာလများအတွင်းမှာပင် သူ့တပည့်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများမှာ အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် တွေ့ကြပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း သတင်းကြားရလေသည်။

ရာဂျူးကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကဲ့သို့သော အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့ရသောကြောင့် များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေရပြီ ဖြစ်တော့သည်။

လူဆိုးလူမိုက်များမှာ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား ရှိစဉ်တ အခြားသူကို နှိပ်စက်ရမှာ ဝန်မလေးတတ်သူများဖြစ်ပြီး အားကိုးစရာ မရှိတော့ဘဲ မိမိခံရမည့်အလှည့် ရောက်လာသောအခါ အခြားသူများထက် ပိုမိုကြောက်ရွံ့တတ်ကြလေသည်။

ယခု ရာဂျူးအဖြစ်မှာလည်း ထိုအဖြစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားအပြည့်နှင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ နေရစဉ်က ဖမ်းမိလာသော ကျွန်များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့သည်သာမကဘဲ လူကိုသတ်ကာ စားသောက်ခဲ့ပုံဖြစ်၏။

ယခုနောက်ပိုင်း ‘လူသားစားရေလက်ကြား’ ဟု နာမည်ကြီးနေသောနေရာမှာ သူတို့ရက်စက်မှုများကြောင့် တွင်လာသောအမည် ဖြစ်သည်။

ထိုရေလက်ကြားထဲမှာ ကပ္ပလီများကို ခြေဖြတ်လက်ဖြတ် လျှာဖြတ်၊ မျက်လုံးဖောက်ရုံမကဘဲ အားလုံးသံကြီးများဖြင့် တွဲချည်

www.burmeseclassic.com

လျက် သံတုံးဆွဲကာ ရေအောက်သို့ ပစ်ချသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။
ထို့ပြင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကာ ချက်ပြုတ်စား
သောက်ခဲ့ကြသော အကုသိုလ်ကံများက ယခု တစ်ကျော့ပြန်လာခဲ့လေ
ပြီ။

အကုသိုလ်ကံကြွေးအတွက် ပြေးမလွတ်ဘဲ အားလုံး ပြန်လည်
ပေးဆပ်ကြရလေသည်။

အတော်များများ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ရကြောင်း သတင်းများ
ကြားသောအခါ ရာဂျူးမှာ ပိုမိုကြောက်ရွံ့နေမိတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူ့အတွက် ပြေးစရာ မရှိတော့ပြီ။ နတ်ဆရာ
ဆာလူဝါး၏ဝိညာဉ်က သူ့အနီးသို့ မကြာခဏရောက်လာပြီး သေရ
မည့်အချိန်ကို လာရောက်သတိပေးနေတော့သည်။

“မင်းသေရတော့မယ်. . . သေဖို့အချိန်လည်း တဖြည်းဖြည်း
နီးလာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းသေရမှာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့ကျိန်
စာတွေအတိုင်း မသေခင်မှာ အရှင်လတ်လတ် ဘေးအန္တရာယ်တွေရဲ့
နှိပ်စက်မှုကို ခံရဦးမယ်၊ ငရဲပြည်ရောက်ရတဲ့အတိုင်း ခံရဦးမယ်”

ဟု မကြာခဏ လာပြောသည်။

“ဒီအလုပ်တွေက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာပါ၊ သူ
တို့ မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အပြစ်ပေးရင် ကျုပ်ကိုပဲ ပေးပါ၊ သူတို့ကို
ဒုက္ခမပေးပါနဲ့”

“မင်းကို သတ်လို့ ချက်ချင်းသေသွားရင် ဒါတွေကို ဘယ်မြင်
ရတော့မလဲ၊ မင်းတို့ နှိပ်စက်လို့ သေကျေပျက်စီးခဲ့တဲ့လူတွေ၊ မိသားစု
တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ အခုအချိန်ထိ အရှင်လတ်လတ် ငရဲဘဝ
ရောက်နေရသူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လို

ဒုက္ခမျိုးတွေ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသင့်တာပေါ့၊ အခု
မင်းမသေခင်မှာ မင်းမိသားစုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေ
ရတာကို မင်းမြင်ရတော့မယ်”

ဟု လာပြောသွားသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ ရာဂျူးမှာ အတော်ကို တုန်လှုပ်သွား
မိလေသည်။

သူတို့အတွက် ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ပေ။

အခြားနေရာများသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရွှေ့ပြောင်းသော်လည်း
မထူးတော့ပေ။

သို့သော် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

နောက်ထပ် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ အိုင်ဂျား အိပ်သော
အခန်းဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအော်သံကြောင့် အားလုံးထလာပြီး ထိုအခန်းရှိရာသို့ သွား
ကြလေသည်။

“အိုင်ဂျား. . . အိုင်ဂျား”

“အိုင်ဂျား. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

တံခါးတွန်းကြည့်တော့ အတွင်းမှ ချက်ထိုးထားသောကြောင့်
ဖွင့်မရပေ။

“အိုင်ဂျား. . . တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် တံခါးအောက်မှ သွေးကြောင်းတစ်ခု
က စီးဝင်လာလေသည်။

“ဟင်”

သို့ကြောင့် တံခါးကို ဖျက်ဆီးပြီး အတင်းဖွင့်တော့မှ ပွင့်သွားလေသည်။

အတွင်းမှာ မီးထွန်းမထားသော်လည်း အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်အချို့ကြောင့် အချို့ကို မြင်ရသည်။

အားလုံး အတွင်းဝင်သွားတော့ ခုတင်နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေသော အိုင်ဂျားကို တွေ့ရသည်။

သွေးအိုင်ထဲမှာ ခွေခွေကလေး လဲကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရာဂျူးက ပွေ့ယူလိုက်တော့ အသက်မရှိတော့ပေ။

“အိုင်ဂျား... အိုင်ဂျား”

အိုင်ဂျားက မထူးနိုင်တော့ပေ။

မျက်လုံးနှစ်လုံး အဖောက်ခံထားရပြီး လျှာပါ အဖြတ်ခံထားရရုံမကဘဲ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲကာ အတွင်းမှ ကလီစာများကို ယူသွားခံရတော့မှ အသက်ရှင်စရာ မရှိတော့ပေ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သွေးကွက်များအပြင် လောလောဆယ် မခြောက်သေးသော ရွှံ့ခြေရာများကိုပါ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ မာရီနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်တို့မှာ ငိုကြွေးရုံသာ တတ်နိုင်ကြတော့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မာရီက ပြောသည်။

“ကျွန်မတော့ ဒီမှာ မနေဝံ့တော့ဘူး၊ ဆွေမျိုးမိဘတွေရှိတဲ့ ဒက္ကာကိုပဲ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး သမီးဖြစ်သူ မာရီယာနှင့်မေရီယာတို့နှစ်ယောက်ကိုပါခေါ်ပြီး ဒက္ကာသို့ ပြန်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဒက္ကာသို့ မရောက်နိုင်ရှာတော့ပေ။

လမ်းမှာပင် ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးသွားလေရာ မာရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ရှေ့မဆက်ဝံ့တော့ဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူ ရာဂျူးရှိ ရာသို့ပြန်လာလေတော့သည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မာရီယာက ပြောသည်။

“အဖေ ကျိန်စာသင့်နေတယ်ဆိုရင် ဘာနဲ့မှ ဖြေလို့ရမယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ သားအဖသုံးယောက်စလုံး သေသွားမှပဲ အေးမယ် ထင်တယ်”

ထိုအခါ မေရီယာကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါကို ပြေပျောက်အောင်လုပ်ဖို့ မရှိတော့ဘူးလား မမရယ်”

“ရှိတော့... ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူလုပ်ပေးနိုင်မှန်းမှ မသိတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းပဲ အသေခံကြရတော့မှာလားဟင်”

ဟု ငိုသံပါနှင့် မေးရာ မာရီယာလည်း ဘာမှပြန်မပြောတတ်တော့ပေ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့နေသောအိမ်မှာ ခြောက်လှန့်မှုများ အနည်းငယ် လျော့သွားသော်လည်း ရာဂျူး၏အခြေအနေကတော့ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာလေတော့သည်။ အစားအအာတ်များ မစားနိုင်တော့သည့်အပြင် ညအချိန်များမှာလည်း မအိပ်တော့ပေ။

သမီးများက စိတ်မချသဖြင့် အခြေအနေ လာရောက်ကြည့်သောအခါ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

အခြားသူ မတွေ့ရဘဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေပုံနား သိသောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရာဂျူးမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီဟုပင်

www.burmeseclassic.com

ထင်မိကြသည်။

နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဦးရာဂျူးတစ်ယောက် နေအိမ်မှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

မာရီယာတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က စိတ်ပူကြသောကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်နေရာများသို့ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာများကို တိုင်ကြားကာ အကူအညီတောင်းရလေတော့သည်။

အချိန်မှာ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူများ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာပြီး စစ်အရိပ်အငွေ့များ သင်းနေသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းမှာလည်း ထိုကိစ္စမျိုးကို ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းတော့ မရှိပေ။

ဦးရာဂျူး ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် မာရီယာတို့ညီအစ်မလည်း လက်ရှိနေသောအိမ်ကြီးမှာ ဆက်မနေဝံ့တော့သဖြင့် နောက်တစ်ဦးကို ဈေးချိုချိုဖြင့် ရောင်းသော်လည်း ဝယ်ယူဝံ့သူ မရှိပေ။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်ဟု လူတိုင်းသိနေကြပြီး နေသမျှလူ သေသည်ဟု နာမည်ကြီးနေသောကြောင့် အလကား ပေးလျှင်ပင် နေဝံ့သူ မရှိသောကြောင့် ဒီအတိုင်းပင် သော့ခတ်ပိတ်ထားရသည်။

သူတို့ညီအစ်မကတော့ အခြားနေရာမှာ ရွှေ့ပြောင်းနေကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သတင်းတစ်ခု ထွက်လာသည်။ ဦးရာဂျူးပိုင်သော ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများကို ထိုအိမ်ကြီးတစ်နေရာ၌ ရှိနေသည်ဆိုသောသတင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဦးရာဂျူးက ပင်လယ်စားပြဘဝမှာတုန်းက နာမည်ကြီးပဲ၊ စားပြတိုက်လို့ရတဲ့ ရွှေငွေတွေ၊ ကျွန်ကုန်ကူးပြီး ရတဲ့ရွှေငွေတွေ အများကြီး ရှိနေမှာ သူပျောက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒါတွေ သတင်းမကြားရတော့ဘူး”

“အိမ်ကြီးတစ်နေရာမှာ ထားသွားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို ပေးထားခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သူ့သမီးတွေ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ အဲဒါတွေကို သိပုံမရဘူး၊ ငါ့အထင်ပြောရရင် အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပဲ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အဲဒီအိမ်ကြီးကိုငှားပြီး တဖြည်းဖြည်း ရှာကြည့်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ အိမ်ငှားခ ရင်းပြီး ရရင်တော့ တစ်သက်ချမ်းသာလောက်ပြီ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ အကြံသမားတစ်စုက ဦးရာဂျူးပိုင်သောအိမ်ကြီးကို မာရီယာတို့ထံမှ လပြတ်ငှားကာ သွားရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ သုံးယောက်ဖြစ်ပြီး ခေါင်းဆောင်မှာ မိုးသီးဆိုသူဖြစ်၏။

ထိုသူမှာ ယခင်က ပင်လယ်စားပြအလုပ် လုပ်ခဲ့ရာမှ ယခုအခြေအနေ မကောင်းသောကြောင့် ပင်လယ်စားပြအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ အရချောင်မည့်အလုပ်များကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်၏။

ပင်လယ်စားပြလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်စဉ်က ရာဂျူးနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို အတော်အတန် သိထားပြီးဖြစ်ရာ ယခုလည်း

www.burmeseclassic.com

ကြီးတွေ

ရာဂျူးနေခဲ့သောအိမ်ကို ငှားရမ်းပြီး ရှာဖွေကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ငှားရမ်းခြင်းမှာ နေထိုင်ရန်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ရာဂျူးရှာဖွေထားသော ရတနာပစ္စည်းများ ရှိမည်အထင်ဖြင့် ရှာဖွေရန် ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်၏။

မိုးသီးတို့သုံးယောက်မှာ ထိုအိမ်ရောက်သည်နှင့် နေရာအနှံ့လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

သို့သော် ဘာမှမတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။

ညအချိန်ရောက်တော့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လျှောက်သွားသော ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် တက်ကြည့်ကြရာ လူမတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ်လို့တော့ အတော်ကလေး နာမည်ကြီးတယ်”

“ငါတို့က သရဲခြောက်လည်း ကြောက်မယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာကွာ”

ဟု ပြောပြီး ထပ်မံရှာဖွေရင်းနှင့် မြေအောက်ဆင်းသော တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သို့ကြောင့် သုံးယောက်သား ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဖွင့်ပြီး မြေအောက်သို့ ဆင်းကြလေသည်။

မြေအောက်ခန်းထဲမှာလည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်သောအခါ အံ့ဖူးဖူးထားသောနေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဖူးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲမှ သွေးနံ့၊ အပုပ်နံ့အချို့ အပေါ်တက်လာလေသည်။

တွင်းပေါက်မှာ ရေတွင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး အတော်လေး နက်ပြီး

အထဲမှာ မှောင်နေသည်။

တွင်းပေါ်မှာ စက်သီးတပ်ထားသော နေရာတစ်ခု ရှိသော်လည်း ကြိုးတော့ မရှိပေ။

“ဒီတွင်းမှာ ဘာတွေရှိသလဲ မသိဘူး”

“ဆင်းကြည့်မှ သိရမှာပေါ့”

“ငါ့အထင်တော့ ရာဂျူးဆိုတဲ့လူကြီးက သူ့ရဲ့ရွှေငွေရတနာတွေကို ဒီတွင်းထဲမှာများ ဝှက်ထားခဲ့သလား မသိဘူး၊ ဆင်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

“အထဲက အပုပ်နံ့တွေ ထွက်နေတယ်”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါတို့ လိုချင်တာရရင် ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က အပေါ်က စောင့်ကြ၊ ငါဆင်းမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုမိုးသီး”

“ဖြစ်ပါတယ်”

မိုးသီးက သတ္တိကောင်းသူဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တွင်းထဲ၌ တစ်ခုခုရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်နေလေသည်။

ထို့နောက် တွင်းထဲဆင်းရန် ကြိုးရှည်တစ်ချောင်း ရှာယူလာပြီး စက်သီးကွင်းမှာ တပ်သည်။

မိုးသီးက မျက်နှာကို အဝတ်စဖြင့် စည်းပြီး ဓားတစ်ချောင်းနှင့် မီးတုတ်တစ်ချောင်းကို အဆပ်သင့်ပြင်သည်။

လူမဆင်းခင် မီးတုတ်တစ်ချောင်းကို မီးညှိပြီး ကြိုးဖြင့် ချည်ကာ တွင်းအောက်သို့ အရင်ချကြည့်သည်။ မီးမငြိမ်းမှန်း သိတော့မှ

www.burmeseclassic.com

မီးတုတ်ကို ပြန်ဆွဲတင်ပြီး လူဆင်းသည်။
တွင်းမှာ (၁၅)တောင်ခန့် အနက်ရှိပြီး တွင်းနံဘေးမှာ ပြောင်
ချောနေသောကြောင့် ကြိုးမရှိပါက ဘယ်လိုမှ ပြန်တက်နိုင်မည် မဟုတ်
ပေ။

မိုးသီးက ကြိုးစကိုင်ထားပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က ကြိုးစက
တဖြည်းဖြည်း လျော့ချပေးသည်။

အပုပ်နံ့များကတော့ အောက်ခြေရောက်လာလေလေ ပိုများ
လာလေလေဖြစ်၏။

အောက်ခြေရောက်တော့ အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော အရိုးစုများ
တို့ အရင်တွေ့ရသည်။

ထိုအရိုးစုများမှာ လူများကို အပိုင်းပိုင်းအထစ်ထစ် ဖြစ်အောင်
ဖြတ်တောက်ထားပြီးမှ ပစ်ချထားဟန်ရှိလေသည်။

တစ်စစ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအရိုးတွေက ဒီတွင်းထဲ ဘာကြောင့် ရောက်နေတာလဲ၊ လူ
တွေကိုသတ်ပြီး ဒီအထဲကို ပစ်ချထားလေရောသလား။”

ဟု တွေးပြီး အရိုးပုံအောက်မှာ တစ်ခုခု ရှိလေမလားဟု ရှာဖွေ
ကြည့်သေးသည်။

သို့သော် အရိုးများအောက်မှာ နောက်ထပ်အရိုးများသာ ရှိနေ
ပြီး သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ရွှေငွေရတနာတော့ မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် အပေါ်ပြန်တက်ရန် စဉ်းစားပြီး ကြိုးကို လှုပ်ပြီး
အချက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အပေါ်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ အရင်ကြား
ရလေသည်။

“အား... သေပါပြီဗျ”

“ကယ်ကြပါဦးဗျို... ကယ်ကြပါဦး၊ ဒီ... ဒီမှာ...”

အသံများ ကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ အပေါ်မှ အရာဝတ္ထု
တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဆွဲတင်မည့်ကြိုးက အခွေလိုက် ပြတ်
ကျလာခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ထပ် မရှေးမနှောင်းမှာ နောက်ထပ်အရာဝတ္ထုတစ်ခု
ကျလာပြန်သည်။

မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ လည်ပင်းမှ ပြတ်ထွက်နေသည့်
သူ့အဖော်၏ဦးခေါင်းကို တွေ့ရသောအခါ မိုးသီးမှာ အသက်ရှူရပ်
သွားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် မျက်နှာတစ်ခုက သူ့ကို ငဲ့
ကြည့်နေလေသည်။

မိုးသီးတို့ ကံကြမ္မာကား မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပြီ။

အခန်း(၇)

ဒေါက်တာပင်းထင်ကျော်တို့၏ ခရီးအခ

ရန်ကုန်မြစ်ဝမှ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ပင်လယ်ပြင်မှ ထိတွေ့နှုတ်ဆက်မှုများကို ခံစားကြရသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေ၏ထိတွေ့မှုများမှာ လန်းဆန်းမှုကို ဖြစ်စေသည်။

မြို့ကြီးပြကြီး အနေများသူတွေအတွက် ပင်လယ်လေသည် တန်ဖိုးတစ်ခုရှိသောအရာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

ပင်လယ်ဝသို့ ထွက်လာသည်နှင့် ပင်လယ်လေနှင့် ထိတွေ့ရ

သလို ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်မှုကို ခံရသည်။ သင်္ဘောကြီးသည်ဖြစ်စေ သေးသည်ဖြစ်စေ လှိုင်းနှင့်တွေ့လျှင်တော့ လူးလာသည်။

ထိုအခါ လှိုင်းနှင့်အထိအတွေ့နည်းသူများအတွက် လှိုင်းမူး သည့်ဒဏ်ကိုတော့ ခံကြရသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ လှိုင်းစီးရသော အရသာကတစ်မျိုး၊ သင်္ဘောနှင့် သွားသောအခါ လှိုင်းမူးသောဒဏ်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားပင်ဖြစ်သော်လည်း လှိုင်း ကြောက်တတ်သူပင်ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဝမှာ ရှိသော ကင်္ဂါ၊ ဧရာ စသောနေရာများသို့ သွား သည့်အခါ သာမန်လှိုင်းများနှင့် ထိတွေ့ရလျှင်ပင် ရင်တုန်နေတတ် သူဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ ကော့သောင်း စသောနေရာများ သို့ သင်္ဘောကြီးများဖြင့် သွားသောအခါမှာ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ် လျှောက် လှိုင်းမူးသောဒဏ်များကို ခံစားခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရသည်ကို တော့ များစွာစိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများနှင့် ပတ်သက်သည့် ခရီးစဉ်များ ရှိပါက လိုက်သွားလေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၊ ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်လည်းဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ခရီး ထွက်ကြသောအခါ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုခရီးစဉ်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း

မဟုတ်ဘဲ အခြားအဖော်များလည်း ပါကြသေးသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့်စုံထောက်ကျော်စွာတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရန်ကုန်မှ ဒေလီရောက်အောင်သွားမည့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ်ကတော့ သက္က လမြို့အထိ အရောက်သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကတော့ သက္ကလအထိတော့ တိုက် ရိုက်မရောက်နိုင်ပေ။

လမ်းတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားသောမြို့မှာ ဆင်းပြီး ကားဖြင့် ခရီးဆက်ကြရဦးမည်ဖြစ်၏။

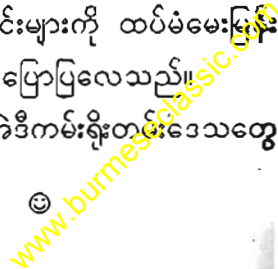
ထိုမျှဝေးလှသောခရီးကို ထွက်လာသောအကြောင်းမှာ သက္က လမြို့မှာ ဌာနအုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော ဦးမင်းဟန် လာ ရောက်အကူအညီတောင်းသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ဦးမင်းဟန်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်နေသူဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်မှ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးသို့ ဆင်းလာပြီး အစီရင်ခံစာများ လာရောက်တင်သည့်အခိုက် လူသားစားရေလက် ကြားအပါအဝင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြအကူအညီတောင်းသဖြင့် အားလုံးတိုင်ပင်ပြီးနောက် သူနှင့်အ တူလိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

လမ်းရောက်တော့မှ ထိုအကြောင်းများကို ထပ်မံမေးမြန်း သောအခါ ဦးမင်းဟန်က သူသိထားသမျှ ပြောပြလေသည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေ မဝင်ခင်ကတော့ အဲဒီကမ်းရိုးတန်းဒေသတွေ

ကြီးစကား

တစ်လျှောက်မှာ ပင်လယ်စားပြတွေ ကြီးစိုးခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်ကုန်ကူး တဲ့လှေတွေလည်း အများကြီးပေါ့။ အဲဒီအချိန်ထုန်းကတော့ အဲဒီနေရာ ဒေသတွေဟာ အနိဋ္ဌာရုံတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စီးကရက်ကို အေးအေးဖွာရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဦးရာဂျူးဆိုတာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ပင်လယ်ပြင်တစ်ဝိုက် မှာ ပင်လယ်စားပြလုပ်ငန်း၊ ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ခဲ့ တယ်။ သတင်းတွေ ကြားရသလောက်ဆိုရင် ‘ရက်စက်တဲ့နေရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိခဲ့တဲ့သူမျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုရက်စက်မှုမျိုးတွေလဲဗျ”

“ကျွန်တွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်တာမျိုးတွေ လူတွေ တို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့အပြင် လူသားကိုတောင် ချက်စားကြ တဲ့အထိပေါ့ဗျာ”

“တယ်လည်း ရက်စက်ပါလား၊ လူတွေမှ ဟုတ်ကြရဲ့လား၊ ရေ ဘီလူးတွေများ ဖြစ်နေရောသလား”

“သူတို့တစ်တွေ မုန်တိုင်းမိပြီး စားစရာ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ဖမ်းထားတဲ့ကျွန်တွေကို ချက်စားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကြောင့် အရင်က စာရွှေခြောက်လို့ တရွှေရေလက်ကြားလို့ ခေါ်တဲ့နေရာက နောက်တော့ လူသားစားရေလက်ကြားဆိုပြီး နာမည်တွင်လာတော့တာပါပဲ”

“အင်း.. . စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ.. . ဆက်ပြောပါဦး”

ဦးမင်းဟန်က ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးတစ်အိုးဖြည့်ပြီး သစ် သားမီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး မီးညှိလိုက်သည်။

မီးစွဲသွားတော့မှ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီး စကားပြန်ဆက်

လေသည်။

“နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်တွေ ရောက်လာတော့ အဲဒီလုပ်ငန်း တွေကို အတော်ကလေး သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့တယ်။ သေတဲ့သူတွေ သေ၊ ထောင်ထဲ ရောက်သူတွေရောက်နဲ့ အတော်ကလေး နည်းသွား တယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း အန္တရာယ်တွေ ကင်းသွားတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဦးရာဂျူးကတော့ အတော်ကလေး လိမ္မာပါးနပ်တဲ့သူဆိုတော့ အန္တရာယ်တွေကို လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ခြေရာဖျောက်နေနိုင်ခဲ့ တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကိုသာ လွတ်အောင်ရှောင် နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အကုသိုလ်ဝင်ကြွေးကံကိုတော့ လွတ်အောင်မရှောင် နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံ အရိပ်မည်းကြီးက သူ့နောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက်လာခဲ့တော့တာပဲဗျ”

“ဘယ်လို လိုက်လာတာလဲဗျ. . . ရှင်းအောင်လည်း ဆက် ပြောပြပါဦး”

“သူတို့ ခိုကွာပြတ်လို့ လူတွေကို သတ်စားတဲ့အထဲမှာ ကပ္ပလီ နတ်ဆရာတစ်ယောက် ပါတယ်။ အဲဒီနတ်ဆရာက သူ့ အသတ်မခံရ ခင်မှာ ကျိန်စာတိုက်သွားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသွားတာလဲ”

“သူနဲ့အတူလိုက်ခဲ့တဲ့ သူ့တပည့်တစ်ယောက်က ပြောပြလို့ သိရတာ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့မိသားစုတွေမှာ အန္တရာယ်ဆိုး တွေနဲ့ တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

ဦးမင်းဟန်က သူ့သိသမျှ အကြောင်းအရာအချို့ကို အတိုချုပ်

ပြီး ပြောပြလေသည်။

“နောက်တော့ သူ့သားတစ်ယောက်နဲ့သူ့မိန်းမ သေသွားတယ်၊ သူလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့တယ်၊ ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့ကြတော့ဘူး”

“ဘယ်သူတွေ ကျန်ခဲ့သေးသလဲ”

“သူ့သမီးနှစ်ယောက်တော့ ကျန်ခဲ့သေးတယ်၊ အခု ကျုပ်ဆောင်ရွက်နေရတဲ့ကိစ္စက သူတို့ လာပြီးတော့ တိုင်ချက်ဖွင့် အကူအညီတောင်းလို့ပဲ”

“သူတို့ကရော အခု ဘယ်မှာနေကြသလဲ”

“သက္ကလမြို့မှာပဲ ရှိကြပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မူလနေတဲ့အိမ်မှာတော့ မနေဝံ့လို့ မနေကြတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့လဲ”

“အဲဒီအိမ်မှာ တစ္ဆေသရဲခြောက်တာ အတော်ကလေး ကြမ်းတော့ မနေဝံ့ကြတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လောက်များ ကြမ်းလို့လဲ”

“ဘယ်လောက်ကြမ်းသလဲတော့ သေသေချာချာ မသိရသေးပါဘူး၊ ကာယကံရှင်တွေဖြစ်တဲ့ သူတို့ မနေနိုင်ရုံတင် မကဘူး၊ နောက်ပိုင်း ငှားနေတဲ့လူမှန်သမျှလည်း သေတဲ့သူသေ၊ အစအန ရှာမတွေ့တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာတွေလည်း ရှိတယ်”

ဦးမင်းဟန်က ဆေးတံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖွာရင်း သူ့သိထားသော အကြောင်းအရာများကို အသေးစိတ် ပြောပြနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေမှာလည်း သူပြောပြနေသောအကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း

များစွာစိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းတော့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဝိညာဉ်တွေ၊ ပရလောကသားတွေအကြောင်းဆိုတာ ကျုပ်က ဘာမှသိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့တစ်ဖွဲ့လုံး လိုက်လာကြတာ ကျုပ်ဖြင့် အားလည်းရှိ၊ ဝမ်းလည်း သိပ်ဝမ်းသာတာပါပဲဗျာ”

ဟု ဦးမင်းဟန်က စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်တွင် ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် မိမိတို့အခန်းများသို့ ဝင်ကာ အနားယူကြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဦးဗန်ကောင်းတို့ကတော့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဦးမင်းဟန် ပြောသွားသောအကြောင်းများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြသည်။

“သူပြောသွားတဲ့အကြောင်းတွေကို နားထောင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ အဘသဘောလည်း ပြောပါဦး”

ဦးဗန်ကောင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းတမြို့မြို့ ဝါးရင်းစဉ်းစားနေလေသည်။

“သူပြောသွားတဲ့အကြောင်းတွေကို နားထောင်ကြည့်ရင် ဦးရာဂျူးတို့မိသားစုတွေဟာ ကျိန်စာသင့်တယ်ဆိုတာ သံသယရှိစရာ မလိုဘူး”

“ကျိန်စာသင့်တယ်ဆိုရင်လည်း သက်ဆိုင်တဲ့ ဦးရာဂျူးပဲ သင့်မှာပေါ့၊ ဘာကြောင့် မဆိုင်တဲ့မိသားစုတွေပါ ဒုက္ခရောက်ကြရတာလဲ”

“မြန်မာစကားပုံမှာ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါ၊ ဆိုးတူကောင်းဖတ်ဆိုတာတွေ ရှိတယ်၊ မိသားစုတစ်စုမှာ တစ်ယောက်လုပ်လို့ ကောင်းတာကို မိသားစုတွေအားလုံးက ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသလို တစ်ယောက်လုပ်တဲ့ မကောင်းတာတွေကိုလည်း ကျန်တဲ့လူတွေပါ ခံရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လုပ်တဲ့လူတွေက များများခံရရင် ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း နည်းနည်းစီတော့ ခံကြရတယ်၊ မီးနဲ့ အတူတူနေရင် မီးအပူဟပ်တာ တော့ ခံကြရသလိုပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဦးရာကျူးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ရလာ တော့လည်း ကျေကျေနပ်နပ် စားခဲ့ကြမှတော့ အကုသိုလ်ကံကြွေး အလှည့်ပေးလာတော့လည်း မျှမျှတတ ခံစားရသလိုပေါ့ မောင်ထင် ကျော်ရယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သိချင်သောအချက်ကို ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် ကျိန်စာဆိုတာကရော ဘယ်သူဆိုဆို ဒီလိုပဲ ထိတာ ပဲလား ဆရာကြီး”

“ကျိန်စာဆိုတာကတော့ ရှေးဘုရင်တွေလည်း လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခြားသူတွေလည်း လုပ်ကြတာပဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေ၊ အမျိုးအနွယ် ယုတ်ညံ့တဲ့လူတွေလည်း ကျိန်စာဆိုခဲ့ကြတာပါပဲ၊ ဥပမာ ဘုရင်တွေက ‘ငါပြုခဲ့တဲ့ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူတွေ ငရဲကျမှာ မလွတ်ပါစေသား’ လို့ ထားခဲ့ကြတယ်”

“ဒီလိုကျိန်စာမျိုးတွေကတော့ ဘုရားပုထိုးတွေမှာ အများဆုံး တွေ့ရတတ်တယ်”

“ဒါတွေကတော့ ကုသိုလ်လုပ်ရင်းက အကုသိုလ်ပါ တွေယူတဲ့ သဘောပေါ့၊ အမှန်တော့ သူတို့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို သူတစ်ပါးတွေ ဖျက်ဆီးမှာစိုးလို့ အဟန့်အတားသဘောမျိုး လုပ်ခဲ့တာ

ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျိန်စာကို မကြောက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျက်ဆီးမိတဲ့အခါ ဖျက်တဲ့သူမှာလည်း အပြစ်ဖြစ်၊ ကျိန်စာဆိုထားတဲ့သူ မှာလည်း အပြစ်ဖြစ်ရတော့တာပေါ့”

“ကျိန်စာထားတာတောင် ဖျက်ချင်မှတော့ ကျိန်စာမထားခဲ့ရင် ဒီထက် ဖျက်ကြမှာပေါ့”

ဦးဗန်ကောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလိုကျိန်စာမျိုးတွေထက် ဒုက္ခခံရတဲ့လူတွေ ဆိုတဲ့ကျိန်စာ မျိုးတွေက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ် ဖြစ် သူတို့ကို နှိပ်စက်တဲ့သူတွေကို ကျိန်စာဆိုတတ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို ကျိန်စာမျိုးတွေက နာကြည်းချက်နဲ့ဆိုတဲ့ ကျိန်စာမျိုးဆိုတော့ ပိုပြီးထိ ရောက်မှု ရှိတယ်”

“အဘပြောသလိုဆိုရင် ကပ္ပလီတွေရဲ့ကျိန်စာက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ အနှိပ်စက်ခံရတာတွေက ပိုပြီးရက်စက်တယ်၊ ကြောက်စရာကောင်း တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် ကြားဖူးဖတ်ဖူးတာဆိုရင် လူ တွေကို တိရစ္ဆာန်တွေဖမ်းသလို ဖမ်းခေါ်သွားပြီး ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တွေ ရောင်းသလိုကို ရောင်းတာတဲ့၊ ဒါအပြင် ညည်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေက လည်း အမျိုးစုံပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့ ကျိန်စာဆိုတယ်ဆိုတာလည်း မလွန်ပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဦးဗန်ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ဒါထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘာများပါလိမ့်”

“ဥပါဒါန်လေ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ကျိန်စာဆိုတဲ့သူက ဆိုထားခဲ့တာကို ကြားရတဲ့သူက ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာတော့ စွဲကျန်သွားတယ်၊ အဲဒါကို ကာယကံရှင်က မသိဘူး၊ အဲဒီလို မသိစိတ်ထဲမှာ စွဲသွားတဲ့ ဥပါဒါန်က တစ်ချိန်ကျရင် ဥပဒ်ရောက်စေတော့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးရာဂျူးလည်း ဒီလိုဥပဒ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဦးမင်းဟန် ပြောတဲ့အထဲမှာ ဦးရာဂျူး တစ်ယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်နေတယ်လို့ ပါတယ်၊ သူ ဘယ်လို ပျောက်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ဒါကတော့ ဟိုနေရာရောက်မှ စုံစမ်းကြည့်မှ သိရတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မိမိတို့သက်ဆိုင်ရာနေရာများ၊ အခန်းများသို့ပြန်ကာ အိပ်စက်အနားယူရန် ပြင်ကြလေတော့သည်။

ခရီးသည်များ တင်ဆောင်လာသော သင်္ဘောကြီးကတော့ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်ကာ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိနေတော့သည်။

အခန်း [၈]

မြေအောက်ခရီးတွင်းမှ မိစ္ဆာ

သက္ကလမြို့သည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းပေါ်မှာ မေးတင်နေသောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ကုလားတန်မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး ရခိုင်ပြည်နယ်စပ်တွင် ရှိလေသည်။

ထိုမြို့မှာ နေကြသူများမှာ ရခိုင်လူမျိုး၊ ကုလားလူမျိုးများသာ အများစု ရှိကြပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုများအတွက် အချက်အချာတစ်သော မြို့တစ်မြို့လည်းဖြစ်သည်။ ကုန်သည်လှေများ၊ ငါးဖမ်းလှေများ

အပါအဝင် ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေကြသော ရွက်လှေ၊ စက်လှေ နှင့် ကတ္တူလှေများ ဝင်ရောက် စခန်းထောက် နားသောနေရာဖြစ်သော ကြောင့်လည်း ပိုမိုစည်ကားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်က ကျွန်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ အချက်အချာကျ သောမြို့ဖြစ်သလို ပင်လယ်စားပြသဘောများလည်း အဝင်အထွက် များလေသည်။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ထိုအလုပ်များ လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားသည်။

သို့သော် ပပျောက်သွားသည်တော့ မရှိပေ။

ထိုအလုပ်များကို အားပေးအားမြှောက် ပြုခဲ့သော ပေါ်တူဂီတို့ တန်ခိုးအာဏာ လျော့ပါးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်စားပြုလုပ် ငန်းနှင့် ကျွန်ကုန်ကူးသောအလုပ်များ လျော့ပါးသွားသည်ဆိုသော် လည်း လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

အချို့ ထိုအလုပ်များနှင့် စီးပွားဖြစ်ခဲ့သူများကတော့ အာဏာ ပိုင်များက ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးနေသည့်ကြားမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပြုလုပ် နေကြဆဲပင် ရှိနေလေ၏။

အချို့လည်း ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှ အသွင်ပြောင်း လာသော ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းများကို ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ကြလေ သည်။

ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများကတော့ သာမန်ငွေကြေးရှိ ရုံဖြင့် မလုပ်နိုင်ကြဘဲ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကတော့ သာမန်လူများပါ အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်ကြသောကြောင့် စီးပွားပျက်နေသောကာလတွင် ထိုအလုပ်များ တွင်ကျယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တစ်ယောက်ကို မဝယ်နိုင်ကြသူများပင် ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက်နှင့် အလွယ်တကူ ပျော်ပါးနိုင်ကြသောကြောင့် ဆင်းရဲ သောအမျိုးသမီးများမှာ ဝမ်းစာအတွက် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းနှီးကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖြူများကတော့ စစ်ရေးအရ အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင် သည့် ကျွန်ကုန်ကူးသူများနှင့် ပင်လယ်စားပြုများကိုသာ လိုက်လံနှိမ်နင်း ကြသော်လည်း ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းများကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ ကြသည်။

သို့ကြောင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဆင်းရဲချို့တဲ့သောနေရာများ နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် နီးသော မြို့ရွာငယ်များတွင် ထိုအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူတို့ အမြောက်အမြား ရှိကြလေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အသိုင်းအဝန်းများတွင် အသက်အရွယ် ကြီးသူများက တောင်းရမ်းစားသောက်ကြရပြီး အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမများက ပြည့်တန်ဆာဘဝဖြင့် အသက်မွေးကြရသည်။

အချို့ (၁၂)နှစ်၊ (၁၃)နှစ် အရွယ်မရောက်သေးခင်ကပင် ထို ဘဝသို့ ရောက်ကြရသည်။

ဆိပ်ကမ်းနှင့် နီးသောမြို့များတွင် ဈေးနှင့် နီးသောနေရာများ သဘောဆိပ်နှင့် နီးသောနေရာများ၊ ပန်းခြံ အစရှိသော လူစည်ကား သောနေရာများတွင် ၎င်းတို့နှင့် ပျော်ပါးရန် ဖောက်သည်ရှာနေသော မိန်းမအရွယ်အစားအမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ကြရသည်။

စစ်ဘေး၊ စစ်ဒဏ်များ၊ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ဆင်းရဲသောနိုင်ငံများ၌ တွေ့မြင်ရသော မလှပသောမြင်ကွင်းများပင် ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားခဲ့သော သက္ကလမြို့မှာလည်း ထိုမြင်ကွင်းများကို နေရာအနှံ့အပြားတွင် တွေ့ကြရသည်။

ထိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးမင်းဟန်က ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မေရီယာနှင့် မာရီယာတို့ နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

မာရီယာရော မေရီယာမှာ အိန္ဒိယသွေးပါသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် လှပချောမောကြသူများဖြစ်ကြောင်း မြင်စမှာပင် သတိပြုမိကြသည်။

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အပါအဝင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

“ဆရာတို့ ရောက်လာတာ ကျွန်မတို့တော့ သိပ်ပြီးအားရှိတာပါပဲ၊ ကျွန်မအဖေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုသာ စုံစမ်းပေးကြပါရှင်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အကူအညီပေးဖို့ ရောက်လာကြတာပါပဲ၊ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်တော့ ဦးရာဂျူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြည့်စုံအောင် ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောသဖြင့် မာရီယာက ဦးရာဂျူးနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို သူမသိသမျှ ပြောပြလေသည်။

“အဖေ ရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မသတိထားမိတာကတော့ သူ့ကို အန္တရာယ်တစ်ခုက ခြောက်လှန့်နေတဲ့ပုံပါပဲ”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်မလဲ”

စုံထောက်ကျော်စွာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မမြင်ရတဲ့အန္တရာယ်မျိုးပါပဲ၊ ကျွန်မတို့လည်း အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်နားမလည်တော့ မသိကြဘူး၊ အဲဒီမမြင်ရတဲ့အန္တရာယ်က ဂုက္ခပေးနေတာကြောင့် တစ်နေ့တခြား မစားနိုင်မအိပ်နိုင် ဖြစ်လာပြီးတော့ နောက်ဆုံး အိမ်ကပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့တာပါပဲ”

“နေရာအနှံ့တော့ ရှာကြည့်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ရှာကြည့်ပါတယ်ရှင် . . . နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့မှ ဂါတ်ကို သွားအကြောင်းကြားခဲ့တာပါ”

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝင်ပြောလေသည်။

“လမ်းမှာကတည်းက ဦးမင်းဟန်ပြောပြလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း သိတန်သရွေ့ သိထားပြီးပါပြီ၊ ဒါထက် မင်းတို့နေတဲ့အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပေးပါဦး”

“အဲဒီအိမ်ကြီးက အဖေရှိနေကတည်းက သရဲခြောက်တာမို့ တွေ့တော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုခြောက်တာမျိုးလဲ”

“အမျိုးစုံပါပဲ . . . နောက်ပိုင်း အမေနဲ့ ကျွန်မရဲ့မောင်လေး သေရတာလည်း သူတို့ရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ အဖေ ရှိနေတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ နေဝံ့သေးတယ်၊ အဖေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ဆက်မနေဝံ့တော့တာနဲ့ ဒီမှာ လာနေကြရတာပါပဲ”

ဟု မာရီယာက မျက်ရည်စများကို ပဝါဖြင့် တို့သုတ်ရင်း ပြောပြသည်။

“ဒါထက် အဲဒီနောက်ပိုင်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူတွေ

www.burmeseclassic.com

ဆက်နေကြသေးလဲ”

“ငှားနေတဲ့လူတွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း အဆင်မပြေကြဘူး၊ အချို့ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲနဲ့ ဘယ်ရာရောက်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

မာရီယာက သူသိသမျှ ပြောပြလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ နေခွင့် ပေးပါ၊ အဲဒီမှာနေပြီး စုံစမ်းရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွား ကြလေသည်။

“ဖြစ် . . ဖြစ်ပါ့မလားရှင်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“အဲဒီမှာ သွားနေတဲ့သူတိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဆရာ တို့ကိုလည်း အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အဲဒီမှာနေရင်းကနေ အဖြေတစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ဟု ပြောတော့မှ နေခွင့်ပြုပြီး သော့တွဲကိုပါ ပေးလိုက်လေ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လေးယောက်သား မိုးမချုပ်ခင် ထိုအိမ်ကြီးရှိရာ သို့ သွားကြလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးမှာ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်လိုလူမျိုးအတွက် အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် တစ္ဆေသရဲ ပရလောကသားများနှင့် ထိတွေ့ရ

သည်မှာလည်း များလှပေပြီ။ သို့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ကြုံရတော့မည်ဆိုသော အခါမှာတော့ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသကဲ့ သို့ ဖြစ်နေသည်။

လေးယောက်သား ထိုအိမ်ကြီးရှိရာသို့ မြင်းလည်းတစ်စင်း ငှား ရမ်းပြီး သွားကြလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ မြို့စွန်ဘက်မှာ ရှိပြီး လူနေရပ်ကွက်နှင့် အနည်း ငယ်ဝေးသော နေရာမှာရှိသဖြင့် မှောင်စပျိုးသော အချိန်ရောက်မှ ရောက်သွားကြလေသည်။

မြင်းလည်သမားကတော့ ပြန်ကာနီးမှာ စကားတစ်ခွန်း ပြော သွားလေသည်။

“ဧည့်သည်တွေ ထင်ပါရဲ့၊ သက္ကလမှာ တည်းစရာနေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒီအိမ်မျိုးမှရှေးပြီး လာတည်းတာကတော့ အရင် လူတွေလိုပဲ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်မှာပဲ”

သူ့စကားကို နားမလည်ဟု အထင်ဖြင့် သူ့ဘာသာ ရေရွတ် သလို ပြောသွားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က အိန္ဒိယဘာသာစကား ကို ကောင်းစွာနားလည်ကြသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော်ရေ”

“ဒါကတော့ လက်တွေ့မြင်မှပဲ သူပြောသလို ဟုတ်မဟုတ် သိရတော့မှာပေါ့ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ လေးယောက်သား အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ သော့ ဖွင့်ပြီး ဝင်သွားကြလေသည်။

အချိန်က ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်

www.burmeseclassic.com

အိမ်အတွင်းမှာ မှောင်ရီသမ်းနေချေပြီ။

အိမ်ပိုင်ရှင်များမှာ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မယူနိုင်ဘဲ ထွက်သွားကြ သောကြောင့် အိမ်ထဲမှာ အသုံးပြုသော ပရိဘောဂများက အစုံအလင် ရှိနေကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်အိမ်လုံး အခြေအနေများ လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လိုက်လံစစ်ဆေးနေကြသည်။

သို့သော်လည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ မတွေ့ကြရပေ။

အခန်းတွင်းမှာ မှောင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် မီးအိမ်များကို ရှာပြီး မီးထွန်းလိုက်သည်။

မီးရောင်ကြောင့် အတန်အသင့် အလင်းရောင် ရလာသည်။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်အနောက်ဘက်အဆောင်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေ သော စုံထောက်ကျော်စွာက ဝင်လာပြီးပြောသည်။

“အနောက်ဘက်မှာ အစေခံတွေထားတဲ့အခန်း တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ သွေးကွက်လိုလို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“အိမ်ဖော်တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခုဖြစ်တာ နေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဦးရာဂျူးဟာ ကျွန်အ ရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့လူဆိုတော့ သူ့အိမ်မှာ အစေခံတွေ အခိုင်း အစေတွေ ထားမှာသေချာတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအစေခံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲဆရာ၊ ဦးရာဂျူး

ပျောက်သွားတဲ့နောက်မှာ သူ့သမီးတွေက တခြားသွားနေကြတယ်။ ဒါဖြင့် သူတို့အိမ်မှာထားတဲ့ အစေအပါးတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ တကယ်လို့ တခြားပို့လိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့အထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် အဖြေတစ်ခုခုရနိုင်တယ်”

စုံထောက်ကျော်စွာက စုံထောက်ပီပီ လစ်ဟာနေသော အ ချက်အချို့ကိုပြောရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကပါ မငြင်းဘဲ လက်ခံ လေသည်။

လေးယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် မအိပ်ဘဲ စောင့်နေ ကြသော်လည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိတော့ ဘာမှ အခြေအနေ မထူးပေ။ သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးတစ်နေရာဆီ မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ကြားရတော့သည်။

အော်သံများမှာ တစ်နေရာတည်းမှ မဟုတ်ဘဲ အိမ်အောက် ဘက်မှသော်လည်းကောင်း၊ အိမ်အနောက်ဘက်မှသော်လည်းကောင်း ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စီ နှစ်နေရာခွဲကြည့်ရန် တိုင်ပင်ကြ သည်။

စုံထောက်ကျော်စွာနှင့် ဦးဗန်ကောင်းက အနောက်ဘက် အခန်းဘက်သို့ သွားကြပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အောက်ထပ်ရောက်ပြန်တော့လည်း အော်သံက အခြားတစ် နေရာမှ ကြားရပြန်သောကြောင့် လိုက်ရှာကြရာ အံ့ဖွင့်ခါးတစ်ချက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

ထိုတံခါးပွင့်သွားသောအခါ အောက်သို့ဆင်းသော လှေကား

www.burmeseclassic.com

ထစ်များ တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှာ သေနတ်တစ်လက်နှင့် လက်နှိပ်မီး ပါလာသည်။

ကျွန်ုပ်ထံမှာတော့ လက်နှိပ်မီးတစ်လက်သာ ပါလေသည်။ ထိုအခန်းမှာ မြေအောက်ခန်း ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်ကာ လက်နှိပ်မီးရောင်ကို အသုံးပြုပြီး လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း သတိကြီးစွာထားပြီး နောက်မှလိုက်ရလေသည်။

မြေအောက်ခန်းမှာ သိပ်မကျယ်လှပေ။

ထိုအခန်းထဲ ရောက်သွားတော့ သွေးညှို့နံ့နှင့် ပုပ်အက်အက် အနံ့များရသည်။

အခန်းပတ်လည်မှာတော့ မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ မြေအောက်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ နောက်ထပ်အော်သံ မကြားရတော့ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ အခန်းတွင်းမှာ နှံ့နှံ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေရာ တစ်နေရာတွင် အဖုံးပိတ်ထားသောတွင်းကို တွေ့ရသည်။

အပုပ်နံ့များက ထိုနေရာရောက်တော့ ပိုများလာသည်။

“ဆရာက အပြင်က အခြေအနေကို ကြည့်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ဒီအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး သေနတ်ကို ခါးကြားထိုးပြီး လက်နှိပ်မီးအား ကျွန်ုပ်အားပေးထားပြီးနောက် အဖုံးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

အဖုံးပွင့်သွားတော့ အပုပ်နံ့နှင့်သွေးနံ့များက ပိုများလာလေသည်။

သို့ကြောင့် မျက်နှာကို ပဝါဖြင့် စည်းထားကြရသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဖုံးကို နံဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး လက်နှိပ်မီးကို ပြန်ယူကာ တွင်းပေါက်ထဲသို့ ထိုးကြည့်လေသည်။

တွင်းပေါက်မှာ အတော်နက်သောကြောင့် အထဲမှာရှိသော အရာကို သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရပေ။

နှစ်ယောက်သား တွင်းပေါက်ထဲသို့ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် နံဘေးသို့ ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။

နောက်ဘက်မှ ကပ္ပလီများ ကိုင်လှေရှိသော ဓားကောက်ကြီးဖြင့် ပြေးခုတ်ချခြင်းဖြစ်ရာ အရှောင်ကောင်းကြသောကြောင့်သာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သောကြောင့် လက်နှိပ်မီးလည်း ပြုတ်ကျသွားရာ အခန်းထဲမှာ မှောင်သွားလေပြီ။

သို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြရသေး “ဆရာ . . . ဘေးကင်းတဲ့နေရာမှာ ရှောင်နေ”

ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို ထုတ်ပစ်ခတ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

မြေအောက်ခန်းထဲမှာ သေနတ်သံက ဟိန်းထွက်သွားလေ

သည်။

သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သွားလေ

သည်။

သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားသဖြင့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး
လဲကျသွားသည် ထင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံမှာ ရှိသော လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုး
ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာတော့ ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“မောင်ထင်ကျော်က အသေပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒဏ်ရာရရုံပဲ ပစ်တာပါ။ ဒါမှ သဲလွန်စ ရမှာပေါ့”

“မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“အသေအချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး”

ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့်

အခန်းထဲသို့ လိုက်ကြည့်လေသည်။

တွင်းနှုတ်ခမ်းတစ်နေရာမှာ ဓားချက်ထိထားသောနေရာအချို့
တွေ့ရပြီး ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေသော
ဓားကောက်တစ်လက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သွေးဇက်များကိုပါ တွေ့ရသဖြင့် ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော်က ထိုနေရာမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သွေးစက်များကို
သက်ညှိုးဖြင့်တို့ကြည့်နေသည်။

သွေးစက်များမှာ ပူပူနွေးနွေး ကျထားသဖြင့် စိုနေသေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီအိမ်ကြီးကပျောက်နေတဲ့
လူတွေ ဟိုတွင်းထဲမှာ ရှိနေမယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် စောစောက ဘယ်သူလဲ”

“လူတွေကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဖြစ်မှာ
ပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ တွင်းပေါက်အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး အပေါ်သို့
ပြန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း[၉]

မာရီယာနှင့် အန္တရာယ်လည့်ဆွဲ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုနေသောအိမ်ကြီးသို့ မာရီယာနှင့်မေရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စုံထောက်ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက်ကပင် ဧည့်ခံကြလေသည်။

“ဆရာတို့ ညက ဒီမှာအဆင်ပြေမှပြေပါ့မလားလို့ လာပြီးကြည့်တာပါ”

ရောက်သည်နှင့် မာရီယာက ပြောသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်... အနှောင့်အယှက် နည်းနည်းပါးပါး တော့ ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မျိုးတွေလဲဟင်”

“ပရလောကသားတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရေးမကြီးသော အမူအရာဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။

“ပရလောကသားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”

မေရီယာက ဝင်မေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကျော်စွာက ဝင်ပြောပြ သည်။

“တစ္ဆေသရဲတွေကို ပြောတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် မေရီယာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ကျွန်မအဖေကို သတ်တာ အဲဒီတစ္ဆေသရဲတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်မှာ မနေဝံ့အောင် လုပ်နေတာလည်း သူတို့ပဲဖြစ်မှာပါ”

ဟု မာရီယာက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသမျှတော့ ဒီအန္တရာယ်တွေကို တတ်နိုင်

သလောက် ဖြေရှင်းပေးသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မလည်း တခြားမှာ သွားမနေချင်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ သွားနေတော့ လည်း မထူးပါဘူး”

“ဟင်... ဘယ်လိုမထူးတာလဲ”

“ဒီမှာ အခြောက်အလှန်းခံရလို့ တခြားသွားနေတော့လည်း သူတို့စက်ကွင်းက သိပ်မလွတ်ပါဘူး၊ ညအချိန်ရောက်လာရင် ဓား

ကောက်ကြီး ကိုင်ထားတဲ့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့ရတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုစကားကို အလေးအနက်ထား ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။

သူတို့ ညက တွေ့ခဲ့သောအန္တရာယ်မှာလည်း ဓားကောက်ကြီး တစ်လက် ပါလာသဖြင့် ရထားခဲ့လေပြီ။

“သူက မာရီယာတို့ကို ဘယ်လိုနှောင့်ယှက်သလဲ”

“ကျွန်မတို့ ရှိတဲ့နေရာအထိတော့ မလာပါဘူး၊ မလှမ်းမကမ်း ကပဲ မြင်မြင်နေရတယ်၊ အခွင့်အရေးရရင်တော့ အန္တရာယ်ပေးလိမ့် မယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာသွားနေရတော့လည်း စိတ်မအေးရပါဘူး ဆရာ ရယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

“ဟိုမှာနေလည်း အန္တရာယ်ရှိနေပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရောက် နေတုန်း ဒီမှာပဲ ပြန်နေပါလား၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့က အကာအကွယ် ပေးနိုင်ကြမယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ဒီအိမ်မှာပဲ ပြန်နေကြပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ထိုအခါမှ လေးယောက်သား စုထိုင်ပြီး တိုင်ပင်ကြပြန်လေ သည်။

“အန္တရာယ်ရှိနေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်နဲ့မောင်ကျော်စွာနဲ့ အနောက်ဘက် သွားကြည့်တော့ အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခုထဲမှာ သွေးကွက်တွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဦးရာဂျူးက ကပ္ပလီတွေကို အတော်ကလေး နှိပ်စက်ခဲ့တာ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ကပ္ပလီတွေများ လက်စားချေဖို့ ရောက်နေကြတာလား”

“စုံထောက်ကျော်စွာက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။
“မာရီယာတို့ ညီအစ်မ ရှိတဲ့နေရာကိုပါ အန္တရာယ်က လိုက်နေ ပြီဆိုတော့ မောင်ကျော်စွာပြောသလို ကပ္ပလီတွေ လက်စားချေဖို့ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် ညက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်တာလဲ လူမည်းကြီး တစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် လိုက်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ညကကြုံတွေ့ရသော အကြောင်း များကိုပြောပြရာ ကျွန်ုပ်ကပါ တွေ့မြင်ခဲ့ရသမျှ ဝင်ရောက်ပြောပြရ လေသည်။

“ဒါ့အပြင် ဦးရာဂျူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ နောက်ထပ် စိတ်ဝင် စားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကို သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို လည်း ပေးထားခဲ့ပုံမရဘူး။ အဲဒီရွှေငွေရတနာတွေ ဘယ်နေရာမှာ ဝှက် ထားခဲ့သလဲဆိုတာပဲ”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ မရောက်ခင် ဒီအိမ် ကြီးမှာ ငှားနေတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က နေဖို့ ငှားတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးရာဂျူးရဲ့ရတနာတွေ ရှာချင်လို့ ငှားနေကြတာလို့ ဦးမင်းဟန်က ပြော သွားတယ်”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ငှားနေတဲ့သူတိုင်း သေကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အချို့ဆိုရင် ဘယ်နေရာ ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိရဘဲ အစအန ပျောက်သွားကြတယ်လို့လည်း ပြောပြသွားသေးတယ်”

“ဦးမင်းဟန် ပြောပြပုံအရဆိုရင် ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဘာ သူ့မှ ရှာတွေ့ကြပုံမရသေးဘူး။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဝှက် နေရာရာမှာ ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါတွေက အရေးမကြီးလှဘူး၊ လူသတ်တရားခံကို အမြန် ငှား ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ နောက်ထပ် လူတွေ သေကြဦးမှာ သေချာတယ်”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေသည်။

“ဒါထက် ဆရာ... ညက သေနတ်နဲ့ပစ်တော့ ထိသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ဒဏ်ရာရရုံပဲ ပစ်တာဆိုတော့ ထိရုံပဲ ထိသွား နေရတယ်”

“သေနတ်ဒဏ်ရာက သွေးစက်တွေ ကျခဲ့တယ်ဆိုတော့ တ ခွေ သရဲတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကပ္ပလီတွေ ဖြစ်ဖို့ပဲ များတယ်။ ဦးရာဂျူး တို့ ဒုက္ခပေးကြတာလည်း သူတို့ပဲ ဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“ဒါက ထားပါတော့၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေသရဲတွေ ခြောက် နှစ် နေတာကရော ဘယ်လိုယူဆမလဲ”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတွေအများကြီး သေခဲ့ကြပုံရတယ်။ ကပ္ပလီ တွေလည်း အများကြီးသေမှာပဲ... ဒီတော့ တစ္ဆေသရဲတွေလည်း နှိ နှိ မှာပဲ”

“ဒါထက် မောင်ကျော်စွာက ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ အိမ်

ကို ဟိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူတို့မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူပေါင်းနေတော့... အန္တရာယ်က တစ်နေရာတည်းကို ရောက်လာမှာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီးဖြေရှင်းရလွယ်အောင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

ဟု ရှင်းပြတော့မှ သဘောပေါက်ကြရလေသည်။
နေ့လယ်ဘက်အချိန်ရောက်တော့ မာရီယာတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် သေတ္တာများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။
သူတို့ ညီအစ်မပြန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့အခန်းများ ပြန်ပေးပြီး လေးယောက်သား အောက်ထပ်မှာပင် ဆင်းနေကြရလေသည်။

အောက်တွင် အဖော်များ ရှိနေသောကြောင့်လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်ထပ်မှာ တက်နေဝံ့ကြခြင်းဖြစ်၏။
နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စုံထောက်ကျော်စွာနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့သုံးယောက်သား မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားကြသည်။ လက်နှိပ်မီး၊ ကြိုးခွေနှင့် သေနတ်များကိုပါ ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

နေ့အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်အချို့ ရှိနေသည်။
အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သုံးယောက်သား နေရာအနှံ့ လိုက်လံကြည့်ရှုကြသည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေသော သွေးစက်များအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရာ နံရံတစ်ခုဘက်သို့ ဦးတည်သွား

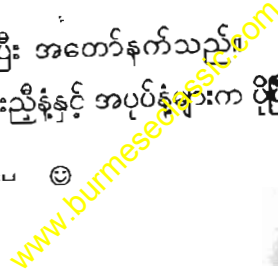
သည်ကို တွေ့ရသည်။
သွေးစက်ဆုံးသွားသောနေရာရောက်တော့ နံရံကို မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ နံရံနှင့် တသားတည်း ဖြစ်နေသည့် တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးပွင့်သွားတော့ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု တွေ့ရပြီး ထိုအထဲမှာ လေတိုက်နေသည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျန်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြပြီး ပြောသည်။
“ဒါ လျှို့ဝှက်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုဖြစ်မယ်၊ လေတိုက်နေပုံအရ တော့ ဒီကသွားရင် အပြင်ဘက်ကို ရောက်နိုင်မယ်၊ သူ ဒီအပေါက်တဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“အတွင်းဝင်ကြည့်ကြမလား”
“ဒါကို မကြည့်သေးဘူး၊ တွင်းထဲ အရင်ဆင်းကြည့်ကြမယ်”
ဟု ပြောပြီး တွင်းရှိရာဘက် ပြန်လာကြသည်။
ထို့နောက်...

အဆင်သင့် တွေ့ရသော စက်ဆိုးကွင်း၌ ကြိုးတပ်ပြီး အောက်ဆင်းကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် ဆင်းမည်ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကို ပဝါဖြင့်စည်းခြင်း၊ ဓား၊ လက်နှိပ်မီး၊ သေနတ် စသည်တို့ကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ကြိုးဖြင့် လျှောချကာ တွင်းထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

တွင်းနံရံများမှာ ပြောင်ချောနေပြီး အတော်နက်သည်။
အောက်ရောက်ကာနီးတော့ သွေးညီနံနှင့် အပုပ်နံ့များက ပိုပြီး

လှိုက်တက်လာသည်။

အောက်ရောက်တော့ လူအရိုးစုများကို တွေ့ရသည်။

အချို့မှာ ပုံစံမယုတ် ရှိသော်လည်း အချို့မှာ အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ထားလေသည်။

ဦးခေါင်းပြတ်များကတော့ အမှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် မော့ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်မီးကို မီးပွင့်တင်လိုက်ပြီး အရိုးပုံအောက်သို့ လက်နှိုက်ပြီး ရှာကြည့်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အရိုးပုံအောက်မှ သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ခုက ဖမ်းဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် ပြန်နုတ်ယူကြည့်ရာ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော လက်ချောင်းတစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သော အခါ အရိုးစုမှာ ချိတ်ပါလာသော လည်ဆွဲကွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

သို့ကြောင့် အရိုးစုကို ပြန်ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး ထိုလည်ဆွဲကွင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

အစွယ်များ၊ သေးငယ်သော အရိုးခေါင်းကလေးများဖြင့် တွဲသီထားသော အရာဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း အောက်မှာလည်း အရိုးပုံကြီးသား ရှိနေသဖြင့် လည်ဆွဲကွင်းကို ယူကာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်နှာမှာ စည်းထားသော ပဝါစ

ကို ပြန်ဖြုတ်ရင်း သူ့ရလာသော လည်ဆွဲကွင်းကို ပေးလိုက်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ထိုလည်ဆွဲကွင်းကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါ တောထဲမှာနေတဲ့ နတ်ဆရာတွေ သုံးလေ့ရှိတဲ့လည်ဆွဲမျိုးပဲ၊ အရိုးခေါင်းကလေးတွေ သီထားတဲ့သင်္ကေတက ဝိညာဉ်တွေပေါ်မှာ စေခိုင်းနိုင်ခွင့်ရတဲ့သင်္ကေတပဲ”

“ဒါဖြင့် ပျောက်နေတဲ့ လူရိုင်းတွေထဲမှာ နတ်ဆရာများ ပါလာသလား မပြောတတ်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ မာရီယာတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် စီစဉ်

ပေးသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ရသောကြောင့် အဆင်ပြေကြလေသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မာရီယာနှင့် စကားပြောရင်း သူ့သိချင်တာများ မေးကြည့်လေသည်။

မာရီယာကလည်း သူမ သိသမျှ ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေက တပည့်တွေနဲ့ ပင်လယ်ပြင် ထွက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ တစ်လနှစ်လ ကြာမှ အိမ်ကိုတစ်ခေါက်တလေပဲ ပြန်ရောက်ပါတယ်၊ သူ့ဘဝရဲ့အချိန်အတော်များများက ပင်လယ်ပြင်မှာပဲ ကုန်ခဲ့တာပါပဲရှင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဖေ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မတို့က အရွယ်ငယ်သေးတော့ မသိခဲ့ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးထူးခြားခြားကံစံခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပုံရပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုမျိုးပါလဲ”

“ကျွန်မတော့ သေသေချာချာ မသိရပါဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း

ပြောနေသံကြားရတာတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းမိတာနဲ့ တစ္ဆေရေ
လက်ကြားမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ခိုနေခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါ
တယ်”

“တစ္ဆေရေလက်ကြားဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”

“ဒီနေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ
ရေလက်ကြားက တစ္ဆေခြောက်လွန်းအားကြီးလို့ တစ္ဆေရေလက်ကြားလို့
ခေါ်ကြတာပါ။ ဒီဒေသခံတွေကတော့ အဲဒီနေရာကို မသိတဲ့သူ မရှိပါ
ဘူး။ အခုတော့ လူသားစားရေလက်ကြားလို့ အမည်ပြောင်းသွားတယ်
လို့ သတင်းကြားရပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲဟင်”

“အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ဟု ပြောကာ မာရီယာက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးတွဲစွာချ
လိုက်လေသည်။

သူမအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ထားမှန်း ရိပ်မိသော်
လည်း ဆက်မမေးတော့ပေ။

မာရီယာက စောစောကပြောလက်စ စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“အဖေတို့ မုန်တိုင်းမိတာ ရက်အတော်ကြာတော့ လှေပေါ်မှာ
အသောက်စရာ မရှိတဲ့ အခြေအနေထိတော့ ရောက်တယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ အဖေဟာ သူ အင်မတန် တီသနာပါတဲ့
ပင်လယ်ထွက်တဲ့အလုပ်တွေကို တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါပဲ”

“သူ တစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့လေသလား”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလို ထင်တာပါပဲ။ အိမ်မှာ နေတော့လည်း
တပိုင်ပိုင်တတွေတွေနဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့အထိပါပဲ”

“နောက်ထပ်ရော ထူးခြားတာတွေများသတိပြုမိတာ ရှိပါသေး
လား”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ထူးခြားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူတစ်
ယောက်တည်း နေပေမယ့် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး
ခြောက်လှန့်နေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာကိုတော့ သတိပြုမိပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နေ့လယ်က မြေအောက်တွင်းထဲ
မှ ရလာသောလည်ဆွဲကွင်းကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါကိုရော မြင်ဖူးပါသလား”

ထိုလည်ဆွဲကို မြင်သောအခါ မာရီယာမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်
သွားလေသည်။

“မြင်. . မြင်ဖူးတယ်”

“ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

“အဖေကိုင်ကြည့်နေတာကို မြင်ဖူးတာပါ”

“ဒါဟာ ကပ္ပလီလူရိုင်းတွေ အမြဲအသုံးပြုတဲ့လည်ဆွဲမျိုး ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဦးရာကျူးက ပင်လယ်ထဲမှာ အမြဲသွားလာနေတာဆိုတော့ ပင်
လယ်ထဲက ရလာတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အဖေ့ကို ဘယ်သူတွေက ရန်ရှာတာလဲဟင်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ
နေတဲ့ ကပ္ပလီတွေများ ဒီအထိလိုက်လာပြီး ရန်ရှာကြတာ ဖြစ်မလား”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာမှ
မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောနိုင်တာက တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲဟင်”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေပုံပါပဲ”
 ထိုစကားကြောင့် မာရီယာ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။
 သို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အားပေးစကား ပြောလိုက်လေသည်။
 “ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသရွေ့တော့ အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါမယ်”
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”
 နှစ်ယောက်သား ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန် ရောက်သည်အထိ ထိုင်စကားပြောနေကြပြီးမှ လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း [၁၀]

မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေရသူ

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။
 လမိုက်ရက်လည်းဖြစ်၊ မီးရောင်လည်း မရှိသည့်အရပ်ဖြစ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ လူနေရပ်ကွက်များနှင့် ဝေးသည့်နေရာဖြစ်သောကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
 အဝေးမှ စူးစူးဝါးဝါး အူလိုက်သည့် ခွေးအူသံကတော့ တစ်ခါ

www.burmeseclassic.com

တစ်ရံ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။

အခြားသူများက ကိုယ့်နေရာတွင် အနားယူကြသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသောအရာများကို တစ်ခုချင်း ဆက်စပ်တွေးတောနေလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာတော့ ခြေအောက်ခန်းမှရလာသော လည်ဆွဲကြိုး ရှိနေသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားသော်လည်း အလင်းရောင်က ခပ်မိန့်မိန့်သာရှိသည်။

အတန်ကြာတော့ လေတိုက်၍ ပဲလား၊ ရေနံဆီ ကုန်သွား၍ ပဲလား မသိပေ။

မီးအိမ်က ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားသောကြောင့် မှောင်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ထဲဝင်လာသော ခြေသံလိုလို စတင်ကြားလာရသည်။

သူရှိနေသောအခန်းမှာ အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်တံခါးရှိရာနှင့် မဝေးသောကြောင့် အိမ်ထဲဝင်လာသောခြေသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်မီးကို အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီး နားစွင့်ကြည့်နေသည်။

အိမ်ထဲ ဝင်လာသောခြေသံက သာမန်လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသောခြေသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ လေးလံလှသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသူ လျှောက်လာသော ခြေသံမျိုးဖြစ်သည်။ ညအချိန်ဖြစ်သဖြင့် 'ရှပ်၊ ရှပ်၊ ရှပ်' ဟု ကြားရသောခြေသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ 'ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်' နှင့် ဖိနင်းလာသောခြေသံမျိုးကို ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

နားစွင့်ကြည့်နေစဉ်မှာ ခြေသံက သူရှိသောတံခါးပေါက်ဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာသည်။

သတိထားပြီး ကြည့်နေစဉ် ထိုနေရာရောက်လာတော့ ခြေသံက ရပ်သွားသည်။

အသံလည်း တိတ်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားပြီး တံခါးပေါက်ဝကို မျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ အခြေအနေက မထူးပေ။

နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း ရှေ့ဆက်သွားသောခြေသံကို မကြားရသဖြင့် သံသယ ရှိလာသည်။

သို့ကြောင့် သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်မီးကို ကိုင်ပြီးနေရာမှ အသားထလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေသည်။

တံခါးနားရောက်ပြီး အခြေအနေစောင့်ကြည့်တော့လည်း ဘာအသံမှ မကြားရတော့မှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးပေါက်ဝမှာ ဘာမှမရှိပေ။

အပြင်ထွက်ပြီး မီးရောင်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ခြေသံရှင်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

တံခါးမကြီး ရှိရာဘက်သို့ မီးရောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်တော့လည်း တံခါးက ပိတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေဖြင့် ပရလောသားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်ရာ သိပ်တော့ တအံ့တဩ မဖြစ်တော့ပေ။

သေနတ်ကို ခါးမှာ ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး မီးရောင်ဖြင့် နေရာအနှံ့ ထိုးကြည့်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အကွက်လိုက် ပေါ်နေသောအရာများကို တွေ့ရသည်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ရေစိုနေသော ခြေရာကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

ခြေရာမှာ လူခြေရာပင်ဖြစ်သော်လည်း သာမန်ခြေရာထက် ပိုကြီးပြီး ရွံ့စက်များလည်း ပေနေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ ရွံ့များမှာ လောလောဆယ်လတာပြင်မှ နင်းတက်လာသည့်အတိုင်း အစိုအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

ခြေရာများက ဝင်ပေါက်တံခါးမဘက်မှ သူ့အခန်းပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာပြီး တံခါးချပ်ရှေ့ရောက်တော့မှ ရပ်တန့်သွားဟန်ရှိသည်။

ထိုနေရာမှာ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေခဲ့ဟန်ဖြင့် ရေများက အိုင်နေသည်။

ပြီးမှ ထိုနေရာမှ အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားဟန်ဖြင့် ခြေရာများကို အတန်းလိုက် တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခြေရာကြောင်းအတိုင်းလိုက်သွားရာ မြေအောက်သို့ ဆင်းသောနေရာမှာ ပျောက်သွားလေသည်။

သူတို့ပိတ်ထားသော မြေအောက်တံခါးချပ်မှာပွင့်နေသောကြောင့် မကြာသေးခင်ကမှ တစ်ယောက်ယောက် အောက်သို့ဆင်း

သွားဟန် ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် လှေခါးထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းလိုက်သွားလေသည်။

သူထင်တာ မမှားပေ။

ရေစိုရွံ့ပေနေသော ခြေထောက်ဖြင့် နင်းကာ ဆင်းသွားသောကြောင့် လှေကားထစ်များမှာ ရေစိုလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ရောက်တော့ သေနတ်ကို ပြန်ယူ၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

မီးရောင်ဖြင့် နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်တော့လည်း ထူးထူးခြားခြားတော့ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်နေစဉ် တစ်နေရာရောက်တော့မှ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားတိုးလေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းပြီး အရပ်အမောင်း မြင့်မားသော ကပ္ပလီကြီးပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ရောက်နေသောနေရာနှင့် ကပ္ပလီကြီး ရပ်နေသောနေရာမှာ မဝေးလှပေ။

မီးရောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်လျှင် ပျောက်သွားပြီး မီးရောင်မှိတ်လိုက်လျှင် ပြန်ပေါ်လာသည်။

သို့ကြောင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ငါက နတ်ဆရာ ဆာလူဝါးပါပဲ”
“ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ ငါ့ကို သတ်စားကြတယ်”
 “ဘယ်သူတွေ သတ်တာလဲ”
 “ရာဂျူးနဲ့ သူ့တပည့်တွေပေါ့”
 “ရာဂျူးက ဘယ်ရောက်နေသလဲ”
 “သူရှိပါတယ်”
 “သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မလဲ”
 “လိုက်ရှာစရာ မလိုဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သူ့ရောက်လာပါလိမ့်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုအကြောင်းကို ဆက်မမေးတော့ပေ။

“အခု ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”
 “ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”
 ဟု အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောသည်။
 “ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလဲ”
 “ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့လည်ဆွဲကို ပြန်ပေးပါ။ အဲဒီလည်ဆွဲက ဝိညာဉ်တွေလှောင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ မပျက်စီးမချင်း အတွင်းကဝိညာဉ်တွေ ဘယ်မှသွားခွင့်မရပါဘူး”
 လည်ဆွဲကြီးက သူ့ဆီမှာ မပါလာပေ။
 “ခင်ဗျားက ဘယ်မှာရှိနေတာလဲ”
 “လူသားစားရေလက်ကြားမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျား လာရင် တွေ့ရပါမယ်။ ဒါ့အပြင် နောက်ထပ်အကူအညီတောင်းစရာတွေလည်း မရှိပါသေးတယ်”
 “ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်တွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရုံမက ဘူး၊ ဝိညာဉ်တွေကိုလည်း လှောင်ထားပါတယ်။ အဲဒီဝိညာဉ်တွေကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ကူညီပါ”

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”
 “လူသားစားရေလက်ကြား တစ်နေရာမှာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာရင် ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးပါမယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာတွေ ရှိတဲ့နေရာကိုလည်း ပြပေးပါမယ်”
 “ဘယ်သူဝှက်ထားတဲ့ ရတနာတွေလဲ”
 “ကျုပ်တို့ကို သတ်စားခဲ့တဲ့လူရဲ့ ရတနာတွေပါ”
 “ကောင်းပါပြီ... ခင်ဗျားတို့လိုတဲ့ အကူအညီတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် သူ့အနောက်ဘက်မှာ ရှိနေသည့်တွင်းထဲသို့ တန်းလန်းကျနေသော ကြိုးမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖြစ်လာလေသည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် လူမည်းကြီးဆီ အာရုံရောက်နေသောကြောင့် နောက်မှ အခြေအနေကို သတိမပြုမိလိုက်ပေ။

ထိုအချိန်တွင် တွင်းထဲမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တက်လာလေသည်။

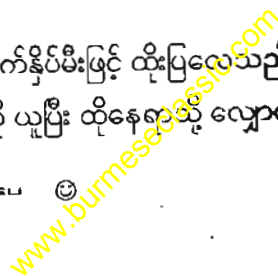
အပေါ်ရောက်သည်နှင့် နောက်မှ ပြေးလာပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အပေါ် သို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။ မထင်မှတ်သော အခြေအနေကြောင့် သေနတ်တခြားလူတခြားဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ လဲကျသွားသည်။

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက သူ့ဆီမှာပါသော စားကျောက်ကြီး

ဖြင့် ပိုင်းချလိုက်ရာ ဘေးသို့ လှိမ့်ရှောင်ပေးလိုက်သည်။
 ဓားသွားက မြေပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်နှိပ်မီးရော သေနတ်ပါ
 တခြားစီဖြစ်သွားသောကြောင့် ဘာမှမမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။
 သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကတော့
 လက်ထဲမှဓားဖြင့် လိုက်ပိုင်းနေလေသည်။
 သို့ကြောင့် သတိဖြင့် ရှောင်ပေးနေရလေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ
 တော့ ပြေးဝင်လာပြီး ဓားဖြင့်မိုးခုတ်ရာ ဓားချက်ကို လွတ်အောင်ရှောင်
 ၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ ချက်ကောင်းထိသွား
 သဖြင့် ယိုင်ထွက်သွားသည်။
 ထိုအခြေအနေကို လက်လွတ်မပေးတော့ဘဲ နံဘေးမှ ပြေး
 စာန်လိုက်ရာ လူတခြားဓားတခြားဖြစ်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။
 ထို့နောက် ပြေးသွားပြီး အပေါ်မှခုန်အုပ်ကာ ဖမ်းဆီးရန် ကြိုး
 စားသော်လည်း လူမည်းကြီးက အားရှိသမျှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေရာ
 လုံးထွေးနေတော့သည်။
 ထိုလူထံမှ လူတစ်ယောက်အသံမျိုးနှင့် မတူဘဲ သတ္တဝါတစ်
 ကောင်၏မာန်ဖီသံမျိုး ကြားရပြီး လက်သည်များဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ခြင်း၊ ချွန်
 ထက်လှသော သွားအစွယ်များဖြင့်ကိုက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပြန်လည်
 တိုက်ခိုက်ရာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အချို့ ရလေသည်။
 တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့လက်မောင်းကို သွားဖြင့် အကိုက်ခံရ
 သောကြောင့် လွတ်ပေးလိုက်ရာ ပွင့်နေသောလှေကားမှ အပေါ်သို့
 တက်ပြေးလေတော့သည်။
 သူ အပေါ်ရောက်သည်နှင့် တက်လိုက်လာမည် စိုးသော

ကြောင့် အံ့ဖုံးတံခါးကို 'ဝုန်း'ခနဲ ပိတ်ချလိုက်ပြီး ပြေးသွားလေသည်။
 ထိုအခိုက်မှာ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် စုံထောက်ကျော်စွာ
 နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က အပြင်သို့ရောက်နေကြပြီဖြစ်ရာ သူတို့နှင့်
 တိုးလေတော့သည်။
 “ဟေ့ . . . ရပ်လိုက်စမ်း”
 ကျော်စွာက သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ တားဆီးရန် ကြိုးစားသော်
 လည်း မရပေ။
 ပြေးလာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီး
 တံခါးပေါက်ဝသို့ ဆက်ပြေးသွားရာ ခြေထောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ဖန်
 လိုက်ရသည်။
 “ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”
 တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်သံတူ
 ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။
 သေနတ်သံနှင့်အတူ လူမည်းကြီးလည်း တံခါးပေါက်ဝနား
 ရောက်ခင်မှာ လဲကျသွားလေတော့သည်။
 သေနတ်သံကြောင့် မာရီယာတို့လည်း အပြင်ထွက်လာသည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ပိတ်နေသော အံ့ဖုံးတံခါးကို တွန်းဖွင့်
 ပြီး အပေါ်တက်လာသည်။
 “ဆရာ . . . အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”
 “ကောင်းပါတယ် . . . ဒဏ်ရာရရုံလောက်ပါပဲ။ ဒါထက် သူ့
 မိလိုက်သလား”
 ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးပြလေသည်။
 ထို့နောက်မှာတော့ မီးအိမ်များကို ယူပြီး ထိုနေရာသို့ လျှောက်

လာကြသည်။

မာရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နှင့် လိုက်လာကြသည်။

တံခါးပေါက်ဝမှ အဝတ်နက်ကြီး ခြုံထားသော လူတစ်ယောက် လဲကျနေသည်။

သူသည် ဒဏ်ရာရထားသောကြောင့် ထရန်ကြီးစားသော်လည်း မထနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အနားကပ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း သူ့လက်မောင်းနှင့် အခြားနေရာများတွင် လက်သည်းကုတ်သောဒဏ်ရာ၊ သွားကိုက်သောဒဏ်ရာများ ရထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သတိထားနေရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဟု မထင်ဘဲ သတ္တဝါတစ်ကောင်ဟုသာ ထင်နေသည်။

နောက်မှ သတိဖြင့် အနားကပ်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားသော အဝတ်စကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်... ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးလဲ”

“အမလေး... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

မာရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

သူတို့မြင်ရသောမျက်နှာမှာ လူတစ်ယောက်မျက်နှာပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် လူမျက်နှာနှင့်တော့ မတူတော့ပေ။

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး အနီရောင် အဖုအပိမ့်၊ အလုံးကြီးများ

ထွက်နေသဖြင့် အစ်ထွက်နေသည်။

မျက်လုံးက အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေပြီး နှာခေါင်းထိပ်တွင် အဖုလုံးများ ရှိနေသောကြောင့် အဆမတန် ပွထွက်နေပြီးနောက် ပါးစပ်က ကျယ်လှသည်။

နှုတ်ခမ်းသားများက အောက်သို့ တွဲကျနေသောကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှ သွားများက အဖွေးသား ပေါ်နေသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် သွားဖြိုနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

“အဖေ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုဘဝ ရောက်သွားရတာလဲဟင်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဖေရယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်ကျပြီး ငိုနေသော်လည်း အနားတော့ မကပ်ဝံ့ကြပေ။

ဦးရာဂျူးက သူ့ဘဝအဖြစ်အပျက်အချို့ကို ပြောပြလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းမိစဉ်က နတ်ဆရာတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကျိန်စာအမျိုးမျိုး သင့်ခဲ့ရပုံများ၊

နောက်ပိုင်းတွင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဖုအပိမ့်များ ထလာပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လာပြီးနောက် လူသားစားချင်သော အာသီသများ ပေါ်လာသောကြောင့် သူ့ဘဝကို အခြားသူ မရိပ်မိခင် ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့ကြောင်း၊

နောက်ပိုင်းမှာလည်း လောဘဇောကပ်ပြီး ထိုအိမ်ကြီးကို ရောက်လာသူအချို့ကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့မိရာမှ ယခုကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသော ဘဝအခြေအနေမျိုး ရောက်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ကြားရသော ဒေါက်တာမင်းထင်

ကျော်တို့ တစ်တွေမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမလွဲပြီး ဘာမှမတတ်သာတော့ပေ။

လူစင်စစ်ဘဝမှ မကောင်းဆိုးဝါးဘဝ၊ ဘီလူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဘဝမျိုး ရောက်နေရပြီဖြစ်သော ဦးရာဂျူးအတွက် ဘာမှအကူအညီမပေးနိုင်ကြတော့ပါချေ။ မာရီယာနှင့်မေရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာတော့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ထိုကဲ့သို့သောဘဝမျိုးနှင့် တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ငိုကြွေးမဆုံးအောင်ဖြစ်နေကြသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပြီး ဒဏ်ရာလည်း ရထားသော ဦးရာဂျူးကို အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားလိုက်ကြသည်။

အခန်း[၁၁]

ရေအောက်မှ အကျဉ်းခံဝိညာဉ်များ

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းမှာပင် မာရီယာက အရေးတကြီး ရောက်လာပြီး နှိုးသဖြင့် အားလုံးအိပ်နေရာမှ ထကြရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာရီယာ”

“အဖေမရှိတော့ဘူး”

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ နံနက်စောစောထပြီး သူ့အခြေအနေ သွားကြည့်တော့ တံခါးကို ဖျက်ဆီးထားတာ တွေ့ရတယ်၊ သူလည်းမရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ထိုအခန်းဘက် သွားကာ အခြေအနေ ကြည့်ကြတော့ တံခါးချပ်မှာ ကျိုးပျက်နေလေပြီ။

“သူ ဘယ်ကိုသွားမယ် ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီနေရာမှာ ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး၊ လူသားစားရေလက်ကြားကို ပြန်သွားပြီ ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လူသားစားရေလက်ကြားကို သွားရမယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ လုပ်ပေးစရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို ကတိပေးလိုက်ပြီ”

“ဘယ်သူတွေကိုလဲ”

“နတ်ဆရာ ဆာလူဝါးရဲ့ဝိညာဉ်ကိုပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ညအချိန်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်ကပါ ထိုနေရာသို့ သွားရန် သဘောတူကြလေသည်။

ထိုအခါ မာရီယာတို့ညီအစ်မကပါ လိုက်လိုကြောင်း ပြောနေကြပြန်သဖြင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ ခွင့်ပြုရလေသည်။

ထိုနေရာသို့ မသွားခင်မှာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသော အရိုးခေါင်းလည်ဆွဲအပါအဝင် အခြားလိုအပ်သော ပစ္စည်းအချို့ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဂျစ်ကားတစ်စင်းကိုငှားကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မာရီယာတို့ နေသောအိမ်နှင့် ကမ်းခြေမှာ မဝေးလှပေ။ ကားနှင့် သွားသောအခါ ပိုမြန်လေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ လူနေအိမ် မရှိပေ။ လမုတော၊ ဓနိတော၊ ကန့်မလာပင်၊ သမုည့်ပင်များနှင့် ဗျူးပင်အမျိုးမျိုးတို့ ရှိကြလေသည်။ ထို့ပြင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကျောက်တုံးများလည်း ပေါသည်။

အချို့နေရာမှာ လတာပြင်များ ရှိသည်။

“လူသားစားရေလက်ကြားက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားမောင်းသူကို မေးလိုက်လေသည်။

“မဝေးလှပါဘူး... ပင်လယ်ဝဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီနားမှာ တန်ကေးသချိုင်း ရှိတယ်”

“တန်ကေးသချိုင်းဆိုတာ ဘာလဲ”

ကျော်စွာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“တန်ကေးဆိုတာ ဒေသအခေါ်ပါ။ ငါးဖမ်းစက်လှေ၊ ကုန်သည်လှေတွေနဲ့ အခြားပင်လယ်ပြင်ထွက်တဲ့လှေတွေ ပျက်စီးလို့ သုံးမရတော့ရင် စွန့်ပစ်ထားကြတဲ့နေရာကို တန်ကေးသချိုင်းလို့ ခေါ်တာပါ”

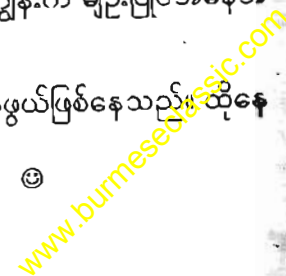
ဟု ရှင်းပြလေသည်။

စကားတပြောပြောနှင့် သွားကြရာ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်တွင် လူသားစားရေလက်ကြားရှိရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာမှာ ပင်လယ်ဝနှင့် မဝေးလှပေ။

ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဒီရေသစ်တောများနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းက မျဉ်းပြိုင်အနေအထားမျိုး ရှိနေသည်။

သို့ကြောင့် အလယ်တွင် ချောင်းသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ

ရာကို ရေလက်ကြားဟု ခေါ်ကြပြီး အလျားမှာ တစ်ပိုင်နီးပါး ရှိပေသည်။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာတော့ လူနေအိမ်ခြေ မရှိဘဲ သစ်တောများနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများသာ ရှိသည်။

ကျယ်ပြန့်သောလတာပြင် တစ်နေရာမှာတော့ စက်လှေ၊ ကတ္တလှေနှင့် တန်ကေးအပျက်အစီးအချို့ကို အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသည်။

အတော်များများကတော့ လတာပြင်အောက်သို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် နစ်မြုပ်နေကြသည်။

အချို့လည်း ကျိုးပဲ့ပေါက်ပြဲ ပျက်စီးနေကြသည်။ ကျိုးပဲ့နေသော ရွက်တိုင်များက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေကြပြီး မြင်ရသည်မှာ အကျည်းတန်လှသည်။ ထိုနေရာရောက်တော့ သင့်တော်သောနေရာမှာ ယာယီစခန်းချကြသည်။

အသင့်ယူဆောင်လာသော ခရီးဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် ယာယီတဲထိုးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော် . . . ဒီလိုကျယ်ဝန်းတဲ့နေရာမှာ ဘယ်အရာတို့ စရာကြမှာလဲ”

“ဒီအတိုင်းရှာလို့ကတော့ ဘာမှတွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာဝိညာဉ်တွေကို ခေါ်မေးမှပဲ သိရတော့မှာပဲ”

“ဒါထက် ဦးရာဂျူးရဲ့ စက်လှေပျက်ကြီးရော ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုပဲထင်တာပဲ”

“ဒါထက် ဦးရာဂျူးကို ဒီနေရာပြန်လာမယ်လို့ ဘာကြောင့် ယူဆတာလဲ”

“လူတွေဟာ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်လာကာနီးရင် ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့လူတွေကို သတိရကြတယ်၊ ကိုယ်စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိရာကို မဖြစ်မနေ ပြန်လေ့ရှိကြတယ်၊ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဦးရာဂျူးဟာ သူတစ်သက်လုံး စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာမျိုးတွေကို ရွေးချယ်မှာ အမှန်ပဲ”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရှင်းပြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လိုက်လံကြည့်ရှုကြသော်လည်း ထူးခြားမှုတော့ မတွေ့ကြရပေ။

ထို့ကြောင့် စခန်းမှာ ပြန်နားပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ကြလေသည်။

“ညအချိန်ရောက်ရင် သူနဲ့တွေ့ရမယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သေသွားတဲ့ နတ်ဆရာ ဆာလူဝါးပါ၊ ဒီမှာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပါလာတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းယူဆောင်လာသော အမှန်ခေါင်းလည်ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ပြလေသည်။

“သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့ရပါ့မလား”

“တွေ့ရပါတယ် . . . သူကတွေ့ချင်လို့ အကူအညီလာတောင်ထားတာပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

www.burmeseclassic.com

ညအချိန်ရောက်သောအခါ လေးယောက်သား တဲအပြင် ထွက်သွားကြသည်။

သူတို့စခန်းချသောနေရာမှာ ကမ်းစပ်နှင့် မဝေးလှသလို တန်ကေးသင်္ချိုင်းနှင့် နီးသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော ရွက်တိုင်အကျိုးအပဲ့များကိုပင် လှမ်းမြင်ရသည်။

ညပိုင်းအချိန်တွင် လရောင်မရှိသော်လည်း ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်အချို့နှင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရှိနေသော အလင်းရောင်အချို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်အသင့် မြင်နိုင်သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေက အေးမြသည်။

လေတိုက်နေသောအချိန်ကြောင့် လှိုင်းထနေသော ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ငွေရောင်တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ လေးယောက်သား တန်ကေးသင်္ချိုင်းနှင့် မနီးမဝေးကမ်းစပ်သို့ လာကြပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာ လမုတောများ ရှိသည်။

လတာပြင်တစ်လျှောက်မှာတော့ ဓနိတောကြီးများ ရှိသည်။ ဓနိတောများနှင့်လမုတောကြီးများက ကာဆီးထားသောကြောင့် ကမ်းစပ်သို့ပင် မမြင်ရပေ။

သို့သော် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကို လှိုင်းပုတ်နေသံများကိုတော့ ကြားကြရသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အရိုးခေါင်း လည်ဆွဲကြီးကို လက်မှာကိုင်ပြီး ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်

သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်ကတော့ မနီးမဝေးမှ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ ကမ်းစပ်တွင်ရပ်ကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်တည်ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ ဒီရေတက်ချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ဒီရေတက်သံ၊ လှိုင်းပုတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

လေတိုက်နှုန်းက ပိုမြန်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေက ဓနိတောများအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာရာ အရွက်ချင်းခတ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လှိုင်းအသင့်အတင့် ရှိနေသော ရေပြင်တစ်နေရာမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများနှင့် 'ကယ်ပါယူပါ'အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အား. . . သေပါပြီ”

“ကယ်ကြပါ. . . ကယ်ပေးကြပါ”

ဟူသောအသံများကို အတိုင်းသား ကြားကြရသည်။ အော်သံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်တော့ ဘာမှမမြင်ကြရပေ။ အတန်ကြာသောအခါ မနီးမဝေးမှာ ရှိသော ဓနိတောအတွင်းမှ ခြေသံများ ကြားလာရသည်။

လတာပြင်ပေါ်မှာ နင်းတက်လာသော ခြေသံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ခနိတောအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ စိုရွဲနေသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်
ပင်ဖြစ်၏။

၎င်းလတာပြင်မှ တက်လာပြီးနောက် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရပ်သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

နတ်ဆရာ ဆာလူဝါးပင်ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘာမှမပြောဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ
ကိုင်ထားသော အရိုးခေါင်းလည်ဆွဲကြိုးကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ အလွန်ရို
ကျိုးသောအမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီပေးဖို့ လာတာပါ။ ဘယ်လို အကူအ
ညီပေးရမလဲ”

“ရေအောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျုပ်အဖော်တွေကို ကယ်ပေးပါ။
သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ အချုပ်အနှောင်ခံနေရပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”

“ရေပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်တွေ ပေါ်နေတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
သွေးကွက်တွေက ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပါဘူး။ သွေးကွက်တွေ ရှိတဲ့
နေရာအောက်တည့်တည့်မှာ သူတို့ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေရာ ထိုနေရာမှာ
တမ်းခြေနှင့် မဝေးလှပေ။

“ကောင်းပြီ. . . လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ လူမည်းကြီးလည်း ရေထဲ ပြန်ဆင်းသွား
လေသည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့
ပြန်ရောက်လာသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“အသတ်ခံရတဲ့ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရေ
ထဲ ဆင်းကြရမယ်။ မောင်ကျော်စွာနဲ့ကျွန်တော်တို့ ဆင်းမယ်။ ဆရာတို့
က အပေါ်ကပဲ စောင့်နေပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး အသင့်ယူလာသော ရေငုပ်ဝတ်စုံများကို ဝတ်
ဆင်ခြင်း၊ လက်နက် ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေ
သည်။

ပြီးသောအခါ ဆာလူဝါး ညွှန်ပြသွားသော နေရာတည့်တည့်
ရေစပ်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။

“သူက ဘာတွေပြောသွားသလဲ”

ကျော်စွာက မေးသည်။

“ရေပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်တွေ ပေါ်နေတဲ့နေရာမှာ ငုပ်ကြွေ
မယ်”

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ရေပြင်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။
ထိုအချိန်မှာ လှိုင်းက သိပ်မရှိဘဲ အနည်းငယ်သာ ရှိသေး
ကြောင့် ကူးရသည်မှာ အခက်အခဲ မရှိလှပေ။

“ဆရာ. . . ဒီဘက်မှာ”

ကျော်စွာအသံကြားရသဖြင့် ထိုနေရာဘက်သို့ ကူးသွားရ

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အကွက်လိုက် အကွက်လိုက် ပေါ်နေသည့် သွေးကွက်ကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။

သွေးညီနံ့များပင် ရနေသေးသည်။

သွေးကွက်များက တစ်နေရာတည်း မဟုတ်ဘဲ နေရာအနှံ့ ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီနေရာပဲ၊ ကဲ... ငုပ်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောပြီး ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရော ကျော်စွာပါ ရေကူး ကျွမ်းကျင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရေစူးမနက်လှပေ။

ကျွန်းကြား၊ ရေလက်ကြားဖြစ်သဖြင့် သာမန်မျှသာ ရှိလေသည်။

ထို့ပြင် ရေစီးကလည်း မကြမ်း၊ လှိုင်းလည်း မရှိသဖြင့် အလွယ်တကူပင် ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းနိုင်ကြသည်။ ရေအောက်မှာတော့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ ရှိနေသည်။

အချို့ကျောက်ဆောင်များမှာ အတော်မြင့်သည်။

ဥအချိန်ဖြစ်သော်လည်း နဖူးမှာ တပ်ဆင်ထားသော မီးရောင်ကို အသုံးပြုကြသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို မြင်ရသည်။

တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လိုက်လံရှာဖွေကြစဉ် ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားမှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် ထိုနေရာသို့ ကူးသွားလေသည်။ သူ အနားရောက်တော့ ထိုသဏ္ဍာန်က ဖျောက်သွားသည်။

ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားမှာ အတော်ကျယ်သည်။ ထိုနေရာ

တစ်ဝိုက်တွင် သဲနှင့်နန်းများ ဖြန့်နေသော တောင်ကုန်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော နေရာတစ်ခုရှိပြီး ထူးခြားသောအရာများကို သတိပြုမိသဖြင့် အနားရောက်အောင် ကူးသွားလေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ တန်းလန်းကျနေသော သံကြိုးတစ်ချောင်းကို အရင်တွေ့ရသည်။

သံကြိုးအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရာ အဆုံးတွင် သင်္ဘောများတွင် အသုံးပြုသည့် ကျောက်ဆူးတစ်လက်နှင့် တွဲထားသည်။ ကျောက်ဆူးက မြေအောက်နှစ်မြုပ်နေသည်။

အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ သံကြိုးဖြင့် တွဲချည်ထားသော အရိုးစုတော်တော်များများကို တွေ့ရလေသည်။

အချို့အရိုးစုများမှာ မြေအောက်နှစ်မြုပ်နေသည်။ အရိုးစုတို့၏ လက်များ၌ သံကွင်းများဖြင့် တွဲချည်ထားခြင်းဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သားထိုသံကွင်းများအတွင်းမှ အရိုးများကို ဆွဲထုတ်ကြလေသည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ သံကွင်းမှ လွတ်သွားသော အရိုးစုများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ကြေမှုပျက်စီးသွားကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ သံကြိုးတစ်လျှောက်မှာ တွဲချည်ထားသော အရိုးစုများကို တစ်ခုမကျန် လိုက်လံဖြုတ်ပြီး ကုန်တော့မှ ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ရေပြင်ပေါ် ရောက်တော့ သွေးကွက်ကြီးများကို မတွေ့ကြရတော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း[၁၂]

ဘဝမလွှဲသူ၏နိဗ္ဗာန်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသည်အထိတော့ အခြေအနေက ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရတော့ပေ။

နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် မာရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စီမံပေးသော နံနက်စာကို စားသောက်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။

“ညက မောင်ထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက် ရေအောက်ငုပ်သွားကြတော့ ကျုပ်တို့က အတော်ကလေး စိတ်ပူနေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် အတော်ကြာတော့ ‘လွတ်ပြီ... ကျွတ်ပြီ’ ဆိုတဲ့အော်သံမျိုးတွေ ကြားရတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားတာ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့် ရေအောက်မှ အခြေအနေများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကျဉ်းကျနေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ လွတ်မြောက်ခွင့် ရသွားခဲ့ကြပြီလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ဒါထက် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့ ကျန်သေးသလဲ”

ကျွန်ုပ်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ခုလုပ်ပေးဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဦးရာဂျူးထားတဲ့ ရတနာတွေကို ရှာရဦးမယ်၊ သူနဲ့လည်း ထပ်တွေ့ရဦးမယ်”

“သူက ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော်အထင်တော့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေမယ် ထင်တာပါပဲ”

စားသောက်ပြီးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လိုက်လံကြည့်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်အတူ မာရီယာက အတူလိုက်လာသလို ကျော်စွာနှင့်အတူ မေရီယာက လိုက်သွားလေသည်။ ကျော်စွာနှင့် မေရီယာတို့မှာ အရွယ်တူဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဝင်စားနေကြဟန်ရှိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း သူနှင့်အတူ မာရီယာ လိုက်လာသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမိလေသည်။

“ကျွန်မတို့ညီအစ်မမှာ အဖေနဲ့အမေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း

မှာ ဘယ်သူ့အားကိုးရမှန်း မသိဘဲ သိပ်ပြီးဒုက္ခများတာပဲ၊ အခုလို ဆရာတို့ ရောက်လာပြီး အကူအညီပေးတော့ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် မာရီယာရယ်၊ ရေစက်ရှိလို့ပဲ တကူးတက ရောက်လာပြီး အကူအညီပေးခွင့်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားမိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အခုလို အကူအညီပေးခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေကြတာပါ”

“ဟင်. . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“အော်. . . တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့သူတွေကို အကူအညီပေးရတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်ရာ မာရီယာခမ္မာ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါထက် အဖေနဲ့ရော ပြန်တွေ့နိုင်ပါဦးမလားဟင်”

“ကျွန်တော်တော့ သူနဲ့ ထပ်တွေ့ရဦးမယ်လို့ ထင်နေတာပဲ”

“ဒါထက် သူ့ရောဂါအခြေအနေရော ပြန်ကောင်းနိုင်ပါဦးမလားဟင်”

“ကျွမ်းကျင်နားလည်တဲ့ သမားတော်တွေနဲ့ ကုသကြည့်မှပဲ အခြေအနေ သိရတော့မှာပဲ”

“အဖေမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ မာရီယာတို့ မသိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . မသိပါဘူး၊ အဖေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်ကလည်း နည်းတယ်၊ သူကလည်း ဘာမှမပြောတော့ မသိကြပါဘူး”

“တကယ်လို့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရှာတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“ကျွန်မတို့က အဲဒါတွေကိုလည်း မမက်မောပါဘူး၊ ရလာရင် တောင်မှ ဘာမှလုပ်တတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု အရိုးခံအတိုင်း ပြောလေသည်။

“တကယ်လို့ ရလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ မပြန်ခင်မှာ သင့်တော်သလို စီမံပေးခဲ့ပါမယ်”

“ဆရာ သဘောကျသလိုသာ စီမံပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ကတော့ အဖေ့ကို အရင်ဘဝမျိုးနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အတူတူ ပြန်နေချင်တာပါပဲ”

ဟု ပြောပြီး မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသဖြင့် ပဝါဖြင့် တို့သုတ်နေရလေသည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံး ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ရှိသော သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် နှစ်ယောက်အတူထိုင်ကာ စကားပြောဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ပြောကြသော စကားများထဲတွင် သံယောဇဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စကားအချို့လည်း အမှတ်မထင် ပါသွားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အမှတ်မထင် ပြောမိသည့်အတွက်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ ကျေနပ်နေကြသည်။

ညနေစောင်းမှ စခန်းချရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ ခါတိုင်းရပ်နေကျ ကမ်းစပ်မှာ သွားရပ်နေစဉ် ဆာလူဝါးနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။

“ငါတို့ကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေအားလုံး လွတ်မြောက်ခွင့်ရကြလို့ အ

ဝေးကို သွားရပါတော့မယ်”

“ဦးရာဂျူးရဲ့ရတနာတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“တန်ကေးသင်္ချိုင်းရဲ့အလယ်မှာ သူ့ရဲ့သင်္ဘောပျက် နှစ်နေတာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလှေဝမ်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ရတနာတွေ ဝှက်ထားပါတယ်၊ အလွယ်တကူ ရှာတွေ့အောင် ရွက်တိုင်ကျိုးရဲ့ထိပ်မှာ လူအရိုးခေါင်းတစ်လုံး စွပ်ပြထားပေးခဲ့ပါမယ်”

“အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ဦးရာဂျူးကရော ဘယ်မှာလဲ”

“သူရှိပါတယ်. . . သူ့ဝိညာဉ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ငါတို့ စောင့်နေကြတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဆာလူဝါးဝိညာဉ်က တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ အဖွဲ့သားများကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တန်ကေးသင်္ချိုင်းဘက်သို့ သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာအရောက် ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော တန်ကေးများ၊ ရွက်တိုင်အကျိုးအပဲ့များကို တွေ့မြင်ရသည်။

လတာပြင်အောက်မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ထိုးထွက်နေကြသည့် ရွက်တိုင်အကျိုးအပြတ်က အတော်များသည်။

ထိုအထဲမှာမှ ဆာလူဝါး ပြောပြသွားသည့် လူအရိုးခေါင်း စွပ်ထားသော ရွက်တိုင်ကျိုးကို လိုက်ရှာကြသည်။

ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာ ရောက်မှ အခြားသင်္ဘောများနှင့် အတူမဟုတ်ဘဲ သီးခြားဖြစ်နေသည့် သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းကို တွေ့ကြရသည်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ မြေအောက်သို့ နစ်မြုပ်နေပြီး ရွက်တိုင် ကျိုးထိပ်၌ အရိုးခေါင်းတစ်လုံး စွပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သို့ကြောင့် အသင့်ပါလာသော ဂေါ်ပြားများဖြင့် သဲများနွံများ၊ နန်းမြေများကို တူးဖယ်ကြလေသည်။ နန်းမြေများမှာ သင်္ဘောတစ်ဝက် လောက်အထိ ဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် အချိန်အတော်ကြာအောင် တူးဖော်ကြရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ မြှုပ်ထားသော သံသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရတော့သည်။

သေတ္တာ၏သံကွင်းကို သင်္ဘောရွက်တိုင်ဖြင့် သံကြိုးခတ်ထားသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြုတ်ယူရသည်။

ပြီးမှ ကမ်းပေါ်သို့ သယ်တင်ကြသည်။

အပေါ်ရောက်သောအခါ အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်သောအခါ အထဲမှ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းအချို့ကို သေတ္တာနှင့်အပြည့် တွေ့ရလေသည်။ ရတနာပစ္စည်းများ ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြစဉ် အနောက်ဘက် ဓနိတောအတွင်းမှ ဓားကောက်ကြီးတစ်လက် ကိုင်ထားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတက်လာလေသည်။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ ယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူတွေ သေပေတော့”

ဟု ဝူးဝူးဝါးဝါး ပြောပြီး ပြေးလာကာ ဓားဖြင့် လိုက်ခုတ်လေတော့သည်။

“ဦးရာဂျူး မှားမယ်၊ သတိထားပါ။ . . သတိထားပါ”

ထိုသို့ သတိပေးသော်လည်း မရဘဲ ဓားဖြင့် တရကြမ်း လိုက်ခုတ်ရာ ဘေးလွတ်အောင် ရှောင်ပေးကြရသည်။

ကျန်သူများမှာ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်သော်လည်း မာရီယာတို့

ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးများဖြစ်သောကြောင့် မရှောင်နိုင်ဘဲ နေရာမှာ လဲကျသွားလေသည်။

“အဖေ . . မှားမယ် . . မှားမယ်၊ ကျွန်မတို့က အဖေသမီးနှစ်ယောက်ပါ”

“ဘယ်က သမီးလဲ . . . ငါမသိဘူး၊ ငါ့မှာ သမီးလည်း မရှိဘူး သားလည်း မရှိဘူး၊ နင်တို့ကို သတ်စားရမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဓားကောက်ကြီး ကိုင်လျက် မာရီယာ ရှိရာသို့ ပြေးသွားရာ မလွဲသာတော့သဖြင့် သေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“အား”

ဦးရာဂျူးမှာ ဓားတခြားလူတခြားဖြစ်ကာ လဲကျသွားလေသည်။ ပြီးမှ ချက်ချင်း ပြန်ထလာသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရန် အနားကပ်သွားကြသည်။

“ငါ့အနားကပ်နဲ့ . . မလာကြနဲ့၊ နင်တို့ ငါ့ကို သတ်စားကြမလို့ မဟုတ်လား၊ နင်တို့ သတ်စားတာတော့ မခံဘူးဟေ့”

ဟု ပြောကာ တန်ကေးသချိုင်းဘက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျော့ဆိုသော်လည်း မရတော့ပေ။ သူသည် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် လတာပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသွားရာ ရောက်ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက် ဖြစ်လာတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရေထဲမှ မည်းမည်းကြီးများ ပေါ်လာပြီး ဦးရာဂျူး၏လက်ကို အတင်း ဆွဲပြီး ရေထဲဆွဲချသွားတော့သည်။

“လွတ်... လွတ်၊ ငါ့ကို မဆွဲနဲ့... မဆွဲနဲ့”

ဦးရာဂျူးက စူးစူးဝါးဝါး အော်နေသော်လည်း မရတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေအောက်သို့ မြုပ်ပါသွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာလည်း ထိုအခြေကို ဘယ်လိုမှဝင်ပြီး အကူအညီ မပေးနိုင်ကြတော့ပေ။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုနေရာမှ ရေမြှုပ်များသာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

မေရီယာနှင့်မာရီယာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ ဆိုးဝါးလှသောဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာငိုကြွေးနေကြလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့က နှစ်သိမ်မှု ပေးကြရလေသည်။

“သူ့ဘဝက မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာလည်း တစ်နည်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကိုသာ ဖြေကြပါတော့”

ယခုတော့လည်း လူသားစားရေလက်ကြားဟု အမည်တွင်ခဲ့အောင် ဖန်တီးခဲ့သော ဦးရာဂျူးတစ်ယောက် ထိုရေလက်ကြားမှာပင် သူ့ဘဝက အဆုံးသတ်သွားရပေပြီ။

အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော လူသားစားရေလက်ကြား ရေပြင်ပေါ်မှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ချေပြီတည်း။

© ဘောမြေစာပေ ©

အခန်း [၁၃]

ပျော်ရွှင်ခြင်းနိဒါန်း

အရာအားလုံးကတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူများ မကြာခဏ ပျောက်နေသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေရသော ဌာနအုပ်ဦးမင်းဟန်လည်း ခေါင်းပေါ့သွားခဲ့ရလေပြီ။ ပုလိပ်မင်းကြီးထံ အကောင်းဆုံး အစီရင်ခံစာ တင်ရန်ပင် စိန်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့တာဝန်များပြီး၍ နေရပ်သို့ပြန်ရန် ပြန်နေကြစဉ်မှာ စုံထောက်ကျော်စွာက ပြောသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်တော့ မေရီယာနဲ့ သံယောဇဉ်ပြန်သွားကြပြီ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

© ဘောမြေစာပေ ©

www.burmeseclassic.com

“မောင်ရင်ကလည်း သူ့ကို သဘောကျတယ်၊ သူကလည်း လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ မပြန်ခင် လက်ထပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှဆိုရင်တော့ သူ့နဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်ရတာ ခက်လိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး သံယောဇဉ်ဆိုတာ အနေနီးတုန်းပဲ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ရတာ ပိုကောင်းတယ်”

ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာအကြံပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါမယ်၊ ဒါထက် ဆရာတို့အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိပ်မထူးခြားသေးပါဘူး”

“ဆရာစကားနဲ့ပဲ ပြောရရင်တော့ သံယောဇဉ်တို့ အချစ်တို့က နီးနေတုန်း တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ရတာ ပိုကောင်းတယ်၊ ဝေးသွားရင် သိပ်မဟန်ဘူး... .

သူတို့ညီအစ်မမှာလည်း အားကိုးရမယ့်သူ မရှိဘူး၊ ဒီကြားထဲ ရတနာတွေကလည်း ရထားတော့ စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူ မရှိရင်တော့ လောဘမုဆိုးတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ကူးလွဲမနေပါနဲ့တော့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေတော့... . ဒါမှ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူဖြစ်သွားမှာ”

ဟု ကျော်စွာက တိုက်တွန်းလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဝင်ရောက်ပြောဆိုရသည်။

“ဒီခရီးကို လိုက်လာခဲ့တာ ကျုပ်အတွက်ကတော့ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကတော့ ရထားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအတွက်တော့ နည်းနည်းလိုနေသေးတယ်၊ အဲဒီအတွက်ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်း

မှာ အဓိကဖြစ်တဲ့ မောင်ထင်ကျော်ရဲ့တာဝန်ပဲ၊ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမျိုးနဲ့ ရေးရမှာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အနည်းငယ် ချက်နေသောအမူအရာဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဇာဖတ်ပရိသတ်တွေက ဇာတ်လိုက်တွေ လွမ်းဆွေးနေတာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့လည်း ဆရာ ရေးနေကျအတိုင်းပဲ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဇာတ်သိမ်းရေးလိုက်ပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျန်တာကတော့ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ဟု အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောပြီး ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထသွားလေတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် မာရီယာနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး ဘဝရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများ ပြောမည်ကတော့ သေချာလောက်မပါပေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း... .

ဤနေရာမှာပင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော(လူသားစားခရုလက်ကြား)အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုမှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီးဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိဃာဟော တုသုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

